

BETTINA
BELITZ

Ukradnuté sny

FRAGMENT

BETTINA BELITZ: UKRADNUTÉ SNY

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Bettina Belitz: Mesačné slzy

Bettina Belitz

Bettina Belitz: Ukradnuté sny – e-kniha

Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Ukradnuté sny

Bettina Belitz

 FRAGMENT

*Venujem Guidovi, lebo bez neho by táto kniha nikdy nevznikla, a Miovi,
ktorý bol od začiatku pri tom – na mojom písacom stole,
vedľa neho a s veľkým nadšením aj pod ním.*

PROLÓG

Niečo sa zmenilo. Cítim to. Vzduch je zrazu hebkejší, les zelenší a nočná obloha černejšia. Mesiac plače.

Je tu nová duša. Poletuje ako lapené vtáča. Nepokojná, zúfalá aj náladová. Nežná a divá súčasne. S malými špicatými háčikmi.

Chutí skvele.

Je to dievčenská duša. Sedím tu hore na svojej ruine, hľadím do temnoty pod sebou a zmieta mnou nepokoj.

Bojujem zo všetkých síl. Každú hodinu, každú minútu a budem bojovať ďalej, kým tá duša nezostarne, neohluchne a nezomrie.

Bojujem.

A prehrávam.

JAR

BEZHLAVO

Teraz. Teraz sa to konečne stalo. Telo mi mäkučko priľnulo k matracu a ja som sa zaborila trošku hlbšie. Iba o pár milimetrov, ale aj to stačí na to, aby mi oťaželi viečka. Myšlienky sa mi navzájom bijú a hnev slabne. Ešte stále som dosť čulá na to, aby som sa tešila na zapadákov, ale priveľmi unavená, aby som smútila za mestom. Ktovie, možno ma čakajú dokonca aj sny. Sny, čo mi poskytnú útechu. Niečo, vďaka čomu aspoň na chvíľu uverím, že som iný človek.

Nemali však čas preniknúť mi až do duše, keď som začula rózne kroky. „Elisabeth! Prosím.“

Nahnevane som zavrčala. O minútku by ma už ocino našiel v hlbokom spánku. Chvíľu som ho nenávidela za to, že ma vyľakal. Srdce mi bolestivo tĺklo, búšilo o hrudnú kosť.

„Nie, neskôr,“ zavrčala som a pretiahla si prikrývku cez hlavu. Či vari nie je dovolené jednoducho si poležať v posteli a na nič nemyslieť? Áno, ešte nebol večer, iba podvečer, ale nedeľný. A ak existuje nejaký deň v týždni, keď by malo byť dovolené spať aj cez deň, tak je to práve nedeľa.

Presne som vedela, čo ocino chce. Vyhrážal sa mi tým hneď po príchode do zapadákova. Chcel, aby som sa naťahovala so škatuľami, do ktorých sme pred sťahovaním všetko poukladali, aby som si prezrela dom a pomohla mu povykladať jeho knihy do políc. Chcel tiež, aby som susedom rozniesla pozvánky na uvítacie stretnutie. Teraz stál pri mojej posteli a pred tvárou pod dekou mi mával niekoľkými obáčkami. Neboli to plané hrozby.

Rovnako ako reči o sťahovaní z centra Kolína na rovinatý vidiek a o kúpe tohto domu vo Westerwalde. Keď mi oznámil svoje rozhodnutie,

zasmiala som sa, lebo som to považovala za zlý vtip. Ocino mal totiž dobre zabehnutú ordináciu. Chcel sa však viac zamerať na výskum a psychiatrická klinika v Rieddorfe naliehavo hľadala nového šéfa. Keby si aspoň vyhlídal nejaký dom v Rieddorfe. Ale nie. Keď už, tak už. Ak sťahovanie na vidiek, tak potom na tú najodľahlejšiu samotú. V tejto diere nič nie je. Absolútne nič. Dokonca ani pekáreň. Žije tu maximálne 400 duší a viac ako polovica z nich je zrelá do domova dôchodcov. A meno tohto zapadákovia nie som ochotná ani len vysloviť. Kaulenfeld. Evokuje bitúnok a zabitú zvieratá.

Mamine sa ocinov nápad okamžite zapáčil. Po podpísaní kúpnej zmluvy jej očividne padol kameň zo srdca. No a dodnes sa na tomto stave nič nezmenilo. Obaja rodičia sa už niekoľko týždňov správajú ako pubertiaci na prvom školskom výlete. Ja, na rozdiel od nich, sa čoraz častejšie zatváram vo svojej izbe a rumázgam.

Teraz sa mi to však ocino rozhodol zatrhnuť. Jedným okom som spoza vankúša mrkla von oknom. Ešte stále je svetlo. Síce sa už stmieva, sivá pomaly získava modroantracitový nádych, ale ešte by ma bolo vidieť a každý by vedel, že som cudzia. Oštempľovali by ma ako exotku a veľkomestskú slečinku. Nechcela som, aby si ma obzerali či ma posudzovali. Nikto a nič.

Ocino si vzdychol a vystrúhal grimasu. Kader vlasov sa mu uvoľnila a skončila na koreni nosa medzi obočím. Na čele mu vytvorila tmavé S. Na muža má jednoducho nehanebne krásne vlasy, pomyslela som si už vari po stý raz. Je to nespravodlivé. Také vlasy by mala mať žena. Napríklad ja!

„Elisabeth, nemám chuť o tom diskutovať. Počas všetkých týždňov renovácie si nám ani raz nepomohla. V poriadku, akceptovali sme to. A že dnes celý deň ležíš v posteli, hoci my máme plné ruky práce, no dobre, nedbám. No teraz ťa prosíme, aby si susedom poroznášala do schránok pozvánky. A neviem, čo...“

„Veď to spravím!“ zvolala som otrávene a odhodila som vankúš. „Nikdy som netvrdila, že to nespravím. Chcem si iba trošku... oddýchnuť.“

„Oddýchnuť,“ zopakoval ocino. Ľavým kútikom úst mu pobavené myklo. „A od čoho?“

„O hodinu,“ tvrdohlavo som ignorovala jeho otázku. Odvrátila som hlavu, lebo sa mi zdalo, že do mňa priam vidí. Veľmi dobre vedel, že oddýchnutejšia ani nemôžem byť, lebo v danej chvíli som bola taká plná energie, že so mnou všetci čerti šili. V posteli som totiž nepreležala iba dnešné popoludnie, ale celý víkend. Nuž, musela som dlho trpezlivo čakať, kým sa spánok nado mnou zľutuje. Chýbala mi postelňa ťažoba. Hlavu a myšlienky som mala unavené, ale telu sa už nechcelo len tak vylihovať.

Pevne verím, že som to správne odhadla, a o hodinu bude naozaj tma. Chcela som byť čo najnenápadnejšia, ale cudzí človek v dedine tu bol asi taký nenápadný ako slon. Najradšej by som bola, keby ma tento prekliaty rok pred maturitou vôbec nik nevidel.

Rodičia si však očividne vzali do hlavy, že s tunajšími obyvateľmi nadviažu vzťahy minimálne na príbuzenskej úrovni. Akoby sa niekedy vážnejšie zaujímali o našich susedov alebo oni o nás. Vo vedľajšom dome mohol bývať hoci aj Ježiš osobne a ocinom by to ani nepohlo, nanajvýš by mu možno občas zakýval ponad záhradný plot. Ale atmosféra bola dosť mrazivá a ja som nemala chuť púšťať sa s rodičmi do diskusie o ich neexistujúcich priateľoch. V poriadku, mamina nejakých mala, s priateľkami si aspoň telefonovala, písala a občas zašli jedna k druhej na návštevu, ale nikdy sme ich fyzicky nestretli. Moji rodičia si jednoducho vystačia sami, pomyslela som si pri náhlom návale závisti a odrfkla si.

„Elisa.“ Ockov hlas už vôbec neznel príjemne a priateľsky. „Neprepínaj.“ Podľa slabého závanu vzduchu na tvári som sa dovtípila, že už znovu máva obálkami, ale neobrátila som sa k nemu. Bolo to priveľmi nebezpečné. Čo keby trval na tom, aby som sa pobrala hneď. Už predtým, keď sme vystúpili z auta a ja som musela stáť vo vetre a mrznúť, kým mamina vylovila správny kľúč, na susedných oknách sa hýbali záclony.

„Fajn. Máš na to jednu hodinu. Pre mňa, za mňa,“ kapituloval ocino. Obálky mi hodil na posteľ a zmizol.

S búšiacim srdcom som zostala ležať a snažila sa na nič nemyslieť, zatiaľ čo antracitová obloha sa pomaly sfarbovala na modročiernu a pred domom sa na oranžovočerveno rozžiarila pouličná lampa. Od hladu mi už bolo doslova zle. Od piatka večera som takmer nič nejedla, a keď som sa posadila, izba sa mi pred očami roztancovala. Rýchlo som sa postavila

na znečitlivené nohy. Napriek boľavým prstom som vklzla do čižmičiek na vysokých podpätkoch a prehodila si na seba úpletový kabátik. Bodaj by som od slabosti a žiaľu odpadla, aby ma ocino našiel bezvládu a najlepšie aj ťažko zranenú – tak ťažko, aby rodičia konečne pochopili, že ma odvliekli na nesprávne miesto, a všetko by napravili. Táto myšlienka nebola márna, lebo teoreticky šlo o možnosť, že by som ešte raz stretla Grishu... Aspoň raz by som sa naňho pozrela, aj keby ma on nevidel. Ale tu, v tomto zapadákovom ho už nikdy nestretnem. Neostáva mi nič iné, iba o ňom snívať.

Nie. Dosť už! Nijaký Grisha! Grisha teraz definitívne patrí do minulosti a možno je to to jediné, čo dáva tejto násilnej sťahovačke nejaký zmysel. Nikdy viac ho nevidím. Tobiasa a ani Grishu. V reálnom živote a ani v myšlienkach.

„Ellie, len žiadne návraty,“ karhala som sa. Snívanie za bieleho dňa som si už dávno zatrhla. Takéto sny vyvolávajú iba zložité pocity a realita je potom ešte nemilosrdnejšia. No a rojčenie s nádychom sebaľútosti je už absolútne tabu. A to s Grishom jednoducho iba bolelo. Sny o ňom zvyčajne ničomu nepomohli, naopak, všetko ešte sťažili, lebo priepasť medzi snami a tým, čo v skutočnosti bolo, ma vždy nanovo pohltila a brutálne rozdrvila.

Nič som poriadne nevidela, lebo do očí sa mi rinuli slzy. Začala som ruku v päšť a zahryzla do nej, aby som sa nerozplakala. Pomaly som sa otočila. Keď sme sem prišli, nevidiac pre slzy som sa hodila na posteľ a mamu som poslala preč. Nadšená mi tu všetko chcela poukazovať a teraz už chápem prečo. Izba je obrovská. Podkrovie, prebudované na štúdio, minimálne štyri razy také veľké ako bola moja stará izba v kolínskom byte. Na troch priečeliach obrovské okná, dohromady šesť, s výhľadom na žalostne malú dedinu. Nad posteľou je šikmý strop a z pravej aj z ľavej strany vidno von. Vedľa stojí skriňa, na druhom konci miestnosti stereo súprava, pohovka a pod dvoma oknami tróni písací stôl. Medzitým všetkým je dosť miesta hoci aj na tanec.

Izba sa mi naozaj páči. Je síce trochu prázdna a priveľká, ale svojsky útulná. Možno pre šikmý strop a robustné staré podlahové dosky zakryté mäkkými pestrými kobercami nepočuť každý dupot.

Napriek tomu sa mi stále nechce veriť, že to naozaj spravili, že ma vytrhli z môjho života a zavliekli sem, na vidiek, kde má byť teraz môj nový domov. Jednoducho sa to nemalo stať. Nie rok pred maturitou. Mohli predsa ešte počkať. Jeden jediný rok. Nikomu by preto nespadla koruna z hlavy.

Jedno leto. Jednu zimu. A ešte jednu zrejme studenú jar. Potom odtiaľto budem môcť odísť. Musím to nejako vydržať.

Možno by som mala zatelefonovať Nicole. Alebo Jenny. Nemyslím si, že by som im chýbala. Vedeli, že sa sťahujeme, a minulé týždne to vyzeralo, akoby sa s tým už zmierili. Jednostaj som bola mrzutá, a tak sa stretávali bezo mňa. Aj tak. Počuť známy hlas. Povedať jednoducho: Čauko. Z vrecka som vylovila mobil. Z displeja sa na mňa vyškieral nápis: *Žiaden signál*. Žiaden signál?

„Dofrasa,“ zakliala som a bežala na druhú stranu štúdia. Stále žiaden signál. Na displeji sa neobjavila ani tá najkratšia čiaračka. Som izolovaná. Krátko, iba na jeden bolestný okamih, som pomyslela na Tobiasa, ktorý sa na mňa cez víkend smutne pozeral a vypýtal si telefónne číslo. Ach, aj tak by z toho nič nebolo: ja tu, on v Kolíne, obaja bez auta. Prvý raz má o mňa nejaký chlapec naozaj záujem a čo sa stane? Presťahujem sa do Hornej Dolnej. Do vyhnanstva.

A teraz ma otec dokonca núti, aby som sa priateľsky predstavila všetkým ostatným vyhnancom. Do roztrasenej ruky som vzala obálky a snažila som sa čo najtichšie zísť po vřzgajúcich schodoch. Z rodičovskej spálne sa ozýval šťastný smiech a zvuky otvárajúcich a zatvárajúcich sa kufrov. „Tak ja idem!“ zavolala som a zabuchla za sebou ťažké vchodové dvere, takže ak mi aj odpovedali, nič som nepočula. Možno moje slová vôbec nezaregistrovali.

Bola tma. Priveľká tma pre moje citlivé, na svetlo privyknuté oči. Svetlo pouličnej lampy sa už síce medzitým zmenilo na jasnožlté, ale na mokrý asfalt vrhalo iba matný kužeľ. Tvár mi zmáčal drobný studený dážďik a zaliezol mi aj za golier. Všade vládlo mŕtvoľné ticho. Také ticho, až sa mi zdalo, že počujem, ako mi v žilách koluje krv. Vietor utíchol. Ani lístoček sa nepohol, ani trávička.

Popri poľnej ceste, ktorá viedla okolo našej záhrady až na kopec, merala vo trónil obrovský dub. Konáre sa mu vlhko leskli vo vyblednutom svite

posledného svetla a za ním už cestu pohltila absolútna temnota. Tento strom som si po príchode všimla ako prvý. Mala som z neho stiesňujúci pocit – bezútešnosť zmiešanú so zvedavosťou. Hrubý konár zvláštne odstával. Rástol skoro vodorovne a takmer vôbec sa nerozvetvoval.

„Nechcem vedieť, koľkí na ňom prišli o život,“ poznamenal ocko, keď sa mamina s nadšením dotýkala hrčovitej kôry duba a potom sa oprela o mohutný kmeň a ja som sa začala obávať, že ho obopne rukami alebo okolo neho začne tancovať. Bol to nezvyčajný strom. Osudový dub. Vešali na ňom zlodejov a vrahov. Dnes pod ním bola lavička a jej spráchnivené, napoly zlomené operadlo obrastala vysoká tráva. Dar združenia na skrášlenie životného prostredia.

Ocko bol priam v stave eufórie a nedokázal si odpustiť hrôzostrašný príbeh. Vôbec som netúžila vypočuť si ho. Na tomto konári sa vraj obesil akýsi kňaz, lebo sa zaľúbil do mladého dievčaťa a to potom čakalo jeho dieťa. Odvtedy tu vraj vyčíňa ako bezhlavý jazdec. Aspoň tak sa rozpráva v dedine. Nuž, veď nič iné sa tu ani nedá robiť, pomyslela som si cynicky.

Dobre, mŕtvolý, ktoré sa kedysi hojdali na tomto strome, neboli práve najkrajšia predstava, ale veď to bolo pred stovkami rokov. Teraz tu nanajvyš oddychujú turisti. A temní duchovia sa tu tiež neponevierajú. Videla som iba dve ovce s príšerne špinavými chuchvalcami vlny, čo na zelenej pastvine prežúvali trávu.

Už si moje oči trochu privykli na tmu. Pritiahla som si kabát okolo pása a pustila sa do hľadania domov uvedených na obáľkach. Všetky boli celkom blízko a všetky vyzerali tak, akoby v nich žili starí ľudia. Som v stareckom obklúčení.

Iba poslednú adresu som tak ľahko nenašla. „To je celkom na konci Záhradnej ulice,“ spomenula som si na ockove rady. Aký pekný názov pre takú neudržiavanú cestu. Väčšina domov pôsobila opustene. Svedčili o tom nielen zaburinené záhrady, ale aj ostnaté kríky pozdĺž chodníka, vytŕčajúce ponad ploty tak ďaleko, až ma poškriabali. Vlna na kabáte sa roztrhla, keď sa do nej zakvačila jedna mimoriadne bezočivá vetvička. Na chvíľu som privrela oči a zhlboka som sa nadýchla. Vari tu nemôžu dať do poriadku aspoň ulice?

No konečne! Posledná adresa a bašta civilizácie. Nad upravenými záhonmi sa vznášajú ladovomodré motýle z TV shopu („Tie jednoducho musíte mať!“) osvetlené nahromadenou solárnou energiou. Všetky okná boli dôkladne utopené za volánikmi a závesmi. Takže tiež starci.

Vtom sa medzi dvoma záclonami objavila skostnatená ruka. Obálku som náhlivo vsunula do otvoru na schránke. Ak okamžite nezmiznem, otvoria sa dvere a ten niekto sa dá so mnou do reči. A mne do reči nie je.

Zápasila som so záhradnou brámkou, ktorá sa za mnou sama zatvorila. Ruka mi sklzla a udrela som sa o drevený plot. Kľučka na vchodových dverách už pomaly smerovala nadol. Ešte raz som sa načiahla za brámkou a pevne som potiahla. Pánty povolili.

„Hej, slečna!“ ozval sa chraplavý hlas nepochybne patriaci starému mužovi. Tvárila som sa, že nič nepočujem, a vzala som nohy na plecia. Bože, aké bláznivé. Utekám pred susedmi, ktorí práve od nás, Sturmovcov, dostali milé pozvanie. Tvár mi zaliala horúčava. Srdce mi pod vlhkým kabátom zúrivo a neúnavne bilo. Bežala som na koniec ulice až po prvú zákrutu, kde cesta prechádzala do lesného chodníka. Dedinu som mala za chrbtom.

Bála som sa však vrátiť pri predstave, že stavec bude pri svojich solárnych motýľoch trpezlivo čakať, kým si neuvedomím svoj omyl, aby ma potom uniesol do svojho záclonami ovešaného sveta a nútil ma jesť koláče alebo piť čaj. Musím vydržať.

Zavrela som oči, oprela som sa o strom a rozhorúčenú tvár som nastavila drobným dažďovým kvapkám. Nečakaný, dôverne známy zvuk ma bleskurýchle vrátil naspäť do reality. Zmätene som sa pozrela na seba. Líca mokré, kabát na mne visel ako vrece a bolo ho cítiť ovčinou. Môžem ho rovno vyhodiť. Ako dlho tu vlastne stojím?

Znovu som to začula. Tiché, vytrvalé bublanie a mliaskanie a medzitým kvákanie a frflanie, ktoré nás, mňa a Paula, kedysi u starej mamy v Odenwalde každú jar vyhnalo na ulicu. Žaby. Samozrejme. Ropuchy. Hľadali miesto, kde by sa mohli neresiť, a každá chvíľu nejakú priateľku nesie na chrbte. Vyzbrojili sme sa vedrami a vybrali sa zachraňovať žaby pred rýchlymi autami. Keď sme ani jednu nenašli, od sklamania nám vždy vyhrfkli slzy. Niekedy sme ich našli aj tucty a vtedy

sme sledili hore-dole popri ceste, zatiaľ čo starká si o nás robila starosti.

Odvtedy som žiadnu ropuchu nevidela, tobôž sa nejakej dotkla. Hoci takéto dotyky by som radšej prenechala bratovi, ktorý sa zápalisto zaujímal o všetko slizké na tejto planéte.

Tu sa museli sťahovať alebo neresiť tisíce žiab. Ich spev silnel a následne znovu ochaboval. V temnote som napínala zrak, až mi takmer vyhrkli slzy, a o niekoľko minút som hmlisto rozoznala okolie. Vlhký biotop, čo sme mali na školskom dvore v Kolíne, mi pripadal ako vtíp v porovnaní s tým, čo som okolo seba iba tušila. Rozprestierali sa tu rozsiahle močiare. Čiernu lesklú vodnú hladinu narúšala metrová trstina, ktorá vytvárala zložité vzory. Ani som sa nenazdala a už som k nej smerovala. Pôda pod nohami sa mliaskavo poddávala a na podrážky sa mi nalepilo bahno.

Stop. Nesmieš ísť ďalej, prikazoval mi rozum. Zašpiníš sa. Je neskoro večer. Zima. Je to nebezpečné.

Choď ďalej, nutkali ma pocity. Pozri si nejakú žabu. Niečo mi našepkávalo, že pohľad na zeleného skokana ma uteší. Žiadnu žabu som však nevidela. Ešte stále pre mňa nemuzikálne muzicírovali, ale medzi trstinou a zahnívajúcimi kmeňmi stromov som rozoznávala iba opalizujúce bublinky a riasy unášané vodou.

Aha! Nad stojatou vodou sa čosi zablysko. Modrasté, rozochvené, potom to prestalo a zhaslo. Zhaslo? Jedno som vedela celkom presne: žaby skákali ťažkopádne, nie rýchlo a trasľavo. A vôbec modrastó nesvietielkovali. A nikdy nezhasli.

Vari ma chce niekto nastrašiť? Ide nebudaj o obľúbený dedinský zvyk, ako prísťahovalcom z mesta nahnať strach? Alebo sa dokonca niekde v húštine skrýva mama s otcom a bavia sa, ako ma s tou fintou s pozvánkami dobehli?

Je tu ešte čosi. Chvejúci sa modrý plamienok. S tichým zasyčaním osvetlil hladinu a znovu sa ponoril do čiernej noci. Okej. Len pokojne. Napomínala som sa, i keď sa priamo pri mne nepríjemne blízko ozýval hlasný mľaskot. Teraz sa otočíš, zmizneš odtiaľto a čo najrýchlejšie sa vrátiš domov. Pokúsila som sa zodvihnúť ľavú nohu. Dobré, bez väčšej

námahy som ju dokázala vytiahnuť z bahna. Močiar ma teda ešte nechce zhltnúť. Napokon, bol to stredonemecký biotop a nie škótska slatina. Napriek tomu som nedokázala odlepiť pohľad od vody. A vtom znovu zablikotal modrastý plamienok, tentoraz za okrajom lesa, a ja som sa zase nevedela pohnúť. Čo to, dočerta, môže byť? S doširoka roztvorenými očami som civela na vodnú hladinu a zatajovala dych. Nie. To predsa nie je možné! Nie, tak toto určite neexistuje. Elisabeth, zle vidíš. Si priveľmi podráždená a ustatá.

Oči sa nechceli odtrhnúť od temnej siluety, ktorá sa týčila z bariny medzi kostrami stromov. Plamienky sa k nej nakláňali, takže sa zableskla nočnou modrou, kým močiar nezahalila absolútna tma a obrys nezhtla. Zmocnila sa ma triaška a rozklepali sa mi zuby. Klepotali ako spráchnivené kosti.

Potom zavládlo ticho. Počula som, ako močiar buble a vrie, a ako sa v ňom tvoria plynové bubliny. Žaby stíchli, ozýval sa iba stály, žblnkavý šepot, ktorý sa mi zažral do uší.

Zaborené nohy som vytiahla z kľokotajúceho podložia. Stačili dva neohrabané kroky vzad a znovu som stála na chodníku. Štrk sa mi ostrými hranami upokojujúco zabáral do tenkých gumených podrážok čižmičiek. Ani raz som sa neobzrela.

Až keď som so skrehnutými prstami a až na kožu premočená otvorila vchodové dvere a ponorila som sa do tepla domova, dovolila som, aby sa mi v hlave znovu vynoril strašidelný obraz toho, čo sa zjavilo medzi mihotavými modrými bludičkami. Iba kontrast, matná čerň na pozadí hustej šede – postava na koni, nie bez hlavy, ale rozhodne nehlučná, a na môj vkus až priveľmi pripomínajúca ducha.

Oprela som sa o rustikálne omietnutú stenu. Na chodbe už bolo badať mamine stopy. Budila pocit istoty, až som chvíľu nevedela, či sa mám smiať, alebo plakať. Všade viseli obrazy z kolínskeho domu – pekné, pestré výtvarné diela, ktoré raz ocko kúpil kdesi v Karibiku. Medzi ne mama na steny rozvešala svietniky, zrkadlá so známkami patiny a všakovaké nezvyčajné suveníry z ciest, ktoré sme si v priebehu rokov nahromadili. Z kúta na mňa ponad vešiaky dokonca čučal aj strapatý nórsky trol, ktorého som nemala rada ani v Kolíne. Všetko však vyzeralo

dôvernejšie, než som si myslela. Bolo to príjemné a súčasne bolestné. Keď dom zariadili tak ako ten v Kolíne, prečo sme tam rovno nezostali? Vyzeralo to ako v Kolíne. Nebol to však Kolín. Bol to zapadákov.

Zo stuhnutých premrznutých pliec som zvliekla mokrý kabát, zhúžvala ho a hodila do kúta a z nôh som si stiahla čižmy s hrubánskou vrstvou blata.

„Už som tu!“ zakričala som smerom do obývačky, z ktorej sa ozýval štrngot vínových pohárov. Takže oni tam teraz sedia a tešia sa z nového, úžasného života, zatiaľ čo ich dcéru od stresu a súženia trápia halucinácie. Cítila som sa ako omámená a súčasne absolútne hysterická.

Nočný jazdec. Áno, jasnačka. Rozhodne som dosť stará na to, aby na mňa nezapôsobili ockove strašidelné príbehy. Ako by ocino nazval môj stav? Spýtala som sa samej seba pohrdavo. Vidiecka psychóza?

Keď som si bez nálady vzala syrový chlebíček, teplou sprchou vyhnala zimu z kostí a zakutrala sa v posteli, vízia sa znovu objavila a ticho mi defilovala pred vnútorným zrakom. Tancujúce modré svetielka, čierna hladina a kôň so strapatou hrivou, ktorý sa nehýbal, iba na mieste prestupoval.

Z koní som mala nesmierny strach.

Už som takmer spala, keď mi mozog pripomenul, že dnes večer sa ani len lístoček nepohol. Cez deň áno, vtedy poriadne fučalo. V noci nie. Ale konská hriva viala. Pripomínala tenké hady vinúce sa do čiernej ničoty.

Malo ma to znepokojiť. Bola som však vďačná za definitívny dôkaz, že som videla niečo, čo v skutočnosti neexistuje.

Neexistuje nijaký čierny jazdec. Či už s hlavou, alebo bez hlavy.

Neexistuje nijaký jazdec.

Spokojne som sa obrátila na druhý bok a v sne som sa vrátila naspäť do mesta.

VEĽKOMESTSKÁ FIFLENA

„Zjedz niečo, Ellie,“ nabádala ma mama, no nie veľmi dôrazne. Ospalo v župane sedela pri stole s raňajkami, zatiaľ čo ocino si usilovne balil veci do práce. Mamina zvyčajne zaspala, takže raňajky nestíhala. To bol náš spoločný čas s ockom. Ak vôbec. V túto dennú hodinu som bola najradšej sama a práve v lete ocino s obľubou vstával zavčas rána a zmizol do práce. Mama si očividne myslela, že ak tu bude sedieť so mnou, trochu mi to uľahčí.

„Nie som hladná,“ zamrmlala som.

„Ale toto je predsa... naozaj pekné, nemyslíš?“ spýtala sa a zívla si. Vzdychna som si a rozhliadla sa. Nuž áno, v Kolíne sme zimnú záhradu nemali. A asi je to exkluzívne miesto na raňajky, hoci mama raňajky zvyčajne absolvovala v bdelej kóme. Ľuďom, ktorí sú ráno duchom prítomní, sa toto miesto musí páčiť. No pod podmienkou, že sa im necnie za domovom, tak ako mne.

Prvé slnečné lúče teplo rozžiarili tmavé, červotočom napadnuté drevo jedálenského stola. Podišiel k nám ocko, postojacky si upil trochu vody a s prižmúrenými očami odkráčal.

„Závesy budú onedlho hotové, už iba dva dni,“ povedala mama a ockovi rozospato pohladila rameno. „Objednala som aj žalúzie.“

Zahryzla som si do jazyka a odpustila si uštipačný komentár. Nie je predsa slušné vysmievať sa z choroby niekoho iného. Ocko a jeho migrény, to bolo niečo, na čo som si jednoducho nevedela zvyknúť. A už vonkoncom nie na to, že za krásneho počasia sa tie najsvetlejšie miestnosti v dome dôsledne zatemňujú. Čudujem sa, že zimnú záhradu nedal hneď zbúrať.

Ocko skúmal môj prázdny tanier.

„Elisa, zjedz niečo,“ napomenul ma skôr, než mu v tom mama mohla zabrániť.

„Nie som hladná,“ odporovala som zaťato. Ocko mykol plecom a písajúc si odišiel na chodbu. Naozaj som nebola hladná. Namiesto toho mi bolo zle od nervozity a vzrušenia a aj preto, lebo o tretej v noci, keď všade vládlo hrobové ticho, som sa zobudila a nevedela som znovu zaspáť. Bolo to, akoby dom ožil. Odvšadiaľ sa ozýval pukot a vrzgot a vonku panovalo stiesňujúce ticho. Cez dedinu celé hodiny neprešlo ani jediné auto.

Namiesto toho na okraji lesa ustavične škriekal akýsi vták. Bolo to roz-túžené, útrpné volanie, ktoré sa mi zavrtalo do uší a obralo ma aj o poslednú štipku únavy. Na svitaní spustilo spevavé vtáctvo svoj neznesiteľne optimistický koncert a mňa trápilo, čo si obliecť. Neklamný znak, že som sa znovu vrátila do reality.

Večerný výlet k močiaru, ktorý bol za denného svetla určite milým rybníkom s leknamí a záružlím, mi pripadal ako zážitok z dávnych čias a za svoje videnie som sa dokonca začala trochu hanbiť. Napokon, boli to iba sekundy, počas ktorých som si myslela, že vidím temného jazdca. A aj keby to napokon všetko bola pravda, možno sa len niekto dlhšie zdržal na výlete a práve tam sa spolu s koňom zvrtol, aby sa vrátil. Je na to určite niekoľko vysvetlení. V každom prípade som sa rozhodla na celú záležitosť čo najrýchlejšie zabudnúť a vážne sa venovať problému, čo si obliecť.

Keď sa však o šiestej napokon ozval budík, bola som taká unavená a zmätená, že som len nedbalo siahla po úzkom vlnenom pulóvri a džínsoch. Obula som si čižmy na podpätkoch, všetko doplnila solídnym mejkapom, poriadnou maskarou a hotovo.

„Dnes ťa môžem vziať so sebou a vysadiť pri škole. Je celkom blízko. Domov sa vrátiš autobusom,“ zavolať ocko z chodby.

„Okej,“ odpovedala som s úľavou. Záblesk nádeje.

V ockovom aute som sa cítila aspoň trochu ako doma. Mlčky som predstierala, že si obzerám krajinu, ale na pozeranie tam toho veľa nebolo. Zelený, neprehľadný svet, samé stromy a medzi nimi rozsiahle lúky s trávou až po pás. Nijaké chodníky, nijaké domy ani ulice, okrem tejto úzkej, zle vyasfaltovanej cesty. Celou cestou do Rieddorfu sme sa viezli

pozdlž jedného z mnohých klukatých potokov s priveľkým množstvom vody, ktorá sa na nížine rozlievala a vytvárala močiare. Všetko bolo zelené a mokré a neveľmi vábne.

Křčovito som prehľtala, aby som zahнала nervozitu. Ako na mňa zareagujú noví spolužiaci? Kolín sa mi momentálne zdal byť rajom, ale aj tam to spočiatku bolo všelijaké, len nie ľahké. Potom som pochopila, ako sa prispôbiť, čo mám hovoriť, ako sa obliekať a ktoré záujmy sú cool. Nad čím sa možno vzrušovať a čo je lepšie nechať tak. A že nie je vhodné tešiť sa z dobrých známok, radšej ich treba prejsť pohrdavým ‚Pch!‘. Najlepšie je tvrdiť, že človek odpisoval a vlastne nič nevie.

„Buď jednoducho sama sebou,“ poradila mi mamina na rozlúčku. Nebolo mi však celkom jasné, aké to je: byť sama sebou. Veď som ani len nevedela, čo si mám obliecť. Nuž, jednu výhodu sťahovanie na vidiek predsa len má, pomyslela som si nahnevane. Verím, že tu ma nik nebude volať Lassie, ako to bolo v Kolíne. Och, či som to len nenávidela! Predsa nie som nijaká sučka.

„Pozri, tadiaľto sa ide na kliniku,“ vytrhol ma ocko z ponurých spomienok. „A tadiaľto do školy.“

„Školské centrum. Psychiatrická klinika. Strelecký oddiel,“ stálo na tabuli na križovatke. Skvelá kombinácia, pomyslela som si cynicky.

„Možno by si sa mohla zapísať do nejakého športového oddielu,“ nadhodil ocko akoby mimochodom, keď odbácal k školskému centru.

„Ty by si chcel, aby som športovala?“ zareagovala som pobavene.

Ocko vedel celkom presne, že už ako osemročná som to so športom skúšala. S hanebne malým úspechom som vystriedala sedemnást rôznych druhov činností a po chvíli som prestala, až som napokon nerobila vôbec nič. Pritom sa neďa povedať, že by som nemala talent. Veľa energie som zbytočne minula na boj so strachom, aby som nenahnevala trénera a dávala pozor na spoluhráčov. No a potom prišiel čas, keď som začala robiť jednu chybu za druhou. Posmechu a ústrkov som si naozaj užila.

„A prečo nie?“ chcel vedieť ocko. „Môžeš sa v škole povypytovať, čo robia tvoji spolužiaci. No a teraz vystúp. Ohlás sa na sekretariáte, tam už o tebe vedia. Veľa šťastia, maličká.“

„Čauko, oci.“ Vyklázla som z auta a chvíľu som mala pocit, že sa mi podlomila kolená. Pozerala som sa na prekvapujúco modernú stavbu. Takže tu budem maturovať, čo znamená, že môžem študovať na výške, a keďže tu celkom iste nijaká univerzita nie je, štúdium je spôsob, ako utiecť do veľkého mesta. Možno do Hamburgu, kam sa vybral môj brat Paul. Vždy sme sa iba harkali, ale teraz mi nesmierne chýba. Jemu je hej. Má dvadsaťtri rokov a môže si robiť, čo chce. A ja? Keď už, tak už. Nemám dokonca ani len nádej, že sa tu niečo zmení a Paul príde len na návštevu. Neprišiel, kým sme bývali v Kolíne, prečo by mal prísť teraz? Aj v tejto chvíli, ako napokon vždy, keď som si spomenula na brata, mi stiahlo hrdlo. Pohádať sa v sedemnástich s rodičmi – fajn. To rozhodne nie je nič nezvyčajné, ale zabudnúť aj na vlastnú sestru? Isteže, zvykli sme sa hádať, ale nebolo to zase až také zlé. A keď mi napísal, bolo to ako list od neznámeho. Akoby mu niekto držal nabitú zbraň na slucho a prinútil ho, aby mi dal o sebe vedieť.

Keď som bežala cez halu a hľadala sekretariát, vôbec nik si ma nevšímal. Ach. Tu je to. S roztrasenými kolenami som sa oprela o pult.

„Elisabeth...“ Hlas mi zlyhával. Odkiaľala som si a skúsila to ešte raz. „Elisabeth Sturmová. Som tu nová, v 12. LK biológia, chémia a francúzština.“

„Fíha. To je fakt choré,“ ozval sa nesmierne drzý hlas hneď vedľa. Obzrela som sa a hľadela do dvoch orieškovohnedých očí nad pokrčeným nosom, ktoré patrili chlapcovi v mojom veku. Rifle mu padali takmer až po kolená. Správa, že sa znovu nosia užšie nohavice, na vidiek očividne ešte neprenikla. „Biológia, chémia a francúzština,“ zopakoval s úškrnom a pobavene si ma premeriaval.

„Vytrčajú ti slipy,“ vyklázlo mi z úst a on sa rozrehotal. Sekretárka ku mne pobúrene zodvihla zrak. Začervenala som sa. Dofrasa. Práve toto bol jeden z dôvodov, prečo ma v Kolíne na začiatku medzi seba nevzali. Nevedela som sa kontrolovať, čo vypustím z úst.

„Slečna Sturmová, toto je Benni, váš tútor. Odpreadá vás do triedy a všetko vám tu ukáže. Je jedným zo starších študentov, ktorí dohliadajú na mladších žiakov, a súčasne je aj hovorcom školy,“ vysvetlila mi sekretárka a svoj nesúhlas vonkoncom neskrývala. „A navyše je aj synom starostu,“ dodala dôležite.

„No tak,“ povedala som zdráhavo a obrátila sa k chlapcovi. „Prosím, nech to netrvá dlho. Nikdy som sem netúžila ísť, nikto ma nebude mať v láske, jednoducho si tu iba vybavím maturu.“

Mala mama na mysli toto, keď mi kládla na srdce: „Buď jednoducho sama sebou. Som takáto? Ak áno, tak to je prekliato hlúpy nápad byť sama sebou a nič nepredstierať. Vďaka, mami. Benni sa ešte chvíľu škeril, ale oči mu zväžneli.“

„Ty si tá z Kolína, však?“

„Áno.“

Previedol ma po chodbách a šikovne sa vyhol prúdu žiakov z nižšieho stupňa, ktorí sa náhlili oproti nám.

„Môžem ti iba poradiť, aby si sa tu veľmi neproducovala ako veľkomestská fiflena. To tu nemajú radi.“

„Nejde o to, že by som bola veľkomestská fiflena,“ vyštekla som naňho. „Ide o absolútne zúfalstvo.“

„Ty si teda myslíš, že my sme tu absolútni zúfalci? Vonkoncom nie. Aspoň ja rozhodne nie.“

Očividne som ho urazila.

„Tak som to nemyslela. Iba som vravela, že ja... Ale to je fuk.“ Cítila som, ako sa mi do očí znovu tisnú slzy, a tak som rýchlo zažmurkala. Všetko som zbabrala ani nie za tri minúty. Klobúk dole.

„Toto je tvoj rozvrh a tu je miestnosť, kde budeš mať dnes ráno prvú hodinu z chemického bloku.“ Nesmelo som nakukla do učebne, kde sedeli takmer samí chlapci a zvedavo si ma obzerali. Od ľaku som sa automaticky stiahla.

„Na začiatku by bolo dobré trochu sa krotiť. Ľudia budú potom k tebe milí a nemusíš sa o to ani nijako pričiniť,“ povedal Benni potichu.

„Naslovovzatý odborník na vidiecky život, čo?“ spýtala som sa kyslo. Zazvonil zvonec.

„Čosi také,“ odpovedal, ale úsmev mu z tváre zmizol.

„Tak mi určite budeš vedieť povedať, či tu v noci húštinou blúdžia bezhlaví čierni rytieri,“ vyhrklo zo mňa. Ellie, čo to stváraš? položila som si v duchu otázku. Benni sa na mňa bezradne pozrel.

„Ale iste, každý večer aspoň jeden a ak nezješ všetko, čo ti naložili

na tanier, prídu si po teba a zakopú ťa v lese,“ odpovedal s náznakom súcitu. Keď som sa vkradla do učebne a posadila do voľnej lavice, cítila som sa ako zbitý pes.

„Čaute,“ povedala som slabučkým hlasom chlapcom, ktorí na mňa zvedavo civeli, a sklopila som oči. Nemala som chuť hľadiť niekomu do tváre. Aby ma nevideli. Tak ako včera večer. Ešte nikdy som sa tak netešila z príchodu učiteľa ako v to ráno.

Po šiestej hodine som bola hrozne unavená. Vedela by som zaspáť aj postojacky. Samotné vyučovanie nebolo žiaden problém, to nebolo nič nové. Už od základnej školy to bolo tak. Ale keď som prirýchlo zodvihla hlavu, zakrútila sa mi a navyše sa mi jednostaj zatvárali oči.

Benni za mnou prišiel aj cez prestávku a zaviedol ma do školského bufetu. Bol priateľský, ale držal si odstup. Rada by som sa mu ospravedlnila, ale nenašla som odvahu ani správne slová.

„Nevieš o nejakom tichom miestečku, kde človek môže byť sám?“ spýtala som sa napokon.

„Hm. V podstate ani nie. Prečo? Je ti zle? Ak áno, môžeš zísť za školníkom. Má miestnosť, kde si môžeš na chvíľu aj ľahnúť.“

„Nie, nie je mi zle. Ja... No... Nie je to dôležité, zabudni na to,“ povedala som a statočne a nesmierne opustená som stála na dvore medzi trkotajúcimi skupinkami. Zrejme už miestnou komunitou koluje správa, že som urazila syna starostu, hovorcu školy a študenta, ktorý dohliada na mladších žiakov, a tým aj celú túto mestskú dedinu a odtiaľ už budem živiť celkom osamote. Či si nejaké to tiché miestečko nájdem, alebo nie.

Teraz mám za sebou prvý deň a horšie to už ani nemôže byť. Ťažkým krokom som sa vliekla na zastávku autobusu. Na mobile som chytila signál iba v škole, kde platí prísny zákaz používania mobilných telefónov. Nedostala som však nijakú SMS, dokonca ani od Nicole či od Jenny.

Najbližší autobus odchádza o pol hodiny. Dost času, aby som preskúmala bezprostredné okolie školy. Nebolo tam však nič, iba špinavá farma s čierno-bielymi kravami na paši a ďalšie lúky, polia a les. A smerom k centru predajňa spoločnosti Edeka. Stromy vytvárajúce aleju sa zrkad-

lili v kalužiach na štrkovej ceste, ktorá viedla k autobusovej zastávke. Veľkým oblúkom som sa im vyhýbala, aby som druhýkrát nedala zabrat čižmám, ktoré som si večer starostlivo vyčistila.

Vzduchom sa niesla vôňa sena zmiešaná so zápachom hnoja a mačacích výkalov. Tu boli celkom iné pachy ako v Kolíne. Musím priznať, že lepšie. Zápach výfukových plynov z áut som vždy neznášala. Veľkomestská fiflena... Benniho poznámka ma ešte stále štvála. Keby len vedel. Nie som nijaká veľkomestská fiflena. Vyrástla som v Odenwalde, na malom vidieckom predmestí Heidelbergu. Rodičia sa presťahovali do Kolína, až keď som mala desať rokov, lebo ocko tam v centre prevzal ordináciu, ale vtedy som už tak či tak mala ísť na gymnázium – Kolín alebo Heidelberg, to bolo jedno.

Okej, Ellie, buď úprimná, prikázala som si prísne, keď som sa blížila k zastávke a narastali vo mne pochybnosti. Zohralo to svoju rolu. Aj vtedy to bolo čertovsky ťažké. Päť rokov som musela bojovať, aby som si na Kolín zvykla, a potom som si to mohla úbohé dva roky užívať. Všetka námaha vyšla nazmar.

Pozorne som nakukla do ošumelého popísaného prístreška. Dobré. Nie je tu nik. Napriek tomu som sa nechcela obrať o šancu na rýchly útek, a tak som sa neposadila. Lenivé ticho okolia pôsobilo upokojujúco. Dlhé, nekonečné hodiny v škole mi v myšlienkach pomaly bledli.

Únava na mňa nanovo tak nemilosrdne zaútočila, že som takmer nedokázala udržať rovný chrbát. S odporom som sklzla na jedno z troch špinavo oranžových plastových sedadiel a začala si trieť spánky. Bolesť hlavy spôsobená napätím – stanovila som zo starého zvyku diagnózu. Vyvoláva ju strach, stres a napätie. Nemala som poruke odskúšaný japonský olej s liečivými bylinkami, a tak som si iba pritisla čelo o chladné kovové držadlo.

Potom som uprostred víru myšlienok aj napriek únave zacítila, že ma niekto sleduje, no nepodarilo sa mi hneď otvoriť oči. Bolo to, ako keď sa človeku sníva sen, z ktorého by sa chcel zobudiť, ale pri každom pokuse sklzne do ďalšieho, ešte hrôzostrašnejšieho sna, až sa mu napokon podarí zbaviť sa nepríjemných obrazov. Po krátkom násilnom akte som oči síce úspešne otvorila, ale potrebovala som zopár sekúnd, aby som zrak

zaostrila. Zaregistrovala som iba obrovské čierne auto, ktoré zahlo za roh. Nepočula som nič. Vari som tak tuho zaspala? Za bieleho dňa?

Neprijemný pocit, že ma niekto pozoruje, ma neopustil, hoci v blízkosti nebolo ani živej duše.

Azda mi len po jednom úbohom dni v novej škole, v novom domove nepraskajú nervy! Odfrkla som si. Domov... Nikdy tu nebudem doma!

Spoza ťažkých prízemných oblakov sa nasmelo predieralo slnko. Začala som sa potiť. Na tvrdom sedadle z plastu som sa nepokojne zavrtila. Bola som priveľmi naobliekaná. Oteplilo sa, bolo dokonca sparno. Tak sparno, až som mala pocit, že mi celé telo pokrývajú tisíce drobných kvapôčok. Nenápadne som si pričuchla k pulóvru. Nie, pot zatiaľ necítiť. Dezodorant splnil, čo v reklame sľuboval.

Kde trčí ten prekliaty autobus? Alebo jazdí iba vtedy, keď na zastávke čaká viac cestujúcich, nie iba jedna osamelá študentka? Znovu som vstala a nervózne som korzovala hore-dole. Dokonale sa to hodí. Hrozný prvý deň v škole a potom ešte vypadne aj spoj, ktorý ma ako jediný môže dopraviť do môjho útočiska – obrovskej podkrovnej izby s priveľa oknami. Túžila som zaľahnúť do postele a jednoducho iba hľadiť na strop alebo na oblohu.

Začula som bzukot motora, a tak som sa otočila. Ťažké, hrubé pneumatiky zakvílili na štrku pri zastávke, keď vozidlo náhle zabrzdilo. Nebol to autobus, ale ak sa nemýlim, to veľké auto, čo som pred chvíľou zahliadla. Za tmavými oknami som nikoho nevidela. Dvere vodiča sa pomaly otvárali a z auta sa vysunula špička čižmy. Zrazu sa ma zmocnila zlosť a naštvane som podišla k masívnemu autu.

„Dobrý deň! Neviete náhodou, kedy má ísť ten prekliaty autobus?“ opýtala som sa. Vtom som však zatúžila zmiznúť preč! Uniknúť z tejto situácie, odísť z tohto akože mesta. Najradšej by som vyskočila aj z vlastnej kože. Navyše ma začal obchádzať stiesňujúci pocit, že ma odvsadial pozorujú, vidia mi až do žalúdka, i keď šofér bol ku mne obrátený chrbtom. Nepodarilo sa mi ani zaostriť zrak. Po chrbte mi stekal pot.

Špička čižmy sa zarazila. Vydávala som zvuky, ale bol to už iba chrapľavý šepot. Bezmocne som sa prizerala, ako špička čižmy znovu mizne v aute, ruka zabuchla dvere a motor sa dunivo rozbehol. Do holene mi vystrelili

ostre odlietajúce kamienky a do nosa mi udrel smradlavý oblak z prachu, oleja a benzínu.

„Idiot!“ zakričala som a rozkašľala sa. Ovládla som sa, aby som vodičovi neukázala prostredník. Napokon, keď auto zahlo za zákrutu a nezdvorilý človek v ňom ma už zaručene nemohol vidieť, som to predsa len spravila. Zato si ma však všimol niekto iný.

„Elisabeth, prepánajána, čo tu robíš?“ Zmätene som sa obzrela. Nepočula som, ako sa priblížilo naše kombíčko. Ocko sa ležérne vyklonil z otvoreného okna a spýtavo na mňa hľadel.

„Hm. Čakám na autobus, ale ten nechodí, a tak som chcela...“ zajakávala som sa rozpačito.

„Autobus?“ ocko na mňa pochybne zažmurkal. „Elisa, je pol štvrtej a o takomto čase už nejde nijaký školský autobus.“

Pol štvrtej? Vytiahla som rukáv prepoteného pulóvra tak, aby som mu na hodinkách dokázala opak, ale, žiaľ... Bolo pol štvrtej. A škola sa mi skončila o štvrt na dve. Už som vonkoncom nič nechápala. Vari som tu zaspala? Tak tuho, že som nepočula autobus?

„Nastúp,“ vyzval ma ocko netrpezlivo. Postupne sa za ním vytvárala malá kolóna. Zrazu na ulici panoval čulý ruch a smerom do centra som videla niekoľko ľudí obťažkaných nákupnými taškami. Od supermarketu zaznievalo kvílenie nákupných vozíkov. Otupene som obišla kombíčko a pri nastupovaní som si bolestivo udrela hlavu. V aute takmer nečujne hrali Pink Floyd a na spotenú tvár mi chladivo fúkala klimatizácia.

„Iste som zaspala,“ povedala som neveriacky. „Dnes v noci ma kvárilí nočné mory,“ pokúsila som sa vysvetliť otcovi svoje duševné pochody a v tej istej sekunde, keď som vyslovila túto spontánnu výhovorku, mi zrazu všetko zišlo na um. Veď to nie je výhovorka. Naozaj som mala príšerný sen. Nuž, nebol až taký hrozný, ako skôr nezvyčajný. A teraz som tie obrazy cítila priam bytostne blízko, až som si myslela, že sa ich môžem dotknúť – plastické a jasné sa mi vznášali priamo pred očami.

„Čo sa ti snívalo?“ spýtal sa ocko zvedavo. Sny sú jeho koníčkom. Keď k nemu niekto príde na terapiu, musí si viesť denník, do ktorého si zaznamenáva všetky sny, či sa mu to páči, alebo nie. „Veď vieš, že sa hovorí: Čo sa ti prisní v prvú noc v novom domove, to sa aj stane,“ dodal s úsmevom.

„Snívalo sa mi o dieťati,“ odpovedala som bezmyšlienkovito. „O ma-
lom bábätku.“

„No nazdar!“ poznamenal ocko sucho a z boku sa na mňa skúmavo po-
zrel – trocha pobavene, trocha podozrievavo. „S tým si daj ešte na chvíľu
pokoj, jasné?“

„Nepovedala som, že to bolo *moje* dieťa,“ oponovala som náhlivo a roz-
hodla sa, že zvyšok sna nikomu nepoviem. Bude iba môj. Celkom tak,
ako spomienky na štyri dlhé týždne v novembri, keď som sa v mysli stá-
le trápila, či náhodou naozaj nie som tehotná. To sa ocko nesmie nikdy
dozvedieť.

Ale on už bol myšlienkami dávno naspäť pri svojej vede. Bezstarost-
ne šemotil, že všetky dievčatá a ženy v živote občas snívajú o deťoch.
A v týchto snoch bol otec dieťaťa často celkom bezvýznamný, ba dokon-
ca aj celkom absentoval – preňho jasný dôkaz, ako málo túžba po dieťati
závisí od vhodného muža, ale v skutočnosti je prapotrebu každej ženy.
A tak ďalej a tak ďalej.

Ja som ho však skoro vôbec nepočúvala. Ten sen ma načisto opantal.
Zavrela som oči a snažila som sa vrátiť naspäť do diania v sne – ovládla
ma zvláštna túžba ponoriť sa doň presne na tom mieste a v tej chvíli, keď
som sa zobudila. Akoby som mala ešte niečo spraviť, vybaviť, zabezpečiť.
Sen bol síce tajomný a temný, no pri pomyslení naň ma premkla priam
spaľujúca žiadosť. Poznala som ju z pekných snov, ale nie zo snov, ako bol
tento. Mala som už vôbec niekedy takýto jasný, priam realistický sen?

Prekvapene som zistila, že to funguje. Všetko som mala zrazu pred
očami, presne tak ako dnes v noci. V sne som scenériu pozorovala zhora
a mala som úžasný dar pohybovať sa voľne a nehlučne. Bola som však
cudzím nezúčastneným pozorovateľom. Na dianí som sa nijako nepo-
dieľala, iba som tam bola.

Navedela som odtrhnúť zrak od maličkého dojčťa, ktoré ležalo v ko-
líске postavenej na jednoduchej dlážke zbitej hrdzavými klinkami. Nie,
nebola to kolíska, ale krmelec ledabolo vystlaný senom a niekoľkými špi-
navými handrami. Bolo zima. Veľmi zima. Na šikmom, nahrubo zbitom
stope sa vytvárali ľadové kvety.

Dieťa malo iba zopár dní. Tváričku nežnú a pokožku ako priesvitný

pergamen. Viem, ako vyzerajú novorodenci. Ocko ma filmoval priamo v pôrodnej sále tesne po tom, čo som sa narodila. Spravil krátke zábery, ako ma kúpe pôrodná asistentka, šťastnú a vyčerpanú maminu tvár, a potom nasnímal mňa v prvých šatočkách vrátane bielej čiapky na hlave. Veľmi som nekričala, ale vidno, že som bola zmätená, že mi bolo zima a stále som sa snažila zakryť si oči drobučkými pästičkami.

Bola som však dosť škaredá. Červená a zošúverená. Uši a nos priveľké v pomere k zvyšku hlavy, na ktorej som mala iba niekoľko čiernych kaderí (pripomínali skôr pijavice), a aj tie o niekoľko dní vypadali a uvoľnili priestor hnedasto ryšavému páperiu.

Toto dieťa vyzeralo inak. Jeho pleť bola čistá a priehľadná ako alabaster a v prítmí podkrovia sa jagala. Malo husté čierne vlasy, ktoré sa mäkko vlnili a odstávali od hlavy. Rúčky, zovreté v pästičky a zohnuté v lakti, spočívali hneď vedľa ušíek, boli dokonalé – ako miniatúry rúk dospelého človeka.

Najnevyčajnejšie však boli oči: šikmé a veľké, tmavé a jagavé. Ako drahokamy. Dieťa sa nehýbalo. Nepohnuto, s anjelsky pokojným výrazom hľadelo do otvoru v streche, na zimný mesiac v splne. Ten visel priamo nad domom a holú, zasneženú krajinu zalieval slabým modrastým svetlom. Aj napriek treskúcej zime a dychu, badateľnému na základe pravidelných pohybov hrudníka nahor a nadol, sa dieťaťu pred noštekou netvorila žiadna para.

Kde má rodičov? Spytovala som sa sama seba vo sne. Kto nechá svoje dieťa samo a bez ochrany v treskúcej zime? Tak, ako to je možné iba vo sne, tíško a nepozorovane som skĺzla po schodoch vedúcich na strechu a našla som ich, ako ležia vo veľkej, štvorcovej drevenej posteli. Medzi nimi, zakutrané pri nohách ženy, ležali dve malé deti a spokojne, v bezpečí svojich rodičov odfukovali. Aj otec spal hlbokým a tuhým spánkom. Jasne som počula jeho dych.

Ticho noci prešlo volanie kuvika. Matka sa nepokojne prevalila na chrbát. Tvár sa jej zachmúrila a okolo úst bolo badať výraz príšerného strachu. Roztvorila oči, unavené, sčervenané oči, a vystrašená sa pozrela na schody vedúce vysoko na nezastrešené podkrovie, kde osamote spalo ich malilinké dieťa. Samo, bezbranné a bez ľudského tepla.

Chcela som sa jej spýtať, prečo si dieťa nevezala k sebe, prečo muselo tak osamote ležať a bdiť tam hore. Ale keď som otvorila ústa a chcela som čosi povedať, okamžite som sa prebrala zo sna a v zlomku sekundy som znovu upadla do spánku. Zrejme preto mi sen zišiel na um až teraz.

Ešte stále mi ten sen nedával zmysel. Čo znamenal? Vari ja som to dieťa? Mám pocit, že ma rodičia nechali v štichu? Ocino vravieva, že pocity, ktoré sen v človeku zanechá po prebudení, sú najdôležitejším kľúčom k jeho výkladu. Ešte stále som bola naštvaná, ale určite som si nepripadala opustená. V podstate sme si dobre rozumeli. Jeden druhého sme nechali na pokoji a naše zvláštne dovolenky boli vždy pokojné. Na cestách do divočiny treba držať pokope, to som rýchlo pochopila. Nie, nemala som pocit, že by ma zanedbávali.

Sen vo mne vyvolal skôr akýsi nevysvetliteľný pocit. Chcela som sa doň ešte raz vrátiť, ešte raz sa pozrieť do žiarivých očí batolaťa.

Nie, nebola som to dieťa. Ten sen nemal nič do činenia s mojím životom. Predovšetkým, odohrával sa v inom čase. V ktorom, to neviem, no v tom dome bola iba jedna pec, kde tlelo zopár balov zlisovanej slamy. Žiadna elektrina či dokonca kúrenie. Táto rodina mala na život iba to najnevyhnutnejšie a múry ich domca boli pospájané z rôzne veľkých kameňov.

Z myšlienok ma vytrhol tvrdý náraz hlavou o sklo. Ocko práve prechádzal cez úzky starý most a naše kombíčko sa hojdalo ako loď na širom mori. Unavenými očami som sa pozrela na kalnú vodu potoka a zarazila sa. V húštine som uvidela polovicu kamenného mosta, ruinu obrastenu zeleným lišajníkom a machom. Nedokázala som zrak odvrátiť tak rýchlo, akoby som chcela. Musela som sa tam pozerieť. Ruina nebola pôvabná ani romantická, ale zato tajomná.

„Čo je to?“ spýtala som sa zvedavejšie, než mi bolo milé.

„Och, tadiaľto kedysi viedla železnica. Od päťdesiatych rokov sa už nepoužíva,“ vysvetľoval mi ocko zoširoka. „Zachovali sa už iba mosty.“

„Takže únikové cesty sú zahatané,“ zamrmlala som a znovu som ztvorila oči. Sen však bol ďaleko, farby vybledli. Teraz dieťa ležalo pod zrúcaninami mosta na vlhkej, ílovitej lesnej zemi a ja som videla, ako sa k nemu naťahujú moje biele ruky a opatrne ho dvíhajú zo zeme. Dieťa

bolo ľahké ako pierko. Ucho som tuho pritisla na mäkké telíčko, aby som zistila, či dýcha...

„Elisa? Už zase spíš?“

„Nie!“ zvolala som rýchlo a náhlivo som uvoľnila pás, i keď by som rada vedela, ako sa dojča v mojom náruči cítilo... Boli sme však doma. Tichom sa ozýval zvuk pribuchnutých dverí na aute. Na ulici okrem nás nik nebol. Iba vzadu na poľnej ceste sa stará zhrbená žena prechádzala so psom. Keď nás zavetril, otočil sa a zúrivo zaštekal. Čo s načatým dňom? Čo tu mám, prepánajána, robiť, keď si porobím úlohy do školy?

Zrakom som blúdila po našom dome, ktorý som si dosiaľ obzrela iba zbežne – vysoká, hranatá stavba so sedlovou strechou, veľkým dvorom, domčekom, kde je garáž, a obrovským trávnikom. Mama už popri plote založila bylinkovú hriadku a všeličo do nej nasadila. Po celom priečelí domu sa ťahal divý vinič a prečnieval až nad zvetrané okienice okien rozdelených priečkami. To poznám už z Kolína. Striaslo ma, keď som si pomyslela na bezfarebné pavúky, čo žili v lístí viniča a občas sa mi zatúlali do izby. Strešné okná ešte listy nezakrývali, ale prvé výhonky sa už snažili zachytiť o okenné parapety.

Záhrada sa na jednej strane končila pri poli, ktoré hraničilo s dusnou večernou oblohou, akoby sa človek po tom stúpaní mal prepadnúť do ničoty. Hore na kopci štyri jablone vystierali listami porastené konáre k matnému slnku ako zmrzačené ruky.

V ušiach mi dunelo ticho.

„Veď sa už pohni, Elisa.“ Zľakla som sa. Ocko stál ešte stále vedľa mňa.

„Alebo sa ti vôbec nepáči?“ spýtal sa, keď odomykal domové dvere.

„Ale áno. Je to len... Nič. Je to okej.“ Naozaj bol okej. A vinič som predsa mohla zostrihnúť.

„Haló!“ zakričal ocko radostne do studenej chodby. Striaslo ma od zimy. „Skončil som skôr! Takto môžem trošku doma pomôcť a svoje penzum si odpracujem neskôr, v noci.“

„Fajn,“ počula som mamin hlas. V pološere chodby sa pred nami vynorila jej kučeravá hlava. „Takže...“ Zarazila sa, keď ma zbadala za ocinovým chrbtom. „Ahoj, Ellie. Konečne si doma.“

Ohrnula som nos. Poštekli ma prenikavá vôňa duseného zeleru. Poberala som sa do kuchyne a zodvihla pokrievku na veľkom hrnci, čo stál na sporáku. Fuj, Zeleninová polievka. S odporom som sa odvrátila. Tento deň už nezachráni ani jedlo.

„Čau,“ povedala som a chcela sa utiahnuť do zimnej záhrady, ale v ceste mi stála hromada škatúl zo sťahovania.

„Ellie, musíš prejsť cez obývačku,“ navigovala ma mama z chodby a potom čosi pošepala ockovi. Ticho sa zasmial.

„Čo sa tu deje?“ spýtala som sa naštvane. V zimnej záhrade to vyzeralo ako v neupratanom stane po veľkej párty. Na podlahe boli pootvárané škatule plné ozdôb, riadu, príborov a obrusov. Polovicu sklenených stien už zatemnili dlhé tmavomodré závesy. Na vonkajších parapetoch stáli ťažké terakotové črepníky, do ktorých mama nastrkala mriežky na popínavé rastliny. Takže ešte viac divého viniča a bezfarebných pavúkov.

„Veľmi pekné,“ zamrmlal ocko, keď z obývačky vstúpil do zimnej záhrady a zvedavo sa obzeral. Podišiel k závesu a lepšie ho zatiahol.

„Nuž, áno,“ povedala som uštipačne. „Je všeobecne známe, že krása je v oku pozorovateľa. A čo znamená toto?“

Ukázala som na príborník plný tanierov a pohárov vrátane niekoľkých fliaš vína.

„Opiáš!“ oznámila mama veselo a škatule niekoľkými cielenými pohybmi nohou odsunula nabok. „Dnes večer. S našimi novými susedmi.“

Najradšej by som nahlas skríkla: „Nie!“ Prosím, žiadni ďalší ľudia, čo na mňa budú civieť. Nevydržím to.

„Bezo mňa,“ oznámila som potichu. „Sorry, ale nezvládnem to. Nie dnes.“

„Ellie...“ vzdychla mama a povzbudzujúco sa na mňa usmiala.

„Musím porobiť kopec vecí do školy a už teraz sa mi zatvárajú oči, lebo v tomto poondiatom tichom dome sa nedokážem vyspať,“ klamala som. „Prídem ich pozdraviť a nič viac. Dohodnuté?“

Nepočkala som na odpoveď, schmatla školskú tašku a fičala hore. Na ten *kopec vecí do školy* som potrebovala presne štyridsaťtri a pol minúty. Všetko som stihla a práce som navyše krasopisne vyčakala, text rôznofarebne popodčiarkovala a k referátu z dejepisu som dokonca vy-

pracovala aj dátové grafy. Viac som spraviť nemohla. Už aj tak toho bolo viac než dosť.

Nicole a Jenny sa ešte stále neozvali. Vylovila som mobil z tašky. Zase nijaký signál. Displej namiesto toho nepokojne blikotal. Čo sa už aj ten telefón pokazil? Položila som ho na parapet. Na sekundu sa objavil pruh indikujúci signál, potom aparát načisto zhasol. Pripojila som nabíjačku. Krútila som hlavou a prizerala sa, ako sa batéria v nepokojnom rytme zábleskov svetla nabíja.

Neprišmochtala sa však nijaká esemeska. Určite mi obe dávno poslali nejaké správy a tie nedorazili... Snažila som sa predstaviť si, ako sa im bezo mňa vodí. Teraz bolo miesto vedľa nich voľné – vynikajúce miesto rovno pri okne, pekne ďaleko od katedry a tabule. Pýtala som sa, ako dlho potrvá, kým ho niekto obsadí. Nicole a Jenny boli obľúbené, nepotrvá to dlho. A vonkoncom by som sa nečudovala, keby sa tam namiesto mňa usadil nejaký chlapec.

Pristúpila som k jednému zo svojich mnohých okien a pozerala sa von bez toho, aby som niečo chcela vidieť. Zdola sa zase ozýval rachot a hrmot. Ten ustavičný hluk mi liezol poriadne na nervy, no aj napriek tomu som stále zívala.

„Prečo nie?“ zamrmlala som, keď som sa prichytila, ako uprene hľadím na posteľ. Spánok ma zachráni. So škvŕkajúcim žalúdkom som sa zakuterala do mäkučkého, voňavého paplóna a stihla som si akurát stiahnuť z vlasov gumičku, keď ma premohla únava.

DIABOL A JEHO KŔŇ

„A toto je Elisabeth, naša dcéra.“

Ocko ustúpil o tri kroky vzad, chytil ma za zápästie a pritiahol k sebe do zimnej záhrady. Môj plán potichu zdúchnuť teda absolútne nevyšiel.

„Dobrý deň,“ povedala som slušne a načiahla sa za rukami, ktoré sa ku mne vystierali. Zošúverená ruka patrila starcovi s nosom ako repa, ktorý býval naľavo od nás. Žlté prsty žene páchnucej po nikotíne, a vrele ruky staršiemu manželskému páru, on v károvanej košeli a nohaviaciach s manžetou, ona v hrdzavočervenom kostýme so sukňou po kolená. Uprostred tejto spoločnosti pôsobila mama so svojimi kučerami a pestrou batikovou blúzkou ako rajske vtáča. Žena v kostýme prelietala zrakom z ocka na mňa a potom zase naspäť.

„Jasná otcova dcéra. To sa nedá prehliadnuť,“ usmiala sa. Keď som jej pustila ruku, mierne sa zachvela. Otvorila ústa, akoby chcela ešte čosi dodať, ale potom ich znovu zavrela. Starec a fajčiarka medzi sebou tlme-ne prehodili zopár slov.

Pozrela som sa na príborník. Obložených chlebičkov a koláčov sa nik ani len nedotkol.

„Vy ste vraj psychiatrom?“ spýtal sa muž v károvanej košeli.

„Áno,“ odvetil ocko pokojne. Rozhostilo sa ticho. Takáto situácia pre mňa nebola ničím novým. Vždy to tak bolo. Len čo ocko povie, čo robí, všetci stratia reč. Akoby sa báli, že im o pár minút navlečie zvieraciu kazajku. Starec si odkašľal a ukázal smerom von, kde sa mladé výhonky viniča v dráždivom tanci s vetrom pritískali o okennú tabuľku.

„Poznám niekoho, kto by vám s tým mohol pomôcť,“ zachrapčal.

„Pomôcť? S čím?“ spýtala sa mama nechápavo.

„S ostrihaním. Ide to raz-dva,“ usmial sa starec.

„Och, ale nám sa to takto páči,“ namietol ocko priateľsky. Starec naňho prekvapene vyvalil oči. Videla som, že fajčiarka naklonila hlavu a zahmleným pohľadom dosť dlho blúdila od ockových širokých pliec až po zadok, ktorý sa markantne črtal pod tenkými nohavicami. Prišlo mi nevoľno.

„Ja... Nuž... Musím sa ísť učiť,“ oznámila som rýchlo a cez kuchyňu som bleskovo prebehla ku schodom, aby ma ockov pohľad neprehovoril ešte chvíľu zostať. Hore som sa poriadne nadýchla. Musím zmiznúť. Okamžite. Ale najmä musím nájsť miesto, kde bude signál, aby som nadviazala kontakt s Jenny a Nicole. Ak mi ešte chvíľu nebude fungovať mobil, tak sa zbláznim. Schmatla som MP3 prehrávač, slúchadlá som si tak rázne zatlačila do uší, až ma to zaboľelo, a zbehla som dolu schodmi.

„Idem sa prejsť!“ zavolala som smerom do obývačky a potom som trochu prihlasno za sebou zabuchla dvere. Prechádzať sa. Priam som nenávidela, keď ma kedysi mamina alebo stará mama po obede vyhnali do nudného lesa. Po jednej a tej istej cestičke sme korzovali ustavične dokola.

Názor som nezmenila: prechádzky sú nudné, ale je to aspoň aká-taká činnosť. Najrýchlejšia cesta do lesa vedie po Záhradnej ulici, kde býva starý s motýľmi na solárnu energiu, ale riziko, že by ma zbadal a znovu by sa mohol pokúsiť vlákať ma do svojho domu, je jednoducho priveľké.

Nie, to sa pustím radšej dolu kopcom smerom k hlavnej ceste (ha-ha) a cez mostík von, do divočiny. Kráčala som rýchlo, s pohľadom sklopeným k zemi. Mama mi ešte včera pošepľala, že tu sa ľudia na ulici zdravia a aby som to láskavo robila aj ja. Mne sa to však absolútne prieči. Prečo by som mala zdravieť cudzích ľudí?

Ak zapichnem pohľad do zeme a uši si zaštopľujem slúchadlami, nik mi nemôže vyčítať, že ho nepozdravím. Navyše sa mi zdá dosť nepravdepodobné, že by ma niekto chcel zdravieť. Cítila som, ako tuho zvieram pery. Iste vyzerajú ako tenká čiara a na brade sa mi tvoria malé vrásky. Priam ma tešila predstava, že vyzerám neprístupne, ba dokonca (pre mňa za mňa) hoci aj odporne.

Za mostom som musela pohľad na chvíľu odlepiť od zeme, aby som sa zorientovala, lebo tu sa lesná cestička vidlicovito rozdeľovala. Mohla som ísť po úzkom, nespevnenom chodníku alebo po širokej, štrkom

vysypanej ceste. Zostala som nerozhodne stáť. Mobil mi pri rozhodovaní nijako nepomohol. Podľa indikátora bol dostatočne nabitý, ale displej nepokojne bez signálu blikal. Rozhodla som sa pre nespevnený chodník. Viedol popri potoku a bol taký úzky, že väčšina ľudí by sa iste radšej rozhodla pre širší variant.

Prešla som iba pár metrov a sandále sa mi už zabárali niekoľko centimetrov do vlhkého jemného lístia, zakrývajúceho celý chodník. V hlave som ich pripísala na pomyselný zoznam oblečenia na vyhodenie. Dva páry topánok a jeden vlnený kabát iba za 24 hodín. Zrejme by som sa mala zmieriť s predstavou, že som predsa len veľkomestská fiflena, zvažovala som apaticky. Mnohé by sa zjednodušilo. Vreckové by som investovala do lístkov na vlak, cez víkendy by som chodievala na návštevy k priateľom a prenocovala by som u Nicole alebo u Jenny. Prečo ma však tieto myšlienky nedokážu utešiť? Prečo nemám vôbec žiadnu chuť prespať u priateľiek?

Nuž, asi som naštvaná nielen na sťahovanie a všetko, čo s tým súvisí, ale aj sama na seba. Začato som napredovala a na prehrávači som nastavila takú hlasitosť, až mi z toho rámusu išlo hlavu roztrhnúť. Začala ma bolieť šija a bolesť sa pomaly šírila smerom k pravej spánkovej kosti, kde rytmicky pulzovala. Nezostať stáť. Kráčať ďalej.

Do oka mi čosi vletelo a zachytilo sa o okraj kontaktnej šošovky. Ruka mi vyletela pred tvár. Oslepená som šošovku posúvala hore-dole a špičkou prsta som si pritom prechádzala po oku. Keby ma videla Jenny, určite by jej už bolo zle pri predstave, aké čertovské bolesti spôsobuje cudzie teleso pod tvrdou kontaktnou šošovkou. Je to, akoby sa človeku do oka zapichla ostrá ihla.

Na druhý pokus som sa komára zbavila. Utopila som ho v slzách a vytiahla von, ale oko ma aj tak bolestivo pálilo a v kombinácii s pulzujúcou bolesťou v spánkoch sa postaralo o trýznivo vyčerpávajúci koncert bolesti. V takomto stave pomôže iba jedno: zavrieť oči a čakať, kým sa rohovka neupokojí. Nechcela som však zostať stáť, a tak som naslepo kráčala ďalej.

Vôbec ma netrápilo, že by som sa pri tomto experimente mohla zrútiť dolu svahom a skončiť minimálne v bezvedomí alebo dokonca ochrnutá

či napoly mŕtva uprostred lesa. Ešte som ani raz v živote neodpadla, ale predstava bezvedomého stavu ma dosť lákala. Už nesnívať... Byť v stave, ktorý je ešte hlbší ako spánok...

Neviem, prečo presne som sa rozkričala (bol to krik, pri ktorom som nevydala ani hláska). V ušiach mi hučala hudba, ale v hrdle som cítila, že kričím. Zrazu toho bolo na mňa priveľa a prirýchlo za sebou: studený psí ňufák na členku, silná mužská ruka, čo ma schmatla za rameno, aby som nespadla, jeho cibuľový dych priamo pred mojou tvárou a môj nos na jeho lodénovom kabáte.

Hlucho som naňho čučala. Ústa sa mu hýbali a pery vytvárali nezvučné I a A. Prudkým pohybom som si z uší vytiahla slúchadlá a ruku som vytrhla z jeho pevného zovretia. Ten dotyk sa mi protivil.

„Íha!“ povedal znova a vychádzkovou palicou ukázal nahor. Nič som nechápala a pozrela som sa nad naše hlavy, kde koruny stromov vytvárali zelenú húštinu. Zamrmlala som čosi na ospravedlnenie. Neviem, čo chcel, čo mi vravel, ale ospravedlnením nič nepokazím. Naširoko sa usmial a pritom vyceril rad fľakatých žltých zubov. Pri nohe mu stál jazvečík, ktorý s vyplazeným jazykom dychčal. Priam prosebne na mňa upieral krvou podliate oči. Jeho pán sa tváril priateľsky.

„Kam tak náhlivo? Mali by ste sa vrátiť! Do najbližšej dediny je to ešte niekoľko kilometrov.“

Mal dobrú náladu a jeho euforický stav bol rovnako neznesiteľný ako stav mojich rodičov. Navyše som bola presvedčená, že mi nemá čo prikazovať.

Bezstarostne si ma obzeral a ústa sa mu pritom rozťahli do ešte širšieho úsmevu. Hoci si riedke vlasy pomádou prilepil na holé čelo, im sa v tej nanútenej polohe akosi nechcelo zotrvať. Vietor ich dvíhal kolmo nahor, stuhnutý prameň sa vztyčil ako anténa.

„Íha!“ zvolal po tretí raz, a to tak veľavravne, že som nemohla inak, iba znovu nasmerovať pohľad k oblohe. Slnko zmizlo. Nad vrcholkami stromov hrozivo viseli žltohnedé oblaky a v diaľke vibrovali hromy – celkom inak než poslovnia nečasu, akých som poznala z Kolína. V Kolíne sa hromy ozývali zhora, zo vzduchu. Tu sa zdalo, akoby tiahli podzemím a prenikali aj tými najmenšími lístočkami.

Napriek tomu, búrka bola ďaleko a pre mňa nepredstavovala dostatočný dôvod, aby som poslúchla starcovu výzvu.

„Podte radšej so mnou. Tu vonku je to veľmi nebezpečné. Blíži sa studený front,“ povzbudzoval ma muž na útek vo dvojici.

„Ďakujem, ale musím pokračovať v ceste,“ odsekla som, pretisla sa okolo neho, pričom som sa zaplietla do trnia, lebo som sa chcela vyhnúť ďalšiemu kontaktu s jeho kabátom.

Musím pokračovať v ceste. Aké pochabé. Nevedela som, čo to do mňa vošlo, ale predstava, že by som mala dva kilometre cupitať po uzučkom lesnom chodníku popri enormne priateľskom dôchodcovi a jeho psovi a počúvať pritom jeho zlovestné „ha!“ mi spontánne naháňala väčšiu hrôzu než ďalšie hrmenie, ktoré už neprichádzalo až z takej veľkej diaľky a znovu zatriaslo celým lesom, každou vetvičkou a lístočkom.

Prv, než sa muž dostal k slovu, znovu som si do uší založila slúchadlá a vykročila vpred. Už po troch krokoch som stisla tlačidlo stop a s nervami na prasknutie som načúvala zvukom lesa. Ak predtým spievali vtáky, tak teraz celkom stíchli. Z diaľky sa niesol šum, ktorý som nedokázala nikam zaradiť, a ešte z väčšej vzdialenosti sa duto a zlovestne ozýval ustavičný hrmot a rachot, ktorý občas prehlušilo hlasné zahrmenie. Intervaly medzi jednotlivými dunivými údermi hromu sa skracovali.

Nevidela som nijaké blesky. Aj napriek tomu bolo ťažké rozoznať čo i len kúsok oblohy. Hustý les sa iba pár metrov nad mojou hlavou uzavrel ako zelená kupola. Vzduch bol žltý ako síra a vlhký, takmer nedýchaateľný. Vo vzduchu bolo cítiť zhnité lístie a dážď. Prvá kvapka, veľká a ťažká, ma trafila do chrbta, akoby sa tam zatúlala. Po nej nasledovali ďalšie, veľké ako mince a na tenkých plátenných nohaviaciach vytvorili tmavé flaky.

Zastala som a ešte raz som sa započúvala do okolitých zvukov. Šum zosilnel. Prichádzal odšadiaľ: zhora, zdola, zľava aj sprava.

Dokonca sa zodvihol aj vietor. Celkom náhle a taký silný, až som si myslela, že sa musím niečoho chytiť. Bol ľadový a v silných poryvoch kmásal stromy aj kríky. Predo mnou sa vo víre roztancovali lupienky kvetov a lístie, aby ich o chvíľočku obrovské dažďové kvapky strhli na zem.

Ani nie o minútu som bola kompletne premočená. Fučala som, ale svoj

dych som nepočula. MP3 prehrávač som strčila do vrečka na nohaviaciach, aby sa nezničil. Nerobila som si však žiadne ilúzie. Predmet číslo štyri na pomyselnom zozname zničeného majetku.

Je to iba dážď, hovorila som si. Silný dážď. H₂O. Nič viac. Jednoducho sa niekam skry, kde na teba nebude pršať.

Takto som búrky riešila v Kolíne. Vždy bol poruke nejaký obchod, domová brána, podzemná garáž alebo niečo podobné. V Kolíne sa však búrky dali aj predvídať. Nad strechami domov sa niekoľko hodín vytváral tmavý mrak hubovitého tvaru, rástol a pri troche šťastia sa vylial až vo večerných hodinách. Zopár bleskov, predvídateľné zahrmenie, krátky lejak – hotovo. Toto tu je čosi celkom iné.

Rozbehla som sa. Ako povedal ten muž: do najbližšej dediny je to niekoľko kilometrov. Do začiatku búrky to určite nezvládnem. Ale tu som ako v obklúčení.

Terén vedľa mňa sa dvíhal príkro nahor: do výšky odvsadial čneli skaly. Buď hladké s ostrými hranami, alebo drobivé, porastené machom. Pokúsila som sa vyliezť na menej strmé bralo a rukou som sa zakvačila do chumáča papradia. Neudržal ma, skĺzla som dole a navyše som si zlomila aj necht.

Nie, na to môžem rovno zabudnúť. Bežala som ďalej. Podrážky na sandáloch sa napili dažďovej vody, nasiakli ju ako huba a pri každom kroku vydávali kvíkové zvuky. Musela som dávať pozor, aby som sa nepošmykla a nevyvrtla si členok.

Na druhej strane chodníka šumel a zurčal potok. Z milej riečky sa už stihol zmeniť na pekelnú sivú polievku bičovanú dažďom a vetrom, plnú vírov a perejí, ktorej hladina stále stúpala. Ani cezeň som teda nemohla prejsť a na druhej strane na mňa navyše nečakalo nič iné, iba more stromov ohýnajúcich sa v silnom vetre.

Bežala som a podrážky na sandáloch mi plieskali o spodky nôh. Musí tu predsa byť nejaká chata, aspoň nejaký prístrešok. Nádej, že silný dážď je aj vo Westerwalde predzvestou konca búrky a nie jej začiatku, na márne kúsky rozbil oslňujúci blesk, čo zubato udrél kdesi nad mojou hlavou. Rátala som: 21, 22, 23. Krátko po tretej sekunde tak silno zarachotil hrom, až mi po ňom prenikavo začalo pišťať v ušiach.

V hlave mi zúrivo vírili myšlienky a ja som sa upäla na ďalšiu nádej: že za druhou zákrutou sa vynorí niečo, čo mi pomôže. Musela som spomaliť, lebo stúpajúca hladina potoka v zákrute podmyla strmý svah. Chodník tu bol široký už len niekoľko centimetrov. Zhlboka som sa nadýchla, chytila sa klzkých konárov akéhosi kra a zákrutu som prešla bokom ako krab.

Aha, zvyšky mosta. Vďakabohu, to je moja záchrana! Vrhla som sa k ruine a vtisla sa pod zvetrané zvyšky mostného oblúka, chrbtom opretá o chladné kamene.

Konečne prístrešie. Ale nanič, ako som o chvíľočku zistila. Voda sa valila zo všetkých strán, kvapkala z kameňov, v podobe malých potôčikov crčala dolu štrbinami a medzi koreňmi na chodníku vyvierala nahor. Napokon chodník celkom zmizol. Bolo tu už iba zopár kameňov medzi nespočetnými vodnými cestami, ktoré sa vlievali jedna do druhej a bez prestania sa rozširovali.

Tu nemôžem zostať. Musím sa dostať nahor, na ruinu, inak mi bude voda čochvíľa siahať až po kolená. A ak sa nemýlim, nebezpečenstvo, že do človeka udrie blesk, je vo vode oveľa vyššie, ako keď sa pritisnem o skalú alebo o kameň.

Takže, naspäť do dažďa. Vietor zúrivo zavíjal a tlačil mi vlasy do tváre, čím mi zakrýval výhľad. Sponku do vlasov som už dávno stratila: číslo päť na zozname, poznamenala som duchapritomne a hneď som si za to vynadala.

Ak budem takto pokračovať ďalej, číslo šesť budem ja.

Medzitým sa tak zozimilo, že som už nedokázala hýbať prstami. Až po niekoľkých pokusoch sa mi podarilo zachytiť o kamenný výčnelok, pomocou ktorého som sa chcela vytiahnuť na ruinu. Začala som zuby. Raz, dva, tri. A hop! Noha mi skĺzla a úkosom som videla, ako mi jeden sandál odnáša vodný vír. To je fuk. Naboso sa aj tak ľahšie šplhá.

Z roztrasených rúk mi rýchlo unikala sila. Aj napriek tomu som sa vyšplhala až na akési miesto, kde som skončila na bruchu. Pravou rukou som sa pridržala voľajakej starej ohnutej koľajnice. Až sem voda iste nevystúpi a ak áno, tak či onak je prineskoro na záchranu dediny – celá sa očitne pod vodou.

Je to len dážď, opakovala som si. Dážď, hromy a blesky.

Prekvapivo nezúčastnene som sledovala, ako sa mi okolo holej ruky omotal modrastý lesk. S jemným zasyčaním sa mi vztýčili všetky chĺpky a svalmi prebehol hlboký bzukot. Postupoval nahor po nohách, rozliat sa v rukách a potom mi vystrelil do hlavy. Bolel ma každý jeden zub a do očí mi zvnútra vystreľovala nesmierna bodavá sila.

Okolo mňa všetko hučalo a burácalo, hromy udierali jeden za druhým, takže som nielenže nemala čas rátať sekundy, ale ani sa modliť. Dážď, rozlievajúci sa potok a tisíce vodných prúdov sa spojili do mocného hu- kotu a všade navôkol so zverským škripotom lámali konáre.

Aj napriek tomu som však celkom zreteľne začula dve zaprisahávajúce slová, varovné nutkanie: „Pusti sa!“

Civela som na svoju ruku, ktorá obopínala koľajnicu a ihrala modra- vou farbou. Pustiť sa? Teraz? To predsa nesmiem! To nemôžem!

Bzukot silnel. Celé telo sa mi chvelo. Ak sa pustím, spadnem dole a vo- da ma strhne. A vôbec, odkiaľ prichádza ten šepot? Či ma azda varuje intuícia? A už mi niekedy v niečom pomohla?

Rozum mi vravel: Nie, no aj napriek tomu som zovretie ruky povolila.

Pustila som koľajnicu a o milisekundu ma oslepilo jasné svetlo. Vlasy rovné ako sviece sa mi na hlave vztýčili a z koľajnice, ktorej som sa ešte pred chvíľou držala ako kliešť, vyletovali snehobiele iskry a ešte zahorú- ca mi pristávali na tvári. Hrom tak ohlušujúco zarachotil, až som na mo- ment stratila vedomie a potom som sa začala kĺzať nadol a rukami stude- nými ako cencúle som zúfalo hľadala čosi, o čo by som sa mohla zachytiť.

Niečo som našla o pol metra nižšie. Dva malé výčnelky, na ktoré sa dalo postaviť. Boli dosť veľké na to, aby som sa mohla o ne oprieť a udržať sa tesne nad klokotajúcou vodou. Ruky som mala rozťahnuté ako Ježiš na kríži a prsty zaťaté hlboko do štrbín medzi kameňmi. S plačom a lí- com tuho pritísnutým k premočenému murivu som hľadela na potok. „Prosím, nech sa to skončí. Prosím, prosím, prosím,“ nariekala som ako malé dieťa.

O chvíľu prídem aj o posledné sily a potom je po všetkom, udrie do mňa najbližší blesk alebo sa utopím, lebo si neviem predstaviť, ako by som mala plávať v tejto desivej záplave. Napriek tomu som úzkostne hľadela

nadol v nádeji, že zbadám niečo, čo by mi pomohlo uniknúť z tohto pekla. Zmätené som zavrela oči. Na polámaných konároch a vetvách, ktoré unášala teraz už pokojnejšia dažďová voda, sa začal vytvárať ligotavý ľad. Dych mi zamrzal a vytváral svetlosivý opar. Aj napriek tomu ma zvnútra spaľovala horúčava, vďaka ktorej mi po šiji behali príjemné zimomriavky. Zrejme som už mŕtva, len o tom ešte neviem.

Znelo to logicky, lebo potom by tá postava, tá bytosť s mnohými rukami, čo sa ako tmavá silueta vynorila z dvíhajúcej sa hmly a blížila sa ku mne, bol sám diabol osobne a prišiel si po mňa. Pevne som stisla oči a potom som ich znovu otvorila.

Och. Ten diabol mal koňa. A niesol sa na ňom stredom koryta.

Postava v močarisku bola rozmazaná a veľmi ďaleko. Klamlivý neostrý obraz, navyše takmer nehybný. Tento kôň však akoby naozaj galopoval a pekelným tempom smeroval k zrúcanine mosta. Jazdec sedel prikrčený na chrbte zvieratá čierneho ako najčernejšia noc a jeho srsť sa pri každom skoku nádherne zaleskla. Raz mala modrastý, inokedy červenkastý či striebřistý odtieň. Kôň vyzeral nielen neprirodzene veľký, ale aj nadmieru svalnatý.

Hrdo vztýčená hlava sa niesla nad širokou, lesklou hruďou a podkovy mal veľké minimálne ako taniere. Aj napriek tomu sa v tomto nečase pohyboval s gráciou a ľahkosťou.

Jazdcovi som do tváre nevidela. Hoci mal hlavu sklonenú, nevedela som sa zbaviť pocitu, že na mňa hľadí.

Zmizni. Nechaj ma tu zomrieť alebo si ma radšej nevšímaj.

Prineskoro. O chvíľu kôň v plnej rýchlosti narazí do zvyškov mosta a aj do mňa. Alebo ma napadne? Hlavu som vtiahla medzi pleciami a zavrela oči, ako som to zvykla robiť, keď sme sa asi tak pred dvesto rokmi hrávali s bratom na skrývačku a keď som ešte verila, že ak ja ho nevidím, nevidí ma ani Paul.

Jasne som počula, ako kôň v pravidelných intervaloch odfrkuje, či ako sa jeho podkovy zabárajú do tenkej vrstvy ľadu na hladine. To nie je možné, mal by sa do vody ponoriť – minimálne po hruď. Takže znovu mámenie zmyslov. Nuž, nič sa mi teda nestane. Nemôže mi nič spraviť. Nič...

Jazdec ma schmatol tak nečakane, až som od hrôzy vyvalila oči a zalapala po dychu. „Nie!“ chcela som skríknuť, ale hlas mi uviazol kdesi v hrdle. Silným, rýchlym pohybom ma odtrhol od zvyškov mosta, kde som sa ako umierajúci pavúk krčcovito držala kameňov. Posadil si ma pred seba na koňa a ľavú ruku mi ovinul okolo pása. Koňovi z nozdier v malých obláčikoch stúpala nahor para, ktorá sa uvoľnila, keď hlasno zaerdžal a na protest sa vzoprel na zadné.

Muž za mojím chrbtom energicky pritiahol opraty a stehnami zovrel vzpínajúce sa zviera. Nepovedal ani slovko, ale kôň okamžite poslúchol. Ešte raz sa v zvláštnom tanci pokrútil koldokola okolo vlastnej osi a potom už mätko a plynulo prešiel do cvalu. Okolo nás vytryskovali nahor prúdy vody a vietor mi bičoval tvár.

Netrúfam si odhadnúť, ako dlho sme sa hnali korytom potoka. Možno minútu, možno hodinu. Priveľmi som bola zaujatá snahou, aby som sa v panike neoslintala alebo nevybuchla do hysterického plaču. Okrem toho som podnikla aj zopár neúspešných pokusov prehltnúť hrču, čo mi trčala vo vyschnutom hrdle.

Po celý čas som mala najväčší strach z koňa. Cudzinca za sebou, ktorý ma pevne a bezpečne držal a druhou rukou jemne usmerňoval koňa, som sa nebála. Chodník, po ktorom som sa ešte pred chvíľou – v inom čase, v inej galaxii – prechádzala, bol zaliaty vodou. Skalné steny plynulo prechádzali do blatistého, širokého koryta potoka.

Znamená to teda, že to nie je diabol, ale niekto, kto ma zachránil. Tak či tak, aj tento variant záchrany vo mne vzbudzoval poriadnu hrôzu. Vrtuľník alebo vodné lietadlo by mi boli oveľa milšie.

Navyše, záchranca by mal byť podľa mňa trochu zhovorčivejší a priateľskejší. Rozžiarenejší. Nadšenejší. Mať väčšiu radosť zo záchranných akcií. Cudzinec si ma síce k sebe stále tuho pritískal a nespôsoboval mi pritom nijakú bolesť, no pripadala som si ako nežiaduca batožina, ktorú treba vziať so sebou, či človek chce, alebo nie, ale potom sa jej hneď pri prvej príležitosti zbaviť.

Nuž a pritom bol môj záchranca neveľmi jemný. Dážd' sa medzičasom zmenil na jemné mrholenie. Z húštiny odvsadial stúpala para a videla som, ako voda v potoku opadáva.

Dokonca aj chodník sa znovu vynoril a za každou zákrutou bol o čosi širší. Za nami ešte občas zahrnelo, ale v porovnaní s hromami, ktoré mi prednedávnom týrali ušné bubienky, znel ten hrmot takmer priateľsky.

Muž (alebo to bol chlapec?) minimálnym pohybom ruky a takmer nebadateľným prenosom hmotnosti tela nasmeroval koňa hore svahom a zložil ma späť na zem rýchlejšie, než mi bolo milé.

„Au!“ vyhrklo zo mňa, keď som holou pätou stúpila na ostrý kameň. Vyzerala som ako poriadna hlupaňa: Na jednej nohe beznádejne zničiteľný sandál (pokazený remienok, odlomený podpätok) a druhá noha bosá. Biela štíhla noha ostro kontrastovala so zelenohnedou zemou v lese. Naružovo nalakované nechty pôsobili v kombinácii so striekancami bahna a škrabancami siahajúcimi vysoko nad členky dosť nevhodne. Nemala som však veľa času zaoberať sa takýmito taľafatkami, dokonca ani príležitosť poďakovať sa svojmu diabolskému záchrancovi.

Nezazrela som ani len jeho tvár. Odvrátil sa v tej istej chvíli, keď som k nemu zodvihla zrak. Všimla som si iba končeky tmavých vlasov, čo mu neposlušne vykúkali spod bejzbalovej čiapky, štíhlu postavu a dlhé nohy. Na chrbte frkajúceho koňa trónil tak uvoľnene a samozrejme, akoby bol s tým kolosom zrastený.

„Nabudúce sa častejšie pozri hore,“ povedal stroho a uháňal preč bez akéhokoľvek pozdravu či náznaku pozdravu, aby sa cez gigantický závoj hmly elegantne a ľahučko vytratil z môjho sveta.

„Áno, ďakujem a pekný zvyšok dňa,“ zavolala som za ním jedovato.

Pocit bezpečia a istoty z toho, že ma niekto zachránil, sa už takmer celý pominul, rovnako ako nečas a tmavé mraky, ktoré ustúpili a dali priestor príjemnému podvečernému svetlu. Lichotivé modré tóny dodali jarnú rozprávkovú atmosféru lesu, ktorým sa niesla omamná vôňa mokrej trávy a kvetov.

Korunami stromov sa predieralo zapadajúce slnko a cez opar posielalo na zem teplo. Striaslo ma. Okolo pása som ešte stále cítila pevnú jazdcovu ruku a nahé holene ma svrbeli od nezvyčajného dotyku s konskou srstou.

Ak si správne spomínam, jazdec nemal sedlo. Galop v zúriacom nečase bez sedla... Je to azda jedna z voľnočasových zábaviek obyvateľov vidieka?

Ale tento nebol tunajší. Mal zvláštny prízvuk, veľmi slabý, takmer nebadateľný, ale predsa len prízvuk. A určite nehovoril miestnym nárečím.

Navyše ten hlas! Ak existuje šľachtický, urodzený hlas, tak ten jeho môže slúžiť ako vzor. Hlboký, čistý a melodický. Istá dávka priateľskosti by však neuškodila. Namiesto toho znel nesmierne arogantne.

Nabudúce sa častejšie pozri hore. Hahaha. Veľmi vtipné.

Žiaľ, musela som priznať, že mal pravdu. Celý ten cirkus by nebol potrebný, keby som občas hodila očkom na oblohu a skontrolovala situáciu. A to ma škrelo dvojnásobne, ba dokonca trojnásobne. Tento hnev nedokázala zmierniť ani večerná atmosféra. Bola som však šťastná, že prestalo pršať a už mi nebolo až tak zima. Oheň, čo ma hrial vnútri, hasol každým krokom, ktorým som sa blížila k domu.

Moji milovaní rodičia sedeli s rozžiarenými očami v šere zimnej záhrady. Sami. Z misy s obloženými chlebíčkami takmer nič nebudlo, susedia očividne zutekali.

„Ach, Ellie, tu si,“ povedala mamina akoby mimochodom, keď si ma všimla. Vyčítavo som sa pred nimi vystrela, rozťahla ruky a obmedzila sa na dramatické zafunenie. Celkom iste som vyzerala zúbožene, takže pri pohľade na mňa im bolo všetko jasné, škoda drať jazyk.

„Sledovala si tú búрку? Fantastické!“ zvolal ocko natešene. „Dúfam, že sa ti podarilo niekde ukryť,“ obrátil sa ku mne s rozžiarenou tvárou. „A kde máš topánku?“

„Stratila som ju,“ odvetila som chladne a zvrtila sa na podpätku, ktorý mi ešte zostal. Očividne sa celkom zbláznili. Vybehla som po schodoch v snahe osobne sa presvedčiť, ako úboho vyzerám. Zrkadlo mi však zalichotilo. Pleť pôsobila čerstvo a čisto, akoby som vyšla z omladzujúceho kúpeľa. Vlasy mi voľne padali na pleciah, i keď zopár chumáčov tam bolo, ale nijaké mokré ani pozliepané chuchvalce. Aj oblečenie bolo takmer čisté, nijaké flaky a všetko bolo dokonca suché. Iba na nohách zostalo zopár náznakov, že môj večer zrejme nebol celkom obyčajný. Vari mi slnko vysušilo tričko a nohavice? Alebo uschli preto, lebo moje telo tak horelo? Alebo to bolo teplom konského tela? Tak to muselo byť. Lebo ten cudzinec za mnou bol všetko, len nie príjemný a už vonkoncom z neho nesálalo teplo. Vyžaroval skôr chlad a tvrdosť. Na rebrách zrejme nemal ani gram tuku.

„Elisabeth? Dáš si niečo pod zub?“ zavolala zdola mama.

„Nie som hladná,“ zakričala som naspäť. Žalúdok mi protestne zaškvíkal. „Dobre, tak teda prídem,“ dodala som o čosi priateľskejšie.

So vzdychom som vkĺzla do čistých, suchých šlapiiek – aká lahoda. V dome mi nemohli zmiznúť nijaké veci, nijaké oblečenie. Vedome pomaly som zišla dolu schodmi.

„Tešili sme sa predčasne,“ začula som ockov pobavený hlas z obývačky. „Naša dcéra nie je prvé dievča bez puberty. Teraz ju to práve chytilo.“

„Zdá sa, že máš pravdu...“ zasmiala sa mamina.

„Taká somarina,“ vyštekla som. Posledné schody som vzala behom, aby som tento urážlivý dialóg čo najskôr ukončila. „Jednoducho sa chcem iba vrátiť do Kolína. Naspäť k priateľom. To je všetko.“

Mama sklopila oči. Zdá sa, že sa cíti trochu vinná. Ocko, to som videla celkom jasne, potláčal smiech.

Keby ste čo i len tušili... pomyslela som si a na tanier si naložila chlebičky, čo zostali po hosťoch, zatiaľ čo mamina zapalovala sviečky. Vonku sa dedina zahalovala do tmy. V tlmenom jase blikotajúcich plameňov som určite nevyzerala vyčerpaná ani zničená. Keby ste čo i len tušili... pomyslela som si ešte raz.

Mám im vari porozprávať, čo sa mi prihodilo? Môj sen o dieťati sa im výborne hodil k pubertálnym záchvatom, ktoré odo mňa teraz očakávali. Keby som vyrukovala s halucináciou v močiarí a neznámym jazdcom na čiernom koni, čo ma zachránil počas besniacej búrky, iba by som im naservírovala ďalšie kúsky skladačky, čo do seba výborne zapadajú a diskvalifikujú ma, čím sa dostávam do kategórie pojašených pipiek. Nevedela som si ani predstaviť, že by som to niekomu porozprávala, do úvahy neprichádzali ani Jenny a Nicole. A tak som bola ticho a mlčky som jedla. Tešila som sa na posteľ, na svoj hrad, kde som mohla vzdorovať tomuto zrazu takému cudziemu životu, a rýchlo som sa pobrala hore.

Kým som si ľahla spať, dožičila som si ešte malú radosť a svoj pomyselný zoznam zničených vecí som spísala na papier.

1. deň: *vlnený kabát, čižmičky*

2. deň: *necht, MP3 prehrávač, sandál, sponka do vlasov*

Mobil búrku prežil vďaka vodeodolnému kriklavo ružovému obalu (jeden z pochybných narodeninových darčiekov od Nicole). Signál však bol aj naďalej nulový.

Po niekoľkých sekundách som zaspala – a znovu som sa ocitla v studenom podkroví.

Dojča ešte stále ležalo v provizórnej kolíske zhotovenej z krmelca a uprene hľadalo na mesiac. Teraz som však počula tichučký cupot nôh. Lahučko som sa obrátila nabok. Prebehlo okolo mňa drobné, sivobiele strakaté mača a zavrteľo chvostíkom. Cielene sa uberalo ku krmelcu a nežne zavrčiac vyskočilo bábätku na bruško. Jemne a rytmicky pohybovalo labkami, akoby telíčko dojčata masírovalo.

Dieťa pomaly obrátilo hlávku a pozrelo sa na mača. Krásne krojené ústočká sa rozťahli do úsmevu, ktorý mi na chrbte vyvolal zimomriavky. Ten úsmev bol taký priamy, plný poznania a porozumenia, ako úsmev dospelého. Mačka si nežne otrela hlávku o líce dieťatka a potom sa ako teplý vankúšik pritísla k jeho malému, nehybnému telíčku a obrazy sa stratili, sen ma prenechal čiernej bezvýznamnej temnote.

Vták kdesi na okraji lesa kričal po celú noc.

BABSKÝ TEROR

Na druhý deň ma rodičia vzali na večeru – do jediného gastronomického zariadenia v Kauenfelde. Zo školy som sa vrátila nesmierne zamŕknutá, a tak sa mama zrejme rozhodla trochu ma potešiť.

Privolila som, lebo som nemala nič lepšie na práci, a v danej chvíli mi išlo iba o to, aby som nejako prežila večer, hoci aj s rodičmi. Cesta k hotelu bola krátka a ja som sa v mysli nedokázala zbaviť myšlienok na posledné školské katastrofy. Nepomáhali ani rodičovské pokusy rozptýliť ma či moju pozornosť presmerovať na niečo iné.

Dopoludnie bolo hotový horor. Celú prestávku pršalo, a keďže som nevyhnutne potrebovala byť sama a pre boľavé svaly, spomienku na večerajšiu exkurziu do lesa, som nedokázala stáť, zamkla som sa na dievčenskom záchode. Sklopila som veko, s vystretými nohami som si naň sadla a hlavu som si oprela o studené obkladačky. Bolo tam príjemne ticho, ozýval sa iba tlmený šum dažďa.

Ten chlap, čo som ho stretla na prechádzke, mal pravdu. Po búrke sa do našej oblasti v noci prihnal studený front a dnes bolo zase tak zima, ako keď sme sem prišli. Dúfala som, že prechladnem, ale na moje veľké prekvapenie sa tak nestalo. Nedostavila sa dokonca ani len nádcha či škriabanie v hrdle. Nič. Pritom zápal pľúc by bolo to pravé orechové, aby som trochu stlmila eufóriu rodičov zo zmeny bydliska.

V tomto nevábne voňajúcom záchodovom útočisku som sa chcela konečne sústrediť a spomínať na svojho nevraživého záchrancu na koni. Keď som však zavrela oči, obrazy, ktoré som dovtedy mala v hlave, okamžite stratili kontúry, akoby ich chcel mozog zablokovať. Začato som sa o to pokúsila ešte raz. Búrka. Dážď. Rozdivočený potok. Jazdec na koni.

V tej chvíli sa z môjho záchodového azylu vytratil všetok pokoj. Ktosi prudko otvoril dvere a dovnútra s klopotom vošlo viac párov topánok, čo mi v spánkoch vyvolalo neprijemne pulzujúcu bolesť. V noci som síce spala ako zabitá, ale aj napriek tomu som sa cítila malátna a nesmierne unavená. Podľa ocka je na vine zdravý čerstvý vidiecky vzduch, na ktorý nie sme zvyknutí. Dokonca aj mamina, skôr polomŕtva než položivá, si ma začala zboku skúmavo obzerať, keď som pre samé zívanie nedokázala usrkávať raňajšiu kávu. Hádám len netuší, že som počas búrky takmer prišla o život! Ale keď som sa na ňu pozrela, iba sa na mňa ospanlivo usmiala.

Aj teraz ma nutkalo zívnuť si, ale čeluste som pevne zovrela, aby som lepšie počula. Rozoznala som hlasy troch dievčat, ktoré vzrušene trkotali jedna cez druhú. Ich jasné hlasy mi vibrovali v ušiach. Začula som: test z francúzštiny. Och, určite sú z môjho ročníka. Na predchádzajúcej hodine nás učiteľka skúšala, maličkosť. Lepšie som zbystrila sluch, aby som zistila, či je medzi dievčatami aj Maike. Dnes dopoludnia bola mojím jediným svetlým bodom. Rukou mi naznačila, aby som si k nej prisadla: „Tu je ešte voľné miesto,“ povedala a stále nenútené švitorila. Ani raz sa ma nespýtala na Kolín či na to, prečo som tu.

Vlastne sa na nič nevypytovala a ak aj áno, na odpoveď vôbec nepočkala. Mala však dobrú náladu, a to ma trochu upokojilo, takže som zo seba dokonca vysúkala zopár rozumných viet. Toto bola skupina, kde som aspoň nesedela sama. Áno, je tam aj Maike. Spoznala som jej trochu drsný a predsa dievčenský hlas. K ďalším dvom hlasom som síce nedokázala priradiť tváre, ale už som ich počula.

„Videla si, ako rýchlo tá nová píše?“ spýtalo sa jedno z dievčat pobavené. „Ako sa volá?“

„Ellie,“ povedala Maike rýchlo. „Elisabeth Sturmová. Zrejme ju však volajú Ellie.“ Vďaka, Maike.

„Elisabeth Sturmová,“ ozvalo sa posmešne z druhej strany. „To je ale meno! Poriadne staromódne. Ani ma neprekvapuje, že si myslí, že je niečo viac. Veď o nás ani len pohľadom nezakopne!“

„Benni povedal, že tu chce iba zmaturovať, nič iné. Zrejme mu to sama povedala. Je z Kolína, tak čo by tu viac mohla chcieť?“

Kolka pravda, pomyslela som si vzdorovito a zacitila som napätie v šiji. Ibaže z jej slov vyznievalo, že *tu* je to fantastické a Kolín je iba úbohá náplast.

„Aha, takže s Bennim sa rozprávala. Pozrime sa! Vravím ti, Maike, ak by sa vrhla na Benniho, tak bude mať do činenia so mnou. Nech si nemyslí, že si ho môže uchmatnúť, lebo prišla z veľkého mesta.“

Okej, už mi je jasné, či je to hlas. Tá čiernovlasá kráska bledá ako Snehulienka s nohami do X. Volá sa Lotte, ale v duchu som ju volala Čierna Lola. Jej jedovaté pohľady som si všimla už v prvý deň. Maike sa potichu zasmiala.

„Myslím, že je zvláštna,“ povedalo zamyslene tretie dievča. „Oblieka sa síce ako modelka, ale správa sa absolútne neprirodzene.“

„Nie neprirodzene, ale arogantne,“ odporovala Čierna Lola.

„Podľa mňa taká nie je,“ ozvala sa Maike.

„Nie?“ spýtali sa ďalšie dve zborovo.

Krátka odmlka. Zadržala som dych. Čo si tie sprosté baby nevšimli, že je tu po celý čas niekto zamknutý v kabínke?

„Možno je to iba prejav neistoty,“ zadumane hodila do pľacu ďalšiu domnienku Maike. Och, prepánajána, Maike. Zaliala ma vlna sympatie k jej pehám a dohora vyhrnutému noštoku. Napriek svojej snahe však všetko iba zhoršovala. Radšej budem pôsobiť arogantne než neisto.

„Nie je neistá,“ zaškriekal neznámy hlas. Možno to bola Nadine? To prsnaté dievča? „Veď sa na ňu pozrite, ako chodí, ako sa pohybuje. Myslí si, že je niečo extra. Zrejme má prachatých rodičov. Jej otec je riaditeľ nervovej kliniky.“

Nervová klinika... Tento výraz sa používal možno pred sto rokmi. Iba ťažko som v sebe potlačila prejav pohrdania. Keď sa Čierna Lola prihlúplo rozosmiala a veľavýznamne zakvičala „Tak teda...“ pohár mojej trpezlivosti pretiekol. Otvorila som záklopku a kopnutím do dverí som ich otvorila. Hlasno zarachotili. Všetky tri grácie sa zhýkli dokopy. Lola od hrôzy vdýchla zopár čiernych vlasov.

„Pozor, ide tá trafená veľkomeštička,“ sykla som a rýchlo okolo nich prebehla. „Čauko, Maike,“ dodala som o čosi miernejšie. Napokon, ona bola férová.

„Človeče, Ellie!“ náhlila sa za mnou. „Prečo robíš také veci?“

Začala som zuby a zahryzla si do pery.

„Veď sa ti budú vyhýbať,“ povedala vyčítavo.

„Urážali ma. Nič iné si nezaslúžia,“ zavrčala som naštvane.

„Sorry, Ellie, ale nik ťa neurážal. Iba sme sa rozprávali. To je predsa normálne. Nepovedali sme nič zlé. Ja teda určite nie. Zájdeš so mnou do bufetu? Potrebujem čokoládu.“

„Aj ja. Hneď,“ odvetila som stroho.

„Vidíš,“ uškrnula sa Maike.

„Vidíš?“ spýtala sa mama.

„Čo?“ zvolala som zmätene a s prižmúrenými očami som zodvihla hlavu.

„Aha, tam... To bola kedysi stanica, kde zastavovali dostavníky.“

Uprene som sa pozerala na hustý porast brečtanu, pod ktorým sa ukrýval múr tehlovej stavby s vyblednutými, kedysi tmavo natretými trámami a zopár ťažkých, zhrdzavených hákov.

„Fajn,“ odpovedala som mechanicky a ockovi a mamine som dovolila, aby ma cez otvorené dvere vstrčili do miestnosti. Nepozerajúc napravo ani naľavo som vedome zamierila k stolu za rohom a chytro sa posadila, aby rodičia náhodou nezmenili môj výber. Tu na mňa nebude nik čumieť. Na rozdiel od školy, kde oveľa väčšie triedy a chabo obsadené učebne znemožňovali akúkoľvek šancu ukryť sa.

Zvyšok dopoludnia som, žiaľ, musela vydržať bez Maike. Z kníh pred sebou som si postavila ochranný val a premýšľala som, či z tejto situácie existuje nejaké východisko. Za dva dni som dokázala napáchať toľko zla, že bude nesmierne ťažké to dať znovu do poriadku. Keď sa však niekto hanlivo vyjadruje o otcovom povolání, som ako rozzúrený býk. Ocko pomáha ľuďom, ktorí sa cítia zle. A ak to pôjde takto ďalej, zaradím sa do tej kategórie aj ja.

Aj večer, keď som s rodičmi sedela v reštaurácii, ma matali reči, ktoré dievčatá na moju adresu vypúšťali z úst. Naozaj pôsobím tak arogantne?

„Hej, Elisa, preber sa! Na čo máš chuť?“ ockov hlboký, príjemný hlas ma vytrhol z myšlienok. Cívela som do jedálneho lístka a neprečítala ani

jeden riadok. Pri stole stála čašníčka a spýtavo na nás hľadela. Znovu som mala pocit, akoby som sa ocitla uprostred nesprávneho filmu. Za maminým chrbtom na drevom obloženej stene visela hlava obrovského kanca so zlostnými očami uprostred srnčích parohov, čo pôsobili ako rám. Pripadala som si ako na lyžovačke, ibaže toto nie sú prázdniny ani dovolenka. Je to môj život. A táto miestnosť nie je kulisa, ale jediná reštaurácia v rozumnej vzdialenosti od domu.

V Kolíne bolo okolo nášho bloku zo desať reštaurácií a ani v jednej by sa neodvážili vycapiť na stenu vypchatú hlavu divej svine.

„No... A čo si dáš ty?“ spýtala som sa ocka.

„Westerwaldský rumpsteak. Na anglický spôsob, prosím. Krvavý,“ vyslovil svoje želanie aj s bližšími špecifikáciami. Potlačila som úsmev. Očividne týmto lesným ľuďom veľmi neverí.

„Dobre, dám si to isté, ale... Prosím, stredne prepečený. Nie krvavý. A k tomu hranolčeky.“

Rodičia sa na mňa prekvapene pozerali. Po niekoľkých dňoch, keď som jedla iba sporadicky a s nechutou, som dostala chuť na kus mäsa.

Kým nám doniesli jedlo, mama s ockom sa snažili poukázať na výhody života na vidieku, trochu ma navnadiť. Po krátkej debate s hostinským sa ocko vrátil s niekoľkými brožúrkami – turistickými prospektami, mapami (nie, ďakujem, jednu túru som už absolvovala) a ponukou tunajších športových klubov a združení. S dost deprimujúcou ponukou. V Rieddorfe existuje futbalový klub (ach), strelecký klub (nikdy) a klub karate.

„Aha, môžeš sa tam zájsť pozrieť. Zistíš, či by sa ti to náhodou nezapáčilo. Ponúkajú kurz sebaobrany pre dievčatá a ženy,“ povedala mamina a zbožne obracala pokrčené stránky s čiernobielymi obrázkami, akoby šlo o prastarý, vzácny rukopis.

„Och, prepáč,“ vzdychla som. „To nie je nič pre mňa.“

„Veď si povedala, že by si sa rada znovu vrátila k športu,“ pripomenul mi ocko.

„Nie, to si povedal ty. Celkom určite nie ja. Chcete ma azda vypočúvať?“ Cítila som sa zahnaná do kúta. Len čo som sa trochu uvoľnila, rozprávajú sa so mnou, akoby som mala jedenásť. Niekoľko minút sme mlčky sedeli.

„Bol to iba nápad,“ ozval sa napokon chlácholivo ocko.

„Ale, oci, veď ti musí byť jasné, že by to nefungovalo,“ vzdychla som si. „Nič z toho nebude. Navyše, ani ty nešportuješ. A mamina tiež nie. Nie ste ani v nijakom klube či v združení.“

„Ja chodím na jogu,“ pripomenula mi mama s výčitkou v hlase.

„To nie je šport,“ odporovala som. „Je to zábava pre žienky domáce.“ Ocko sa zasmial. Obaja sme vedeli, že mamu podobné reči poriadne naštvú, a práve preto sme sa v nich občas priam vyžívali.

„Ale čo?“ spýtala sa mama a na tvári vykúzlila úsmev. „Tak sa teda tej žienky domácej, čo sedí tam vpredu, spýtajte, či dokáže toto.“ Položila si lýtko jednej nohy na koleno druhej nohy, druhé lýtko na druhé koleno, nohy zakliesnila do seba a ruky s dlaňami smerujúcimi von prekrížila za chrbtom. Všetko ma rozbolelo už len pri pohľade na tieto hókusy-pókusy. Muži v zelenom od vedľajšieho stola prestali diskutovať a spýtavo na nás pozerali. Iba spomínaná žienka domáca ďalej nezúčastnene vybrala kostičky z pečeného pstruha na tanieri pred sebou.

„Človeče, mama,“ šepala som a pokúšala sa nenápadne jej rozmotáť ruky aj nohy, lebo som videla, že sa blíži obsluha. Ona sa však iba rozosmiala.

Jedli sme mlčky. Ako vždy. Ocko pôžitkársky zagúľal očami, keď mu zo steaku vytiekla šťava a na tanieri vytvorila červené šmuhy. Poľovníci od vedľajšieho stola do seba rekordnou rýchlosťou liali jedno pivo za druhým a nehučne pritom mastili skat. Keď sme sa zberali na odchod, stroho nás pozdravili úklonom hlavy. Vlastne nás pozdravil každý, kto sedel v reštaurácii, no nik sa s nami nepustil do reči.

Vyjasnilo sa. Nad nami sa rozprestierala širošia hviezdna obloha. Niekoľko minút sme nemo hľadeli nahor. Čosi také som už roky nevidela.

„Aká krása,“ šepala mama priam zbožne a okolo krku si tuhšie ovinula šál. Na polceste domov ocko náhle zastal. Tvár mu pokrivila bolesť a chytil sa za čelo.

„Aura?“ spýtala sa mama zúčastnene.

„Je to možné,“ odvetil ocko opatrne. „Bude lepšie, ak ešte na chvíľu zájdem do práce, kým ma to zajtra načisto nevyradí z činnosti.“

Takže ďalšia nočná šichta. Posledných pár metrov domov si mamina šťastne pobzukovala akúsi melódiu. Asi o pol hodiny ocko naozaj odišiel do Rieddorfu. Ja som sa utiahla do svojej izby. Mama mi okolo postele vyrobila akýsi paraván z viacerých voľných pásov ľahkej tmavosivej látky so striebřistými prúžkami. „Aby si to tu mala trochu útulnejšie,“ povedala. Obaja sa tak veľmi snažia.

Všimla som si, že podobločnice pri posteli obložila orchideami. Jej sa to možno páči, ale mne nie. Priveľmi sladko a vtieravo voňajú a už keď sme sa prísťahovali, jasne som mame povedala, že si vo svojej izbe neželám nijaké kvety. Nebola som práve kvetomilka. Vzala som kvetináče a postavila ich pod svetlík na schodisko. Pre mňa za mňa tam môžu aj zostať. Tam ich nevidím ani necítim.

Napokon som zatiahla závesy a uložila sa do postele. Cítila som sa ako v beduínskom stane. Páčilo sa mi to. Takto večer, za jasnej hviezdnej noci mi totiž moje podkrovné štúdio pripadalo zrazu priveľké a prázdne. Nestihla som ani poriadne zavrieť oči a myšlienky sa mi nemilosrdne zatúlali k nasledujúcemu dňu.

Zajtra. Zajtra si znovu budem musieť odsedieť dlhý školský deň. A nemám nič, na čo by som sa tešila. Nič, čo by mi pomohlo prehrýzť sa cezeň. Strach sa mi v žalúdku tupo zauzlil a ja som oľutovala, že som si objednala steak. Nebolo mi celkom jasné, z čoho mám väčší strach: zo školy alebo zo samotného strachu, ktorý ma bude po celý deň správdzať.

Srdce mi nahlas a nepravidelne búšilo. Dlhو som sa nevedela upokojiť. A vtedy sa znovu ozval vták na okraji lesa. Žalostne volal a nariekal, ale tentoraz sa mi podarilo zaspáť.

Jeho nárek ma utešoval, pôsobil upokojujúco a učičikal ma do hlbokého, bezsenného spánku.

SAMURAJSKÁ HORÚČKA

Na svitaní sa ma znovu zmocnil strach. Už dlho pred zvonením budíka som v bdelom stave, ale stuhnutá ako doska, ležala na plachte. Cítila som, ako mi od strachu krv tupo pulzuje v tele. Prečo sa tak veľmi bojím? Jeden rok bez priateľov sa predsa musí dať zvládnuť. Veď s učením nemám nijaké problémy. Minimálne sa nemusím báť maturity. Ani tieto myšlienky mi nepomohli. Neupokojila som sa. Keď sa konečne ozval budík, ako opitá som sa tackala po izbe a všetko mi padalo z rúk.

Raňajkovala som sama. Mamina spala a ocko bol ešte stále na klinike. Slnčné lúče na tráve rozjagali každú jednu kvapku rosy a nad maminou trochu chaoticky pestrou hriadkou sa hlasno naháňali dve straky.

Snažila som sa dostať dolu hrdlom za lyžičku müsli, ale žalúdok sa rozhodol štrajkovať. Do odchodu autobusu zostáva ešte desať minút. Posledný raz som vybehla do izby a sadla si na posteľ v nádeji, že ma dôverné pachy trochu upokojia. Nemala som totiž nič, čím by som sa dovtedy zamestnala. Veci do školy som mala pobalené, zuby vyčistené a urobila som si aj prijateľný mejkap. Dokonca som už mala na sebe aj bundu. Nedokázala som však myslieť na nič rozumné. Pri prvej myšlienke na to, čo ma vonku čaká, sa ma zmocnila slabosť a zmätok. A keď som sa snažila rozptýliť zážitkami mimo školy – myslieť na búrku, neznámeho jazdca – rozpútal sa mi v hlave nezvládnuteľný chaos.

Zavrela som oči a na čelo som si priložila studené dlane. Dýchaj, prikazovala som si. Pokojne to predýchaj.

Straky náhle stíchli, ich škrekot ešte pred chvíľou doliehal až sem hore. Nečakane ustalo aj veselé čvirikanie spevavého vtáctva. Prekvapene som zodvihla hlavu. Vo vzduchu som cítila rosou zmáčanú, chladnú trávu,

hoci okná boli iba poodchýlené, a zimomriavky, čo mi od strachu behali po chrbte, sa zmenili na príjemné, hladkajúce teplo.

„Neboj sa, nič sa ti nestane.“

Vyskočila som tak prudko, až som prevrátila nočný stolík a udrela sa o stenu. Pohár s vodou sa so zarinčaním rozbil na márne kúsky, ktoré sa na mokrých drevených doskách jagavo roztrblietali.

„Haló? Kto je tam?“ volala som tenkým hláskom. „Oci? Mami?“

Vedela som však, že tam nik nie je. Všetko je ako predtým: dom je pokojný, v obývačke tikajú hodiny, z kozuba sa ozýva pukot dreva. Nezmenilo sa nič, až na jedno: tu hore som počula každý jeden zvuk. Čo ak som zošalela? Napäto som sa do seba započúvala. Moje myšlienky sa upokojili. Uzlík strachu v bruchu síce povolil, ale srdce mi naďalej búšilo ako divé. Áno, strach sa pomínul.

Aký to bol šepot? Počuť neexistujúce hlasy, to nie je len tak! Ako dcéra psychiatra o tom už čosi viem. Šepot, ktorý som počula v lese, som si následne vyložila ako vlastnú intuíciu, ale to tíšenie pred chvíľou nemá s intuíciou nič spoločné.

Bleskurýchle som vyšla z domu a cestou na autobusovú zastávku som v hlave riešila niekoľko vymyslených výpočtových príkladov. Potom som si v mysli zopakovala stavbu DNA. Nijaké zvyšky, všetko dokonale sedelo. Časovanie francúzskych sloviess? Aj túto úlohu som hravo zvládla. Tam hore mi to teda všetko zatiaľ funguje. Zrazu som si spomenula, ako raz ocko rozprával, že medzi genialitou a šialenstvom je iba tenká deliaca čiara, a pristihla som sa, ako sa pri tejto myšlienke usmievam.

Ak ten hlas nie je výplod mojej fantázie a patrí živému stvoreniu, kto to môže byť? Priradiť šepot určitému človeku je priam nemožné, to som kdesi čítala. Všetky šepkajúce hlasy znejú rovnako.

V autobuse to bolo ako v blázinci. Niekoľkí žiaci z nižších ročníkov blokovali uličku medzi sedadlami a s hurónskym revom sa skláňali nad akýmsi mobilom. Očividne sa snažili hrubými poznámkami prejavíť svoju silu. To však znamená, že majú signál. Vytiahla som z vrecka svoj mobil, ale na displeji stále dominoval ten istý obraz: blikanie a indikátor nulového signálu. Dokelu! Hlavu som si oprela o sklo, s maximálnym úsilím som ten vreskot odfiltrovala a tešila sa zo slnkom zaliatej krajiny.

Mám tomu hlasu veriť? Je priveľmi zvodný. Znel tak úpenlivo a isto... Už len pri spomienke na tie slová, áno, dokonca aj na tie zvláštne pokojné, intenzívne sekundy predtým, sa vo mne ešte stále rozlieval pokoj. Nuž, niekto alebo niečo vo mne zrejme vie, že sa nič nestane. Možno pomohlo, že som tomu aspoň trochu verila.

Pomáhalo to, kým som za domácimi úlohami nespravila poslednú bodku a nerozhodla sa, že Nicole a Jenny napíšem e-mail, vylejem im svoje srdce a porozprávam o všetkom, čo a kde ma tlačí. V minulosti to síce veľmi nefungovalo, lebo naspäť sa mi zvyčajne vrátilo iba zopár nesúvislých riadkov, ak vôbec nejaké prišli, a aj tie vo mne budili skôr pocit, že sa natískam. Musím však nejako zabiť čas.

Už pri prihlasovaní do systému som sa však musela svojich plánov vzdať. Internet nám ešte stále nefungoval. Ocko sa o túto nemilú situáciu veľmi nezaujímal. Za necelých desať minút dospel k záveru, že existujú aj dôležitejšie veci. Treba napríklad povybaľovať škatule, čo ešte zostali od sťahovania. Tie kartóny akosi nemajú konca. Všade o ne zakopávam, v kútoch vznikajú haldy sivohnedého izolačného materiálu a v celom dome stále čosi klopká, cinká, rachotí a buchoce.

Musím to teda skúsiť cez mobil. Aspoňže mám flat, ale ťukanie epického SMS mailu mi celkom iste potrvá až do večere. Mobil som však nenašla. Nemala som ho v taške, v nohaviciach ani v bunde. A keďže som tomu nechcela uveriť, stále som všetky veci dokola prehrabávala, až mi na čelo vyrazil pot a rozbolelo ma brucho.

Musím postupovať systematicky. Kedy som ho naposledy použila? Alebo lepšie: kedy som sa ho naposledy pokúšala použiť? Ráno v autobuse. Cez prestávku mi na to nezostal čas, lebo Maike ma zasypala prílevom najčerstvejších klebietok. Ale počas telocviku... Och, nie. Musela som ho zabudnúť niekde tam. Výnimočne sme mali hodinu v hale športového klubu vedľa školy, lebo u nás opravovali vzduchotechniku. Práve tam som sa viackrát pokúšala poslať SMS. Ako inak, neúspešne.

„Už toho mám plné zuby!“ zavrčala som a vhupla do čižmičiek. Idem do tej prekliatej dediny, musím sa dostať do telocvične a pohľadať svoj telefón. Ak naozaj patrí športovému klubu, bude zrejme otvorená. A ak

nie, nuž, som v tej správnej nálade vlámať sa tam. Napriek obrovskej izbe som sa cítila ako vo väzení s hrubánskymi múrmi, izolovaná od zvyšku sveta, vydedenec, čo vo mne vyvolávalo paniku. Už ani minútu sa nechcem nečinne prizerať, ako na mňa v Kolíne zabúdajú, lebo som nezaštihnuteľná. Rázne som zbehla dolu schodmi. Mama práve upratovala skrinky v kuchyni.

„Odskočím si do dediny!“ zavolala som na ňu a z police som si vzala kľúč. Nórsky trol na mňa hnusne flochol. „V telocvični som si asi zabudla mobil.“

„Okej, bež!“ niesol sa mamin radostný hlas domom. Takže ešte stále je dobre naladená. Veď to je ako choroba.

O trýznivých štyridsať minút som vystúpila z autobusu a okamžite som zaregistrovala, že pred telocvičňou postáva skupinka mladých. Traja chlapi so žuvačkami v ústach sa navzájom šťuchali batohmi na chrbtoch a nesmierne sa na tom zabávali. Čo najnenápadnejšie som sa k nim blížila. Z prízjazdovej cesty od jedného z domov sa na mňa vyrútil huňatý pes. Keď som sa nehýbala, aj on zostal stáť a ohrnul pysky. Z papule mu visel jazyk a takmer nečujne vrčal.

„Ticho,“ pošepla som, ale on neprestával vrčať. Vrátila som sa o dva kroky naspäť a veľkým oblúkom som sa mu pomaly vyhla. Pes zo mňa nespúšťal oči, až kým som nestála rovno pred telocvičňou. Mladíci sa premiestnili na druhú stranu ulice a s pokrikom zaútočili na bufet, kde predávali kebab. Laktom som sa snažila otvoriť ťažké dvere. Povolili a do nosa mi okamžite udrel pach nevetraného vzduchu, potu, rozkladajúcej sa gummy a magnézia. Blikali tu tri špinavé neónové žiarivky, ktoré vydávali pritom zvláštny ťukotavý zvuk. Výborne, nie je tu ani noha.

S klopkajúcimi podpätkami som zbehla po schodoch do šatní a k telocvični. Už cestou autobusom ma kvárila myšlienka, či mi mobil niekto neukradol. Vyvolávala vo mne zmes zlosti a strachu. Ešte stále som v sebe síce živila nádej, že predsa tu, na vidieku, sa nekradne s takou pasiou ako v Kolíne, ale stačil jediný pohľad do miestnosti, kde sme sa dnes prezliekali, a zrútil sa aj tento zvyšok účelového optimizmu. Nebolo tu nič, iba dve zhúžvané vreckovky a na vešiaku visel jeden ufúľaný uterák.

Aj tak som sa ešte pre istotu plazila kolenačky po zaprášenej dlážke a nakúkala pod všetky lavičky a do každej sprchy. Bezvýsledne.

Psychicky vyčerpaná som s povzdychom vstala a zamyslela sa. Som v správnej šatni? Všetky vyzerajú rovnako a ja mám odjakživa nanič orientačný zmysel, ktorý je v budovách ešte horší. Dotackala som sa naspäť na chodbu. Niekde tu špliecha sprcha. Zastala som a načúvala. Zvuk vody prichádzal sprava, a tak som otvorila dvere vľavo.

Stála som pred ďalšou pološerom zahalenou miestnosťou. Nepotrebovala som ani len začať, aby som videla, že som tu nikdy nebola. Nemalo zmysel pokračovať v hľadaní. Možno som mobil nechala priamo v telocvični, aj keď som si nespomínala, že by som ho tam brala so sebou. Zrazu som mala pocit, že už nie som schopná spraviť ani len krok. Unavená som klesla na lavičku hneď vedľa dverí a ťažko som vydýchla. Plecia ma zrazu tak veľmi rozboleli, že som sa musela oprieť. Zavrela som oči a hlava mi klesla nabok. Niečo vedľa mňa lákavo zavoňalo a ja som si o to pritisla líce. Povolilo to, chcelo uhnúť a posunúť sa preč, ale ako námesačná som zodvihla ruky a zachytila to, aby som si doň mohla zaboriť upotenú tvár.

Svaly mi ochabli. Dokonca aj tvrdé operadlo za chrbtom sa zrazu poddávalo ako pena. Na mobile mi už nezáležalo. Môžem ho hľadať neskôr. Zajtra. Niekedy...

„Je niekto dole?“

„Neviem, pozriem sa.“

Hlasy prichádzali zhora a zneli priateľsky a uvoľnene, ale v mojich ušiach sa to ozývalo ako rev nepriateľa. Ten druhý totiž nepochybne patrila Čiernej Lole. Čo tu, dočerta, robí? Okamžite som sa prebrala a žalúdok mi zovrelo. Hlava mi buchla o stenu, keď som si uvedomila, že tvár som si pritískala o bielu mužskú košeľu. S odporom som sa odvrátila. Ale tak dobre voňala.

Vari som znova zaspala? Nemohlo to byť iba na pár minút, lebo ľavá ruka mi celkom stúpila a v ústach som mala zrazu sucho. Začula som známy zvuk, aký vydávajú podrážky tenisiek pri chôdzi po linoleu. Kroky sa čoraz viac približovali, smerovali priamo ku mne. Zaštrkotali kľúče. A ja tu ospalá sedím v pánskej šatni pritúlená k cudzej košeli.

Na premýšľanie som už nemala čas. Jedným skokom som sa premiestnila k núdzovému východu vedľa spích a zaprela sa do kľučky. Ťažké dvere v poslednej sekunde povolili a vpustili ma do tmavej, úzkej betónovej chodby. Bleskovo, ale nehlučne, som ich za sebou pritiahla a zavrela. Okolo mňa zavládla absolútna tma. Okolo lýtok sa mi hore nohami šplhal ladový prievan. Srdce mi nezdravo poskakovalo a ja som si uvedomila, že sa nachádzam niekoľko metrov pod zemou, bez okien, bez denného svetla. Núdzové východy však zvyčajne vedú von a zrejme ma od slobody delí už iba niekoľko krokov. Vystrela som ruky v snahe orientovať sa podľa hmatu. Chytili však iba prázdnotu. To tu nie je nijaký vypínač? Žiadne svetlo? Ešte stále som nič nevidela.

„No tak, Elisabeth,“ povzbudzovala som sa šeptom. „Bež!“ Môj hlas sa rozliehal a vyvolával strašidelnú, smrteľnú ozvenu. Nado mnou sa ozýval šuchot – čosi živé sa tam naháňalo a hrabalo. Myši? Či dokonca potkany? Neisto som vystrelila vpred, akoby ma niekto po chrbte šlahol bičom. Na tvár sa mi lepili stovky lepkavých vláken. Naťahovali sa a agresívne pritom bzučali. Hystericky som okolo seba mlátila rukami. Čosi s dlhými nohami mi liezlo po šiji. Pomyslela som si: pavúky. Všade samé pavúky. Som zavretá v temnej hladomorni s miliardou pavúkov. Ak teraz od samého hnsu a strachu odpadnem, nik ma nenájde a tieto tvory budú po mne loziť večné veky, kým pomaly nezomriem od hladu a smädu. Zapletú sa mi do vlasov, pozaliezajú mi do úst a nosných dierok a do sliznice mi nakladú žltkavé kokóny, v ktorých sa budú neskôr mrviť tisíce malých nožičiek ďalších pavúkov.

S nemým krikom som sa hnala ďalej, kým som nechtami konečne nezaškrabla o studený kov. Z posledných síl som sa doň oprela. Dvere sa s vrzgotom otvorili. Stonajúc som sa vypoťacala do prázdnej, šerom zahalenej telocvične. Ešte stále som nebola na čerstvom vzduchu, na slobode. Získala som však aspoň priestor, kde sa dalo dýchať. A ďalšie dvere von som uvidela presne oproti. Teraz som však cítila, že mi čosi lozí nielen po šiji, ale aj po celom tele. Po bruchu. Po stehnách. Po hrudi. Riešenie je iba jedno – vyzliecť sa. Donaha. A najlepšie si hneď oholiť aj hlavu.

„Doparoma!“ zanadávala som a tenkú blúzku som si pretiahla cez hlavu. Dlane som vsunula pod tielko, vytiahla ho nahor a skúmavo som si kon-

trolovala pokožku. Najprv na bruchu, potom v hornej časti chrbta. Tu, pod pazuchou – tenučké, roztrasené nôžky. S vreskom som ich vytrhla z tepleho hniezdočka a odhodila, no najprv som ich – aj keď patrili *iba* zmäteneému dlhonožnému koscovi – podpätkom čižmičky zúrivo rozpučila na sivú kašu. Nie je to síce pavúk, ale ani tento druh hmyzu nemôžem vystáť.

„Prekliati, sprostí vidiecki sedláci! Chcem sa vrátiť domov!“ Zúrivo som po krehkom tvorovi dupala nohou. Ďalší sa nemotorne pokúšal utiecť. Mala som obrovskú chuť niečo rozmlátiť. Zovrela som ruku v päst a udrela ňou do dverí. „Au! Dofrasa!“

„Toto je dódžó a nie opičí cirkus. Znamená to, že tu platia určité pravidlá. A teraz von!“

Mykla som sa tak prudko, že som chrbtom skĺzla na žinenku opretú o rebriny. Koženka sa chladno dotkla mojich nahých pliec. Podložka sa rozkývala. Tielko som si náhlivo stiahla na obnažené brucho a žinenku som znovu oprela o stenu, aby ma pod sebou nepochovala.

Kto tu striehne v pološere? Súdiac podľa hlasu – povýšeneckého, arogantného hlasu, ktorý mi pripadal známy – to je muž. Mladý muž. Niekoľko sekúnd som stála ako ochrnutá a neodvážila som sa obrátiť hlavu a pozrieť za seba. Nijaký zvuk, nijaký dych. Nič. Ale niekto tu musí byť. Jeho prítomnosť som cítila na každom milimetri pokožky.

„A na čo je také dódžó vhodné?“ spýtala som sa. „Na to, aby tu človeka na smrť vystrašili?“ Z hlasu mi zaznieval strach, ale aj vzdor.

Hlas neodpovedal. Uistila som sa, že v ruke ako obranný štít držím podložku, a pomaly som sa otočila. Pod oknami na zemi chrbtom ku mne sedel mladý muž. Ruky mal na kolenách, biele dlane smerovali nahor.

Mal oblečený kedysi čierny, dnes už vyšedivený bojový oblek s červeným drakom na pleci. Hodvábna látka bola taká obdraná a tenká, akoby väčšinu času trávila v práčke, ale oblečenie svojmu nositeľovi dokonale sedelo. Okolo bedier mal ovinutý čierny pás. Vysoká hodnota! To sú tí najnebezpečnejší – aspoň toľko som vedela o karate.

„Pýtala som sa, na čo je toto posr...“

„Napríklad na meditáciu. Na samotu. Na tréning. Na vyjadrenie úcty,“ prerušil ma ostro, ale rozhodne znudene. Jeho hlas napĺňal celú miestnosť,

i keď hovoril potichu. V ušiach to jemne zacinkalo. Jediný ladný pohyb a stál na rovných nohách.

„Úcta znamená: pred vstupom sa pokloniť. Byť potichu. Vyzuť si topánky. Nekliať. Jasné? A teraz vypadni.“

Odkiaľ ten hlas poznám? Tú úctu nemusel až tak veľmi zdôrazňovať – z úcty som celá tuhá, ale aj poriadne naštvaná na tohto nafúkanca.

Ešte stále bol ku mne obrátený chrbtom. Pozri sa na mňa! kričala som v mysli zlostne. Konečne sa na mňa pozri! Nevyšla však zo mňa ani hláska. Čo je to za chlapa? A čo si vôbec o sebe myslí? Patrí toto najsvätejšie dódžó jemu osobne, či čo? Nehybne stál a čakal. Obviazala som si blúzku okolo bokov a odpustila si otázku, či sa netreba pokloniť aj pri odchode. Tak či onak, môj mobil tu nie je, to mi bolo jasné na prvý pohľad. Okrem tohto chlapa a ochromujúcej ľadovej aury okolo neho tu nie je nič. Neodvážila som sa prejsť okolo neho k núdzovému východu najmä preto, lebo tam možno číhajú ďalšie pavúky.

Ako v tranze som odkráčala z haly a vyšla po schodoch. Načisto vyčerpáná som klesla na zem. Všade panovalo absolútne ticho. Lola a tá žena tu už neboli. Pozrela som sa na hodinky. Ak chcem chytiť posledný autobus do Kaulenfeldu, nemám času nazvyš. Pridlho som spala. Zhlboka som sa nadýchla, vzchopila sa a snažila sa otvoriť dvere. Nepohli sa. Ani o milimeter.

„Och, nie,“ zaúpela som. „Nie...“

Vonku sa už medzitým takmer zotmelo.

Videla som svetlá blížiaceho sa autobusu a bezmocne som sledovala, ako sa na chvíľu zastavil, potom vodič vyhodil smerovku a autobus odbočil. Ešte stále som bola zamknutá. Nekonečný príbeh. Zamknutá s nositeľom čierneho pásu v studenej mizernej dedinskej telocvični. Sama som si na vine, lebo som radšej utiekla, než aby som čelila zrejme neškodnej žene, ktorá každý večer zamkyna halu a pre istotu skontroluje, či vnútri niekto nezostal. Možno by s ňou Lola ani nezišla dolu a nikdy by sa nedozvedela, že som sedela v pánskej šatni a túlila sa k cudzej košeli. Aj keby sa to dozvedela, zrejme by ku mne bola ešte vždy milšia, než ten arogantný, odporný hnusák tam dole. Možno tá košeľa, o ktorú som sa opierala, patrí jemu. Ak áno, tak teraz vie, že som bola v jeho

šatni. Počkala som, aby som sa ubezpečila, či sa mi to všetko iba nesníva a o chvíľu sa zobudím, ale nestalo sa tak. Všetko je skutočné. A jednoducho príšerné.

„Čo teraz?“ zašmotila som. Skúmavo som sa rozhliadla. Možno nájdem na tabuli nejakú zmienku o tréningu vo večerných hodinách, a teda o nádeji, že dvere sa vtedy otvoria. Na rozpadávajúcom sa korku však bol pripnutý iba malý leták: *Zvláštny tréning s Colinom Blackburnom pre všetkých mužov, majiteľov fialového a hnedého pásu, každú druhú stredu v mesiaci od 18.00 do 20.30 h. Každú druhú stredu. Dnes je streda. Druhá májová streda. Ten dole je teda Colin Blackburn? A tento čas využíval na to, aby mal veľa miesta sám pre seba?*

Podlomili sa mi kolená, a tak som si čupla na zošúchané linoleum. Ne zostáva mi nič iné, iba počkať na toho odporného Blackburna a dúfať, že odomkne dvere. Doteraz mi bolo iba chladno, ale teraz som sa už celkom nekontrolovane roztriasla. V panike, že by si ma mohol všimnúť, som hmatala po svetelných vypínačoch a chcela som ukončiť blikanie neónových žiariviek. Nasucho, bez jedinej slzy, som zavzlykala.

Okej, Ellie. Nerev. Len nerevať, zaprisahávala som sa. Dost' často som to trénovala. Dýchať. Prehltnúť. Dýchať. Myslieť na niečo iné. Zamerať sa na bezprostrednú súčasnosť. Zhromažďovať zmyslové podnety. Dobré, takže teraz opatrne a podľa možnosti nepozorovane hodím očkom po svojom jedinom nepriateľovi a aj jedinom záchrancovi, ktorý prichádza do úvahy. Čo najtichšie som sa preplazila k veľkému oknu na galérii, ale už na polceste ma premkol nedobrý pocit, že ma niekto pozoruje. Obzrela som sa. Za mnou panovala absolútna prázdnota. Pokrútila som hlavou a posúvala sa ďalej až k oknám a nakukla som cez ne dole. Cudzinka som v šere haly už takmer nevidela. Jeho oblečenie sa iba neurčito črtalo na pozadí stien, ktoré od tmy načisto zosiveli. Spočiatku som videla iba jeho tieň, ako sa pohybuje po dódže. Neskôr, po niekoľkých minútach vyckávania na stuhnutých kolenách, som ho videla lepšie.

„Fíha!“ zašepkala som v nemom úžase, keď sa nehučne odlepil od zeme a vo vzduchu sa dvakrát otočil okolo vlastnej osi, aby potom v dokonalejšom šnúre pristál na zemi. Z tejto pozície by som sa ja už nikdy nepostavila, ale on sa jediným neurčitým pohybom znovu vztýčil a ruky rýchlo,

ale pokojne vrátil späť do východiskovej pozície. Jedno rameno pripažené a zohnuté, druhá ruka vystretá. Nie je to nijaký silák ako býk. Údy má dlhé a štíhle a pod svetlou pokožkou ihrajú tvrdé a húževnaté svaly.

Možno je to hnusák, ale to, čo som práve videla, bolo neopísateľne pekné. Tanec spletený zo záhadných pohybov, plný energie a hĺbavosti, ktorý protivníkov načisto roztrasie a obdivovateľov rozžiari.

Nie je to nijaké hektické mlátenie rukami okolo seba, ale mágia.

No mágia bez tváre. Keď sa uprostred svojho boja s tieňmi, ktorého zákony poznal a ovládal iba on, otočil, spravil to tak rýchlo, že som ani na sekundu nezahliadla jeho tvár. A keď aj na chvíľu zostal nehybne stáť bez badateľného dychu či akéhokoľvek zaváhania, tak vždy iba chrptom ku mne.

Choď preč, nesmieš tu byť. Chce byť pritom sám, skutočne sám, opakovala som si neustále. Zostala som, hoci kolená ma zo studenej dlážky poriadne rozboleli. Hlodala vo mne vzdialená túžba robiť aspoň niečo v živote s takým zanietením a tak sa do toho vložiť, aby to patrilo iba mne. Chvíľu som sa dokonca pristihla, že sa naňho vôbec nehnevám za to, že ma vyhodil.

„Keby som sa len na teba mohla ďalej pozerieť,“ vyslovila som šeptom to, čo mi vírilo v hlave. Colin stuhol a zvrchol sa. Nevieť, ako to bolo možné, ale musel ma počuť. Pritisla som sa bruchom na zem, aby ma nezbadal, a odplazila sa od okna. Zadržala som dych. Tento pohyb som už videla. Nečakaná otočka hlavou, hrdá a neprístupná, zatiaľ čo plecia sa ani len nepohnú. Jeho tvár som ešte nezachytila, ale zrazu som vedela, že neznámy jazdec z lesa a osamelý bojovník tam dole, ktorý práve splynul s temnotou, sú jedna a tá istá osoba.

Colin Blackburn ma na pekelnom koni vytiahol z búrky a na rozdiel odo mňa ma celkom iste okamžite spoznal. Veď ja svoju tvár neschovávam ako on. Nemá zmysel ukrývať sa. Znovu som zažala svetlo, postavila sa k dverám a čakala.

Zaumienila som si, že keď začujem jeho kroky, založím si ruky vbok a budem sa tváriť čo najnezúčastnenejšie a najpokojnejšie. Dovtedy mi budú od divo bijúceho srdca po chrbte jedna za druhou behať zimomriavky. Ruky a nohy som mala ako kúsky ľadu, ale líca mi horeli ako

v horúčke. Prsty sa mi nervózne hrali s kľúčmi, kým ich zvuk neprehlušil cvengot iných kľúčov.

Bez slova odomkol a otvoril dvere, aby som mohla vyjsť. Nepozrela som sa naňho. Keď som mu prekĺzla popod vystreté rameno, zimomriavky na šiji mi tak zosilneli, že som klesla na kolená. Na kratučký okamih som sa lícom dotkla látky jeho košele. Mimovoľne som sa zhlboka nadýchla. Potom som sa premohla a náhlivo som sa tackala po schodoch.

Na ulici nebolo ani nohy. Telefónnu búdku som nevidela a nemala som chuť stratiť ešte viac času jej hľadaním. Najlepším riešením bolo pobrať sa domov pešo. Nechcela som tu zostať už ani minútu. Cestu som poznala a raz predsa musím doraziť domov. Keď sa mi to podarí, určite mi bude treba amputovať prsty na nohách, ale táto predstava bola vždy lákavejšia ako stopovať alebo prenocovať vo vchode do telocvične. Namrzene som sa pobrala smerom k ceste.

Okolo mňa iba občas prefrčalo auto, až som napokon nadobudla pocit, že som jedinou živou bytosťou v tomto tichom, osamelom svete. V úzkych čižmičkách na podpätkoch ma neskutočne rozboleli päty a zima mi odspodu prenikala až do brucha a tupo mi priľnula k chrbtu. Zastavila som sa a zodvihla pravú nohu, aby som ju trochu odľahčila. Pozdĺž rozvodneného potoka kvákali žaby a z húštiny zaznieval tichý šuchot. Možno srna? Alebo azda krvilačný násilník?

„Nastúp, zveziem Ťa.“ Otočila som sa prirýchlo, takže som skoro stratila rovnováhu, lebo pravú nohu som ako bocian mala ešte stále vo vzduchu. Ako to, že som ho nepočula? Zrazu sa mi všetko zdalo také neskuťotčné. Okamžite som však vedela, že tým mužom v aute je Colin. Jeho hlas sa mi do pamäti vypálil ako akustická tetovačka.

Je aj jemu jasné, že chce zviezť mňa? Mňa, veľkomestskú fíflenu z Kolína, ktorá nemá štipku rešpektu, nevyzná sa v posloch oznamujúcich príchod búrky a už vôbec nepozná interné zákony dódža? (Zákon číslo 1: Colin trénuje potme. Rušiť a kliať zakázané. Vďaka.)

„Na čo čakáš, Ellie?“ Nádhera. Takže on už dokonca pozná aj moje meno. Je Benniho kamarát? Alebo vidiecke tamtamy fungujú a klebety sa šíria rýchlo? Ach, čo. Je to fuk. Na každom druhom prste som mala otlak a od hladu som takmer umierala. Rezignovane som si vzdychla,

nastúpila som a pripásala sa. Colin siahol dozadu a bez rečí mi do lona položil mobil. „Veľmi pekne ďakujem,“ povedala som chladne. Pokúšala som sa ho zapnúť, ale nestihla som ani len zadať PIN a chorobne blikajúci displej načisto zhasol. Horko-ťažko som prehltna ďalšiu nadávku – spolu s otázkou, prečo mi mobil nedal už v telocvični. Odkiaľ vôbec vie, že je môj? A kde ho našiel?

„Bol v smetiaku,“ odpovedal Colin na moje myšlienky pokojným, príjemne hlbokým hlasom. Zase v ňom bolo cítiť prízvuk, ale taký nepatrný, že som sa musela veľmi snažiť, aby som ho vôbec zachytila. Ten úsmev v jeho slovách si iba namýšľam alebo tam naozaj je? Neodvážila som sa preskúmať ho očami, aj keď ma to nesmierne lákalo. A svojím spôsobom som bola poriadne naštvaná, lebo určite vedel, že dvere budú zamknuté, a aj napriek tomu celkom pokojne pokračoval v tréningu, aby som sa mohla tak dlho pekne báť. Nuž, na oplátku ma aspoň vzal domov a zachránil ma pred smrťou v lese. Zrejme by som mu mala byť vďačná.

Ešte stále mi bolo zima. Všetky okná na aute boli dokorán otvorené a svaly na šiji mi v prievane kľčovito stuhli.

„Zapni si vykurovanie sedadla,“ ozval sa Colin do ticha. „Tlačidlo nájdeš na dverách, pod rúčkou.“

Mohol jednoducho zavrieť okná – ale prosím. Prstom som hľadala tlačidlo a zatlačila. Za chrptom sa mi okamžite rozliala vlna príjemného tepla.

Teraz som riskla jeden pohľad, ale iba úkosom a smerom nadol. Mal na sebe úzke tmavé ľanové nohavice a pod nimi čižmy z mäkkej kože, ktoré sa mohli každú chvíľu rozpadnúť. Sú to tie jazdecké? Ak áno, tak zrejme zvykne často jazdiť za veľkého nečasu. Pod pazuchami bol suchý, čistý, môj nos nezachytil ani náznak potu. Namiesto toho jemne voňal po koňoch, sene a slnkom rozpálených kameňoch. Nechcela som si ani len predstaviť, ako voniam ja. Strach nie je lahodný parfum.

Mlčky pokračoval v jazde. Pomyslela som si, že by možno bolo dobré povedať mu, kde bývam, ale jazyk mi oťažiel a prilepil sa o podnebie. Navyše, snaha pohnúť ním sa mi zdala zbytočná. Monotónny bzukot motora ma čoraz hlbšie zatískal do teplého sedadla. Podvolila som sa

a líce som si oprela o hodvábný pás. Zvláštne uvoľnenie ma uspávalo. Bolo tu však ešte niečo, niečo iné, hlboké, tmavé, čo ma ťahalo a šklbalo pri srdci. Je to sklamanie, že sa so mnou takmer vôbec nerozpráva? Alebo že jediným človekom, ktorý mi dnes venoval trochu času, je práve široko-ďaleko ten najarogantnejší muž?

„Elisabeth?“ prehovoril s jednoznačne ironickým podtónom v hlase. „Pokojne si môžeš ešte posediť, ale už sme na mieste.“

Cítila som sa unavená a omámená. Neochotne som sa odlepila od mäkkého operadla a otvorila dvere. Colin zastal na poľnej ceste presne nad naším domom.

„Ďakujem za odvoz... a... a aj za mobil,“ vysúkala som zo seba ako-tak zdvorilo. Nijaká reakcia. Nechcela som sa však nechať mlčky odbiť.

„Počúvaj... To, čo si robil v hale... Bolo to... Má to čosi do činenia s tým zvláštnym tréningom?“ spýtala som sa dosť neohrabane.

„Dievčatá netrénujem,“ oponoval chladne.

„Och, zrejme si zmeškal *Tiger a drak!*“ namietla som hrubo. *Tiger a drak* je moja filmová biblia. Raz sme si ten film požičali na DVD. V ten večer dievčatá výber výnimočne zverili mne. Jenny po desiatich minútach zaspala a Nicole neprítomne ťukala jednu SMS za druhou. Obe sa jednohlasne uzniesli, že odteraz budú filmy vyberať ony. Ja som si DVD ešte v ten istý večer objednala cez internet a odvtedy som si ten film pozrela minimálne päťdesiatkrát. Poznala som ho už naspamäť.

A pred chvíľou si mi ho pripomenul, pomyslela som si melancholicky.

„To v žiadnom prípade,“ prenikol ku mne z temnoty Colinov hlas. „Poznám ten film. Fajn trikové scény. Aj tak však nijaké dievčatá netrénujem.“

Pomaly, ale isto sa ma zmocňoval pocit, že ma zo všetkých síl chce z auta dostať nepríjemným správaním. Nemohla som to však nechať tak.

„Nechcem, aby si bol mojím trénerom. Božechráň! Iba ma zaujímalo, či náhodou nie si Colin Blackburn. Ten super-hooper-beta-špeciálny tréner výhradne pre hnedé a fialové pásy.“ Chvíľu sedel mlčky. Takmer som ani nedýchala.

„Áno, to som ja,“ povedal napokon tlmene. „A zopár nacvičených bojových techník môže prísť niekedy vhod.“

Z poslednej vety zaznievala horkosť. Nechápala som ho. Hovoril v hádankách. Paráda! Znamená to, že sa našli dvaja trafení. Takže to je naozaj on. Colin Blackburn. Tréner karate, ktorý nemá v láske ženy a vo voľnom čase počas búrky jazdí po lese. Otvorila som dvere.

„Ellie?“ spýtal sa potichu. Moje meno vyslovoval mäkšie než ostatní. S otvorenejším E. Takmer ako Ally, americkú verziu môjho mena. Zastala som a otočila sa k nemu. Predsa len zopár priateľských slov? Tvár mal v tieni, ale pomaly som získavala približnú predstavu o jeho veku. Odhadovala som ho medzi 18 a 25.

„Prosím ťa, vyber si z pupka ten piercing.“

To ma celkom prebralo. Zhnusene som zalapala po dychu. Videl mi brucho – no to mi je teda vec! Cez to som sa ešte dokázala ako-tak preniesť, ale miešať sa do toho, ako si zdobím telo – nuž, zachádza príďaleko.

„Neviem, prečo sa tak vzrušuješ,“ povedal prv, než som svoj hnev vypustila. „Veď si po ňom vôbec netúžila.“ Tak na toto naozaj nemám slov! Ako môže niečo také tvrdiť? Veď ma vôbec nepozná!

„Nebudeš mi predpisovať, čo môžem a čo nemôžem robiť so svojím telom,“ zamrmlala som napokon. Neznelo to presvedčivo.

„Nie? Potom sa pýtam, prečo si si dala prepichnúť pupok. Dobrú noc, Ellie. Sladké sny.“

Závan ľadového vzduchu mi ovanul šiju. Ešte nikdy mi nijaký muž nič také nepovedal. Sladké sny. S roztrasenými kolenami som vystúpila z auta. Colin prekvapivo rýchlo zabuchol dvere na strane spolujazdca a odfičal. Déjà vu. Lovila som v pamäti po vysvetleniach. Pribuchnuté dvere... Čierne auto, čo sa rýchlo odpichlo z miesta... To som predsa už zažila. A zase som mala pocit, akoby mi niekto kradol spomienky. Nedokázala som si spomenúť.

Po poľnej ceste predo mnou čvachtajúc skákala ropucha. Čupla som si a obzerala si ju. Tučné líčiská sa jej rytmicky vydúvali a zlatisté oči akoby presne vedeli, kam sa nasmerovať. Po prachu rovno k vode. Život ropuchy musí byť obdivuhodne jednoduchý. Zimný spánok, putovanie, neresenie, putovanie, zimný spánok.

Pokrútila som hlavou a otvorila dvere.

„Ellie, konečne si tu!“ Mama na mňa už čakala na chodbe s náručou plnou poskladaných kartónov. „Čo sa deje? Prečo ideš tak neskoro?“

„Nepýtaj sa ma,“ požiadala som ju s povzdychom. Zrazu som mala strašnú chuť rozplakať sa. „Prosím ťa, daj mi pokoj.“ Mama si ma chvíľu zamyslene premeriavala pohľadom a potom iba mykla plecami. Jasné, neskorá puberta.

Aký chaotický večer! To tu nič nemôže byť normálne? Každý deň sa musí skončiť blamážou, halucináciami alebo takmer smrťou? Sadla som si do obývačky a skúšobne zapla televízor – fíha, my máme skutočný obraz. Mama sa očividne osobne ujala záležitosti so satelitom. Ocko by sa na to vykašlal. Neznáša televíziu.

Stíšila som zvuk, odšuchtala sa do kuchyne, vybrala som z mrazničky lasagne a šupla ich do rúry. Svaly mi premkla príjemná únava, ktorá zmiernila bolesť v ramenách a kolenách. S plnými ústami som prepínala kanály, ale nič ma nezaujalo, hoci kedysi som s Nicole a Jenny pred televízorom presedela aj celé večery. Kedysi... Od starého života ma delilo päť dní. Nemohla som tomu však uveriť, rovnako ako tomu, že sa Colin nado mnou zmlouval a odviezol ma domov.

Kde asi býva? V nejakej vile? So služobníctvom a mramorovou kúpeľňou veľkou ako menší byt? Čo robí tu, na vidieku? Podľa prízvuku odtiaľto nepochádza.

Lahla som si do postele, zahľadela sa na sivé závesy a mojich tisíc nezodpovedaných otázok razom upadlo do zabudnutia. Pokoja som však nemala. Piercing v pupku som cítila tak jasne, akoby mi ho práve založili, a to bola poriadna bolesť.

„Okej, nech sa stane, ako chceš, ty namyslený, arogantný hlupák,“ vyprskla som, skopla zo seba prikrývku a odviekla sa do kúpeľne. Tohto okamihu som sa vždy bála. Minimálne tak, ako samotného prepichovania kože a zakladania ozdoby. Roztrasenými prstami som hmatkala po striebornom krúžku, na ktorý som sa nechala pred rokom nahovoriť a napriek námietkam som ho presadila aj u rodičov. (Ocko to okomentoval jedinou vetou: „Je to tvoje telo.“) Bola to taká babská záležitosť: rozhodli sme sa, že si všetky tri dáme spolu spraviť piercing. Samozrejme, nie hocičo, ale niečo mimoriadne, čo iní nemajú. Nuž, ale

aj piercingy majú svoje kreatívne hranice, a tak som sa rozhodla pre malý strieborný krúžok s briliantíkom ako ozdobu do pupka a celé týždne trvalo, kým som si na tú vec zvykla.

Keď som si naň konečne zvykla a pupok mal opäť normálnu, zdravú farbu, múdro som sa mu vyhýbala a nedotýkala sa ho, aby som nenarušila draho získaný pokoj. Krúžok sa jednoducho stal mojou súčasťou bez toho, aby niekedy mal nejaký zmysel. Totiž aj napriek rozličným tričkám, čo odhaľujú pupok, nerada ukazujem kožu. Tá je súčasťou môjho súkromia.

Po dvojminútovej piplačke sprevádzanej nadávkami toho najhrubšieho zrna, napríklad želania, aby sa Colin nakazil a semenníky mu napadla nejaká hnisavá sračka, som slabo potiahla a krúžok sa uvoľnil zo svojho teplého hniezdočka. Dopadol na vaňu, zacengal a zmizol v odtoku.

„Adios,“ rozlúčila som sa s ním unavene. Vrátila som sa naspäť do svojej izby a zo zásuvky na nočnom stolíku som vytiahla lístoček so zoznamom strát.

3. deň: piercing z pupka

Vedela som totiž presne: nezachránim ho, lebo nepoprosím otca, aby rozšrauboval odtok. Naozaj som ho nikdy nechcela. A Colina som z celého srdca nenávidela za to, že to vedel. Alebo iba hádal a trafil do čierneho.

Po krátkom zaváhaní som pripísala: *Moja hrdosť*. Ale mala som vôbec niekedy nejakú hrdosť?

Zaspala som rýchlo. Kým som sa prepadla do ničoty, takmer nepozorovane sa o mňa obtrel už medzičasom dôverne známy šepot: „Vidíš, nič sa nestalo.“

ISKIERKA NÁDEJE

Na druhý deň nás potešilo nádherné slnečné počasie – no ocka trápila poriadna migréna. Mama sa zase raz ohľaduplne nastahovala do izby, v ktorej zvykne šiť. Do školy som išla až na tretiu hodinu, a tak som využila príležitosť, ktorá sa hneď tak nenaskytne, aby som s ňou posedela pri raňajkách a ráno ju výnimočne zažila čerstvú a schopnú komunikáciu. Upekla chrumkavé croissanty a otvorila jeden z prísne limitovaných, vlastnoručne urobených jahodových džemov.

Vôbec jej neprekážalo, že sedím takmer bez slova. Sršala energiou a aj ja som sa cítila čulá a odpočínutá. Snažila som sa však nemyslieť na to, ako som včera večer trčala zamknutá v dedinskej telocvični, a ani na raňajšie zmätené sny. V sne som hľadala toho vtáka, čo ho večne počujem, a zrazu som sa vedela vyštveráť na tie najvyššie stromy, bežať ľadovými potokmi a necítiť pritom bolesť ani vyčerpanie – no aj tak som toho vtáka nenašla a ostala som jednoducho sklamaná.

Mama s pocitom túžby a obáv hľadela do záhrady. „Dnes sa pokúsím zohnať králik ružový a vyhradím si preň jednu hriadku. Možno by mu pomohol.“ Ach, v mysli je s otcom a jeho migrénou. Z tejto bylinky vari- la odvar, ktorý mal ockovi pomôcť zvládať bolesť. Očividne mu však nič nepomáhalo. Iba škaredé počasie a tma.

„Dávaj pozor, aby ťa raz neupálili na hranici ako čarodejnicu!“ zamrmlala som a croissant mi pri tejto poznámke zabehol v krku, takže som sa rozkuckala.

„Ach, Ellie, veď sa pozri okolo seba. Človek je tu nápadnejší, keď nepes- tuje nijaké bylinky,“ zasmiala sa mama prekvapene. Má pravdu. Susedia majú bohaté záhrady, ale v porovnaní s maminými doterajšími pokusmi sú oveľa upravenejšie a systematickejšie. Je v nich jednoducho poriadok.

„Ešte skočím za ockom a skontrolujem, ako sa má,“ rázne som vstala. „Vezmi mu šálku čaju,“ poprosila ma mama a do ruky mi vtisla podnos. Potichu som sa priplichla k rodičovskej spálni a opatrne zaklopala. Otec sedel na posteli, na kolenách mal hrubý spis a na hlave obrovské vrečko s ľadom. Žalúzie boli spustené, aby do miestnosti neprenikol ani jeden zatúlaný svetelný lúč, ale na nočnom stolíku horela hrubá sviečka. Nechápala som, ako môže s boľavou lebeňou čítať nejaké materiály.

„Poď ďalej, Elisa,“ zavolať na mňa s úsmevom, rýchlo zavrel spis a kývol, aby som prišla k nemu.

„Nemyslíš si, že mužom nepristane nechať sa kváriť migrénami?“ podpichla som ho v snahe trochu ho rozveseliť.

„Veď už sa to lepšie,“ vyhlásil optimisticky.

Neverila som mu ani slovo. Na očiach mu bolo vidno, ako trpí. A zdal sa mi akýsi hladný. Čaj som postavila na nočný stolík a sadla si k jeho nohám. Ako vždy, ani teraz som to nechápala: môj otec, chlap ako hora, silný, atletický a vysoký. A k tomu migréna.

Úsmev mu zmizol z tváre a začal ma očami skúmať.

„Ako ti to ide v škole?“

Najradšej by som vysypala pravdu: otrasne. Nechcela som mu však pridávať starosti. Pokúsila som sa o zlatú strednú cestu.

„Pomaly si zvykám, ale na francúzštinu chodím s jednou celkom milou babou.“

Ocko sa znovu usmial a súčasne ním myklo. Zhlboka vydýchol a vrecúško s ľadom si tuho pritisol na čelo.

„Vedel som, že ľahko nadviažeš kontakt, hneď mi to bolo jasné,“ povedal drsným hlasom.

Prečo mám pocit, že tým slovám ani sám neverí? Nadväzovanie kontaktov pre mňa nikdy a nikde nebolo ľahké. A otec to vlastne vedel.

„Okej, oci, už musím ísť. Čauko večer!“ Na omrznuté čelo som mu dala letnú pusku a ponáhľala sa, aby som stihla autobus. Dve hodiny chémie a dve hodiny francúzštiny – to by som mala zvládnuť. Musím si len dávať pozor, aby som sa nestretla s Lolou a Nadine. Asi sa cez prestávku znovu zašijem na toalete.

Autobus bol príjemne prázdny. Cielene som sa vybrala k celkom zadnému sedadlu a oprela si hlavu o okno. „Och!“ vyhrklo zo mňa, keď sa mi rozvibrovalo vrecko na nohaviciach a k ušiam mi doľahol zvuk, čo mi už tak dlho chýbal. Esemeska! Môj mobil! Zase funguje! Srdce sa mi okamžite rozbúšilo – konečne oáza, kde mám signál, a konečne správa z Kolína!

„Čauko. V nedeľu ťa prideme navštíviť. Nicole spravila skúšky na vodičák! Nepôjdeme do kina? Škola je na nervy, o nič neprichádzaš. O tretej sme u vás! LYL, Jenny.“

LYL. Love you lot. Milujem ťa – veľmi. Strelená skratka, pomyslela som si a spomenula si na svoje prvé LYL, ktoré som s maximálnym odporom natukala na klávesnici. Patrí však k pravidlám hry.

Ak niekoho milujem a chcem mu to povedať, pomyslela som si zasne- ne, zatiaľ čo okolo mňa plynul zelený, slnkom zaliaty lesný svet, tak tie slová predsa neskrátim. Samozrejme, mala som Jenny a Nicole rada, dokonca veľmi – každý deň sme boli spolu. Ale milovať? To je pre mňa čosi viac. Koho milujem? Maminu, ocka. A Paula. „Ach, Paul,“ šepala som. Na okamih som sa cítila osamelá. Starých rodičov som už nemala. S touto a strýkom sme neudržiavali kontakt. Mama sa na celý život úspešne poharkala s oboma súrodencami. Ocko je jedináčik. Svojich bratrancov som dokonca ani len nepoznala. Prečo sa musel aj Paul odtrpať až tak ďaleko...? Ale ako vždy, aj teraz som sa snažila utešiť myšlienkou, že po dvadsiatke by tak či tak odišiel. Teda pred tromi rokmi. Takže je to už aj tak jedno.

Sústredila som sa na mobil. „Och! Teším sa!“ natukala som a hneď som to aj vymazala. Znie to staromódne. „Och, to je coooool“ Smajlík s úsmevom od ucha k uchu. To je lepšie. „Práve idem do školy.“ Čo ešte? „Chýbate mi.“ Nie. Vymazať. „Miss U.“

Zafunela som. Ale keď to napísala ona, musím to napísať aj ja. „LYL, Lassie.“ Prepánajána. Lassie. Ako som to mohla tak dlho znášať?

Prvé dve hodiny boli pokojné a ničím ma nezaujali. Keď zazvonilo, pomaly som si listovala v knihách a zošitoch, kým som v triede nezostala celkom sama. Cez okno som videla, že Lola a Nadine sa uvelebili na dvore

na lavičke. Výborné, takže mám záchod sama pre seba. Vydýchla som si, a keď som sa zvrtila, stál predou mnou Benni.

„Ahoj, Ellie. Si v poriadku?“ spýtal sa ma so skúmovým pohľadom v očiach.

„Áno, všetko je okej,“ odvetila som rýchlo a pokúsila sa okolo neho prešmyknúť.

„Lotta tvrdí, že ťa včera videla!“ zavolať za mnou. Zrýchliť som krok. „V telocvični!“ Och, nie! Takže som nebola dosť rýchla.

„To musí byť omyl! Bola som doma,“ zaklamala som a prudko otvorila dvere na dievčenských toaletách. Nechala som ich za sebou zabuchnúť. Za celý život som zo seba nevysúkala toľko klamstiev ako v posledných dňoch. Pomaly si na to zvykám.

„Áno?“ vybehla Maike z kabínky. Uškierala sa a počas chôdze si zapíjala opasok. „Hej, mne to môžeš pokojne povedať. Benni vraví, že Lotte ťa videla utekať z pánskej šatne.“

Vidiecke tamtamy fungujú vynikajúco. Maike si nedbalo strčila špičky prstov pod vodovodný kohútik a odtiahla ich prv, než jej voda stihla zmáčať ruky.

„Odnikiaľ som neutekala,“ povedala som dôstojne. „Iba som vošla do nesprávnych dverí a nemala som chuť na výsluch. Lotte by si určite neodpustila otázku, čo robím v pánskych sprchách.“

„To je naozaj zábavné,“ smiala sa Maike.

„Áno, nesmierne zábavné. Haha. A čo tam hľadala Lotta?“

„Brucho, nohy, zadoček.“ Samozrejme. Brucho, nohy, zadoček. „Vlastne, aj ja s ňou chodím na cvičenie, ale bolela ma hlava. A ty? Čo si tam hľadala ty?“ vyzvedala Maike.

„Hľadala som svoj mobil. Zabudla som ho tam.“ Och, tak toto znie normálne upokojujúco. Až priveľmi normálne na to, aký to bol večer. „Mimochodom, bol v smetiaku,“ dodala som veľavýznamne. A veľmi rada by som vedela, kto ho tam hodil.

„Zrejme to mal byť nejaký hlúpy chlapčenský žart,“ Maike sa snažila nájsť pre miesto nálezu vysvetlenie. Napokon mykla plecami.

„Ešteže ho našiel jeden zvláštny karatista a vrátil mi ho. Trénoval tam celkom sám. Potme.“

Maike zatajila dych. Oči sa jej zúžili.

„Colin?“

S nemou otázkou v očiach som zodvihla plec a neodpovedala som. Takže ho pozná. Prstami som si trochu upravila vlasy a z okraja oka som si vytrela maskaru.

„Vysoký, štíhly a škaredý ako noc?“ spýtala sa zvonivým hlasom.

„Netuším,“ odvetila som ľahostajne, ale srdce mi poskočilo. Škaredý? Preto si schováva tvár?

„Zabudni na to, uňho trénovať nemôžeš,“ povedala rázne.

„To by bola moja osobná nočná mora,“ namietla som. Znelo to presvedčivo a Maike sa uvoľnene zasmiala.

„Už dlho takto trénuje karate?“ spýtala som sa čo možno najľahostajnejšie.

„Nie, pokiaľ viem, iba niekoľko rokov. Nemám potuchy, z ktorej diery sem priliezol.“

Pri predstave, ako Colin vylieza z nejakej diery, som sa musela zasmiať.

„Je dobrý, však?“ hodila som háčik, ale nepozrela som na ňu.

„Pch,“ zareagovala Maike pohrdlivo. „Čierny pás v tom veku... Veď to nie je možné. Niečo tam smrdí. Určite ho získal podvodom alebo úplatkom.“

Položila som si otázku, ako sa dá hodnosť vyjadrená farbou pásu získať podvodom. Veď predsa najneskôr v boji z blízka by sa zložil a všetko by prasklo. Pravda by vyšla najavo. Colin však rozhodne nevyzerá tak, že by ho niekto alebo niečo zložilo.

„Nikdy s nami nejde na drink, nepomôže pri oslavách klubu,“ pokračovala Maike v štvavej kampani a meravo sledovala, ako si strkám za ucho zopár nepoddajných prameňov. „Viem to od Benniho. Nikto však nič nepovie, lebo je to ich výstavný kus. A ak majú šťastie, tak na plese športovcov predvedie svoje bojové umenie. Ale beda, ak by sa s ním chcel potom niekto porozprávať alebo mu nebodaj pred vystúpením zaželať šťastie... Dokonca aj k Eve sa správal ako k handre a ona má predsa hneď pás. Preňho nie je nikto dosť dobrý,“ pokračovala Maike ako posadnutá a chrlila ďalšie čierne historky zo života klubu – s Colinom Blackburnom či bez neho. Čertvie, čo jej ten chlap urobil. Normálne by som

tipovala ohrdnutú lásku, ale Maike ho odmietala naozaj a z hĺbky srdca. Celkom jasne som to cítila.

„Čo vlastne robievaš vo voľnom čase?“ spýtala som sa, aby som zastavila jej jedovaté tirády. Maike sa strhla, akoby som ju vystrašila. Potom sa na jej tvári znovu objavil známy úsmev.

„Hej, počúvaj, mám nápad!“ zvolala radostne. „Máš na budúci piatok čas? V piatok vždy chodievame jazdiť. Môj starý otec má pri lese niekoľko poníkov. Jazda na koni je tu jediná zaujímavá zábava, čo sa dá praktizovať, pravdaže, ak náhodou nemáš chuť na strelecký klub. A to asi nehrozí... Alebo sa mýlim?“

Mlčky som pokrútila hlavou. Poníky. Jazdenie. Len to nie! Nedobrovoľných jász mám po krk. Mala som radšej držať jazyk za zubami. A kto je to vlastne *my*?

„Maike, neviem, či...“

„Och, áno. To bude fajn. Neboj sa, nič sa ti nestane. Všetky poníky sú ohromne milé. Naozaj.“

Ohromne milé. Tak ako psy, čo sa chcú iba pohrať a potom sa človeku uslintane vrhnú na krk. Zvonilo. Museli sme sa vrátiť do triedy. Maike mi žičlivo ustúpila.

„Ak pôjdeš s nami, poviem Bennimu a Lotte, že si to v tej pánskej šatni nebola ty. Vymyslím ti dobré alibi. Platí?“

Vzdychla som si. „Tak teda dobre,“ trpitel'sky som privolila. Veď na odmietnutie mám ešte dosť času. Alebo tam vôbec nepôjdem. Nechcela som nič robiť nasilu. Navyše, jej ponuka, že ma v Benniho a teda aj v Loliných očiach zbaví podozrenia, bola viac než lákavá.

Na ďalší deň nás učiteľ biológie poslal do lesa. Exkurzia. Vytvárali sa dvojice a ja som zostala sama. Nič iné som ani nečakala. Pán Schütz sa nado mnou zmiloval, čím s konečnou platnosťou potvrdil môj status namyslenej štréberky.

Ocenila som však, že som sa pri konverzácii mohla obmedziť len na to najnevyhnutnejšie, na fakty a všeobecné zdvorilosti. S dospelými som sa vždy vedela dobre porozprávať. Pravdupovediac, lepšie ako s rovesníkmi.

Postupne som sa uvoľnila, i keď počasie sa znovu zopsulo a pred bledé slnko sa stále pchali husté mraky. Len čo sa zatiahlo, zodvihol sa studený,

neústupčivý vietor. Pán Schütz nás viedol pokojne a cielavedome cez tmavozelené lesy voňajúce po mäte a vlhkom lístí, po poliach a úzkych chodníkoch popri zurkotajúcich potokoch. Za dve hodiny ma tak rozboleli kosti, že som túžobne očakávala koniec vyučovania a bola som šťastná, keď som si mohla sadnúť do školského autobusu. Od nášho príchodu do krajiny Nikoho sa fyzické výzvy hnali jedna za druhou. Od vzrušenia som ráno na raňajky zase takmer nič nevedela prehltnúť a teraz mi hlad v žalúdku zúril ako besné zviera.

Je naozaj víkend, pomyslela som si ustato. Mám za sebou prvý týždeň v škole a na nasledujúci piatok som dohodnutá s Maike. Zrejme to budem musieť zrušiť, ale aspoň som s niekým dohodnutá. A v nedeľu prídu Jenny a Nicole na návštevu.

Bola som vyčerpaná a cítila som sa ako zbitý pes, mám však niečo, na čo sa môžem tešiť, a toho sa budem držať.

Sobotu som strávila s mamou na rozličných trhoch so všakovakými stavebnými potrebami a vecami do záhrady. Odchádzala z nich nesmierne nespokojná a namrzena hundrala, lebo nenašla, čo hľadala. Aj napriek tomu bol po tejto odysei kufor nášho kombíčka celkom plný. Popoludní som sa snažila pomôcť jej prerýlovať ťažkú, mokrú pôdu zarastenú nepoddajným trávnikom. Nechájala som, prečo sa človek do niečoho takého dobrovoľne púšťa. Bolo veľmi teplo, potili sme sa a po polhodine nám oboj na rukách navreli pluzgiere. Záhradníčenie ma poriadne fyzicky vyčerpalo. Už druhý raz som večer rýchlo zaspala a spala som tak tuho, že som si ráno nedokázala spomenúť na žiaden konkrétny sen.

Snívalo sa mi vôbec niečo? Veď inak sa mi vždy sníva! Pol hodiny som sedela na okraji postele a prehrabávala sa v mysli v snahe nájsť nejaké útržky snov, zachytiť aspoň neostrú spomienku. Nenašla som nič, iba zvyčajných podozrivých: sny, v ktorých som celé hodiny hľadala toaletu a nijakú som nenašla, alebo sny, v ktorých som sa sporo oblečená zakrádala po škole.

Musela som si priznať, že som sklamaná. Dobré, dieťa zohrievala mačka, nebolo celkom samo, no napriek tomu by som sa do tohto sna ešte raz rada vrátila. Na okamih som zatúžila dozvedieť sa, či dieťa prežilo.

Och, slečna Sturmová, je to len sen. Sen! vracala som samu seba do reality.

Bola som už síce znovu príjemne unavená, ale po raňajkách som pomohla mame s pečením jablčníka (absolútne nová činnosť – doteraz som vedela nanajvýš stlačiť gombík na mikrovlnnej rúre a zohriať si pizzu), osprchovala som sa, vyfénovala si vlasy a s hrôzou som zistila, že už nemám takmer čas na to, aby som si obliekla niečo mimoriadne, či sa dokonca našminkovala. Náhlivo som si prebehla riasy maskarou, pery som zvýraznila tenkou vrstvou lesku a vlasy si zopla na zátylku.

Jenny a Nicole musia prísť každú chvíľu. Nepočujem hukot auta? Zbehla som dolu, schody som pritom odvážne brala po dvoch, a vybehla na dvor, kde práve zastalo šikovné autíčko.

„Človeče, ty chúďa, kam si sa to len dostalo?“ zvolala Nicole súcitne a stisla ma tak tuho, až som sa takmer nevládala nadýchnuť. Zvítanie zavříšila dvoma božtekmi do vzduchu.

„Mysleli sme si, že sme sa stratili a nikdy nedorazíme do cieľa,“ smiala sa Jenny. Rovnaká procedúra: stisnúť, náznak bozku vpravo, náznak bozku vľavo. Ešte som to nezabudla, ale mala som stále neurčitý pocit, že ma spoza zatiahnutých závesov pozorujú tisíce zvedavých očí.

„Takže, toto je ten dom,“ povedala Nicole a obrátila sa okolo svojej krásne tvarovanej osi. Celkom ako ja, keď som sem pred týždňom prišla. Teraz som v džínsoch a bunde s kapucňou stála na dvore a Jenny s Nicole v štýlovom oblečení pomaly mrzli.

„Poďte dnu,“ vyzvala som ich. Celá situácia mi totiž začala byť nepríjemná, lebo viac ako ja tu aj tak neobjavia a o chvíľu by zistili, že som skončila v absolútnej diere. Ja som si toto opustené miesto síce nezvolila, ale aj tak som sa zaň zrazu hanbila.

Previedla som ich po dome až do zimnej záhrady. Dvere boli otvorené. Náhlivo som rozhrnula tmavé závesy a vytiahla žalúzie. Mama plela a okopávala svoje hriadky a zamávala nám.

„Vitajte, dievčatá!“ Postavila sa, otvorila náruč a zvolala: „Nie je to tu ako sen?“ Och, mama. Polovica trávniky bola rozkopaná a pripomínala cintorín po zemetrasení a vedľa nič, iba susedné záhrady, na druhej strane pole a nad nami zatiahnutá obloha – prepánajána, čo z tohto sa dá považovať za sen?

Prevrátila som oči, čo Nicole a Jenny rozosmialo. A ja som sa hanbila ešte viac, lebo mamina v tej svojej ufúľanej záhradnej zástere, s nahor vypnutými kučermi a otrasnými fialovými záhradníckymi rukavicami, ktoré zrejme zdedila po starej mame, vyzerala taká šťastná.

Stôl už bol prestretý a lahodná vôňa jablkového koláča ma takmer pripravila o rozum.

„Sadnite si,“ vyzvala som nasilu uvoľnene Nicole aj Jenny a pevne som dúfala, že prestanú civieť na prastarý, červotočom napadnutý drevený stôl, ktorý sme si priviezli zo Švédska.

„Mama upiekla koláč. Čo si k nemu dáte? Kávu?“ Samozrejme, že kávu. S pekne napeneným mliekom.

„Hm, Lassie, počúvaj, keď sme schádzali z diaľnice, boli sme veľmi hladné, a tak sme si skočili do McDonaldu. Ja by som si dala iba tú kávu,“ povedala Jenny ospravedľujúco. „S umelým sladidlom.“

„Aj ja. Keby som si dala ešte aj koláč, znovu by som pribrala,“ pridala sa k nej Nicole.

„Nuž, ja si dám kúsok koláča, sama som ho totiž piekla a už odpadávam od hladu,“ povedala som ostrejšie, než som chcela. Ellie, vtíkala som si do hlavy, zatiaľ čo sa v kávozare zohrievala voda. Sú to tvoje najlepšie priateľky. Keby si bola s nimi, aj ty by si si dala hranolčeky a zapila ich mliečnym koktailom.

Zavládlo rozpačité ticho. Osamelo som sa pustila do jablčníka a ony dve zdvorilo usrkávali kávu. Jenny sa rozhliadla a predstierala, že ju zaujíma zariadenie domu, pritom to bol presne ten istý nábytok, čo sme mali v Kolíne.

„Zaujímavé, sedíme za stolom ako kedysi, keď sme ako deti spolu oslavovali narodeniny,“ uškrnula sa Nicole. „Čo budeme robiť potom?“

„Chľasť,“ odpovedala som sarkasticky a najradšej by som sa nakopala do zadku. Prečo sa nespýtajú, čo som robila po tom, čo sme sa sem presťahovali? Ako sa mi darí v škole? A čo som ešte zažila?

„Nevieš, čo dávajú v kine? Máte tu vôbec kino alebo tu nič nie je?“ pokúšala sa Jenny zachrániť situáciu.

Ach, ešte aj to. V novinách som to ráno zisťovala a výsledky hľadania boli úbohé.

„Najbližšie kino je v Altenkirchene. Je to minimálne pol hodiny autom a premietajú až o siedmej večer.“

„A čo dávajú?“ spýtali sa obe jednohlasne.

„*Twilight*.“ Ten film sme videli v Kolíne pred niekoľkými týždňami. A nie raz.

„A ešte?“

„Nič iné. Kino má iba jednu sálu. Lutujem.“

Dievčatá sa snažili zamaskovať sklamanie. Nepodarilo sa. Nedeľné kino – bola to naša posvätná tradícia. Čo iné sa dá robiť v nedeľu? V sobotu sme si vždy niekam vyšli, v nedeľu ráno sme vyspávali, porobili, čo bolo treba do školy, stretli sa a išli do kina.

Ešte chvíľu sme posedeli za stolom a potom som priateľkám ukázala svoju izbu. Neskrývali nadšenie.

„Hej, veď to je ako stvorené na večierky! Fantázia!“

„Ak máš koho pozvať, tak určite,“ zamrmlala som.

„Už si sa s niekým zoznámila?“ usmiala sa Jenny sprisahanecky. Och. Teraz je na rade téma chalani. Kritická téma, lebo Nicole sa iba pred niekoľkými týždňami rozišla s Timom a práve teraz všetkých mužov nenávidí. O to viac ma prekvapilo, že som sa začervenala a začala sa nenápadne vrtať v cédečkách, ktoré som aj tak všetky poznala naspamäť.

„Vlastne ani nie,“ vyhla som sa priamej odpovedi.

„A chalani sú tu akí? Nájde sa medzi nimi zopár chrumkavých?“ vypytovala sa Jenny zvedavo.

Hm. Benni je fešák, iste, ale uňho som si to hneď po prvých piatich minútach pobabrala. Colin nie je chlapec. Neprichádza do úvahy. Opísať Colina je také ťažké, že sa o to radšej ani len nepokúsim. Navyše, podľa Maike je škaredý.

„Neviem, ale určite sa nájdu. Uvidíme.“

Obe po mojej izbe pobehovali ako dva pantery v kletke. Jednoznačne tu neboli vo svojom prirodzenom živle. Aj ja som si pripadala akosi zvláštne, ako zmrzačené zviera, ktoré niekto kriticky posudzuje. Lutovali ma, celkom jasne som to cítila.

Nicolin mobil zapípal. Má signál? Taká drzosť! Okamžite ho vytiahla z vrecka a líca jej znovu poriadne zružovali. Zahĺbená do vlastných myš-

lienok klesla na gauč a horúčkovo stískala tlačidlá. Spýtavo som sa pozrela na Jenny. Prenos myšlienok medzi nami ešte stále fungoval.

„Znovu sa zamilovala. Tentoraz zrejme niečo vážne,“ zašepkala mi.

„Poznám ho?“

„Toby z 13. Samozrejme, že ho poznáš. Niekoľkokrát bol s nami.“

„Ach, ten...“ povedala som nenútene. Práve ten! Ten Tobias, ktorý ma pozýval na drinky, položil si hlavu na moje plece, keď som sa raz taxíkom vracala domov a tvrdil, aká je to veľká škoda, že sa sťahujem preč práve ja. Nuž, očividne nemal problém rýchlo si nájsť utešiteľku.

Alebo som si to o ňom zase len nahovárala? Po celý čas som čosi prehliadala? Nicole ešte nadšene stískala tlačidlá na mobile a do očí jej sklízol hodvábný prameň vlasov. Jenny mi stále čosi hovorila a prezrádzala exkluzívne podrobnosti, ktoré sa mi nikdy nemali dostať do uší. Neprestajne som sa porovnávala s Nicole. Áno, má väčšie prsia a aj väčšie oči. Dlhšie riasy. Vie sa lepšie našminkovať. Určite aj oveľa lepšie tancuje...

Jenny som odpovedala mechanicky, občas som sa pritom usmiala. Pri tých úsmevoch ma celá tvár bolela. Nicole konečne dokončila svoju SMS a s rozpálenými lícami podišla k nám.

„Chalani idú dnes večer do Miller's. Majú chuť zahrať si biliard. Pýta sa, či náhodou neprídeme.“ Kto sa pýta? Vyslov to, Nicole! Veď to už aj tak viem, pomyslela som si.

„Áno, dobrý nápad!“ Bolo až priveľmi očividné, ako sa Jenny uľavilo. Okamžite zo zdvorilosti dodala: „Pôjdeš s nami, Lassie?“

Starý zvyk alebo chabý pokus o vtip?

„A ako sa potom dostanem domov?“

„Nechodia sem vlaky alebo niečo podobné?“

„Z grafikonu ich vyčiarkli niekedy v päťdesiatych rokoch. A taxík z Kolína do Kaulenfeldu je naozaj nad moje finančné možnosti. Navyše, som veľmi uťahaná. Mám za sebou náročný týždeň.“ Na ktorý sa ma ani jedna z vás nespýtala, dodala som v mysli vyčítavo. Na rozlúčku – ponáhľali sa preč, lebo inak by sa nestihli stretnúť s chalanmi, a to predsa nemôžu dopustiť – zase lietali vzdušné bozky: jedna pusa vpravo, druhá vľavo, ale moje objatie už nebolo také vrúčne. Keď auto zmizlo za

zákrutou, úsmev na tvári mi zamrzol. Bola som zúrivá, no najmä som sa cítila podvedená.

Jeden týždeň. Jeden jediný týždeň a z najlepšej priateľky som zmutovala na predmet súcitu. Nervy nivočiaci vnútorný hlas mi hovoril, že som to predsa mala tušiť, veď to ja som sa na celý týždeň utiahla. Nevedela som sa rozhodnúť, lomcovali mnou pocity. V jednej sekunde mi Kolín tak veľmi chýbal, až to bolelo a najradšej by som sa za nimi rozbehla, v druhej sekunde sa ma zmocnila nenávisť na chalanov, mobily, šminky, kiná a stánky s rýchlym občerstvením, ktorú som v sebe pestovala, lebo to všetko boli veci, v ktorých som sa – aspoň podľa vlastného úsudku – vyznala, a zistila som, že tu, v tomto zapadákov, sú mi celkom nanič. Nevedela som ani to, ako chalani z môjho ročníka vyzerajú, lebo som stále čučala do kníh.

„Ellie, máš telefón!“ vytrhol ma z našťvaného tranzu mamin hlas. Iste volá Nicole alebo Jenny, zrejme si niečo zabudli. Ešte stále nahnevaná som z maminej ruky pokrytej tenkou vrstvou zeminy vzala telefón.

„Áno?“ vyštekla som do slúchadla.

„Elisabeth? Si to ty?“

Ach. Chlapčenský hlas. A príjemný.

„Benni?“ vyslovila som nahlas, čo mi blysko myslou.

„Áno, som to ja. Ahoj, Ellie. Chcel som sa iba spýtať, či nemáš chuť zájsť s nami na pizzu a pozrieť si DVD.“ Aha ho! V lese sa zrejme vyskytujú DVD prehrávače. Bola som taká zmätená, že som nevedela, čo mám odpovedať. Zájsť na pizzu.

„Ellie? Si tam ešte?“

„Áno, ja... Myslela som si, že som ťa urazila, a tak...“ zajakávala som sa.

„Ach, na to som už dávno zabudol. Tu nie sme takí vzťahovační.“ Cítila som sa biedne, ale aj tak som sa musela usmiať. Benni zase raz bojuje za Westerwaldčanov.

„Okej. Vďaka, ale celý deň som bola na nohách a iba pred chvíľou som vypravovala návštevu. Som veľmi uťahaná.“ A nikdy nemám odvahu vybrať sa iba tak s cudzími chlapcami (a dievčatami?) na pizzu a pozerať s nimi filmy.

„Počúť ti to na hlase. Asi si fakt k. o.“ dodal Benni zamyslene. „Je všetko v poriadku?“

Keby som teraz povedala, že nie, tak by som sa asi rozplakala.

„Áno. Som iba veľmi unavená. Bol to stresujúci týždeň.“

„Jasnačka,“ pritakal Benni veľkodušne. „Zabývaš sa tu, o tom nepochybujem.“ Znelo to takmer ako výstraha.

„Aj ja si to myslím,“ odvetila som mechanicky. „A Benni, spýtaj sa ma niekedy nabudúce, sľubuješ?“ To druhé som v danej chvíli myslela dokonca úprimne. Vedela som však, že takéto pozvanie sa nezopakuje. Jednoducho som to vedela.

„Jasné, rád! Želám ti príjemný večer. Uvidíme sa zajtra v škole!“

Položila som. Mama za mnou striehla ako nemý tieň. Pomaly som sa otočila a jej pohľad plný očakávania náhle stvrdol, keď uvidela, ako sa tvárim.

„Je milý, áno, ale nie som zaľúbená a nemám ani záujem. O nič. Som nič...“ fňukala som.

„Ale pre nás si všetkým,“ odpovedala mama chlácholivo a chcela ma objasniť. Ja som si však zaumienila, že nebudem plakať. Vyhla som sa jej objatiu a s priduseným hlasom som jej povedala, že potrebujem byť trochu sama.

V izbe ešte bolo cítiť Nicolin parfum. Prudkým pohybom som otvorila najbližšie okno pri posteli a jedným krídlom som hystericky mávala, aby dnu rýchlejšie prúdil čerstvý vzduch. Zahmlený pohľad som upierala na nejasný koniec dediny.

Mala som zájsť k Maike a zbierať s ňou púpavy pre králiky, veď práve na to sa ma ešte v piatok pýtala a mne to pripadalo také smiešne a detinské, až som sa rozosmiala. Povedala som jej, že ma prídu navštíviť priateľky z Kolína. Nehnevala sa na mňa a vonkoncom sa jej to nedotklo. Nemala som sa jej vysmiať. Vedela som si predstaviť aj lepšiu činnosť ako zber púpav, ale toto intermezzo s priateľkami bolo nesporne pre-márnený čas.

Nicolin parfum konečne vyprchal. Sadla som si k písaciemu stolu, myšlienky nasmerovala na úlohy zo školy a pokúsila som sa nemyslieť na svoje dve *najlepšie* priateľky.

Po večeri som bola nesmierne unavená. Od únavy mi začali slziť oči a po chrbte mi jedna za druhou behali zimomriavky. Chvíľu trvalo, kým som sa pod paplónom ako-tak zohriala. Zimnica ma drvila ešte aj v spánku.

O niekoľko hodín neskôr – vonku bola tma ako v rohu a ticho mi prezradilo, že do rána je ešte ďaleko – som sa zobudila. Bolo mi veľmi teplo, a tak som jediným pohybom zo seba strhla prikrývku. Srdce mi bilo ako divé. Nebola som sama. Nieкто tam bol. V mojej izbe. Chcela som zažať, ale nenašla som vypínač. Kde je ten poondený vypínač?

Lampa sklzla z nočného stolíka a s tichým zarinčanim spadla na zem. V tej chvíli sa cez oblaky predral mdlý modrastý mesiac a izbu rozjasnil mliečnobielym svetlom. Od pliec až po šiju mi nabehla husia koža. V panike som nakukla do každého rohu, do každého zákutia svojej izby. Nikoho som nevidela. A predsa som nebola sama.

Sekundy plynuli desivo pomaly a ja som načúvala svojmu prerušovanému dychu. Prečo som sa zobudila? Kto alebo čo je tu pri mne?

Potom sa ozval vták z okraja lesa a mňa to zvláštne upokojilo. Asi mám horúčku, áno, niečo nie je v poriadku – ale strach sa zo mňa vytratil. Ešte pred chvíľou som rozmýšľala o tom, že by som mala utiecť. Teraz mi moja izba pripadala ako jagavý palác. Vstala som, bosá som pricipitala k oknu a vykukla som von ako popoludní. No svet teraz nebol pochmúrny a zahmlený, ale zaliaty jagavou magickou bielou mesačnou žiarou. Uprostred ulice sedela ticho a nehlučne čierna mačka, akoby si všetkými zmyslami vychutnávala dokonalú samotu. Keď zaregistrovala môj tieň a pozrela sa hore na mňa, chrbát mi nečakane zalialo teplo – nie horúčkovité teplo, ale jemný závan, čosi ako pohladenie.

„Spomeň si,“ zaznel mi v hlave cudzí, no napriek tomu taký dôverne známy šepot. „Spomeň si.“

„Kto si?“ zavolala som a čaro pominulo. Mačka odbehla z ulice a jeden divoko našušorený oblak sa posunul pred mesiac. Roztriasla som sa. Nočná košeľa sa mi vlhko a studeno lepila na spotený chrbát.

Oprela som sa o záhlavie postele a rozhorúčené telo, v ktorom akoby

pulzovala každá bunka, som si omotala prikrývkou. Je to tak? Šaliem? Ale prečo potom nemám otupené zmysly, prečo sú oveľa ostrejšie?

A čo tie slová vôbec znamenajú? *Spomeň si*. Na čo si mám spomenúť?

V spánkoch mi búšila krv, keď som si ľahla a telesná teplota sa mi znovu znormalizovala. Teraz o tom nepremýšľaj, zaprisahávala som sa. Ráno budeš mať dosť času.

Vták na okraji lesa ma obviňujúco ukolísal do spánku.

MIMIKRY

Na druhý deň som sa cítila mizerne, a hoci budík zazvonil, nevstala som. Mama okamžite nakukla do izby. Ranný spánok bol pre ňu čosi posvätné, ale keď veci v dome nešli tak, ako mali, nedokázala nečinne ležať a oddychovať.

„Ellie, je všetko v poriadku?“

„Nie,“ odvetila som namáhavo. Bola som zachrípnutá, akoby som dlho a veľmi nahlas kričala. „Myslím, že som chorá. Zostanem doma.“

Mama sa zarazila. V plyšových papučiach sa zívajúc prišuchtala až ku mne a skúmavo sa mi zadívala do tváre.

„Naozaj vyzeráš veľmi unavená. Tak si dnes jednoducho daj pauzu. Som si istá, že neskôr sa budeš cítiť lepšie. Mám ti niečo priniesť?“

„Nie, vďaka, mami. Chcem iba spať.“

Zrazu akoby jej čosi zišlo na um. Dlaňou si ťapla po čele a zastonala.

„Ach, Ellie. Dnes som chcela zájsť do Kolína a navštíviť Karin a na spiatočnej ceste zbehnúť do obchodu so záhradnými...“

„To nič, mami. Choď. Som už veľké dievča a viem sa o seba postarať.“ Pokúsila som sa o úsmev.

„Naozaj?“

„Naozaj.“

Znovu si zívla a odcapkala späť k dverám. Tichučko mi ospalým hlasom zaželala skoré uzdravenie a potom sa ako starena znovu odšuchtala dolu schodmi.

Nehybne som ležala, ale čulá, až kým mama odišla do Kolína a ja som konečne v dome zostala sama. Dom sa upokojil a o chvíľu sa doň vrátilo dokonalé ticho. Sprchou som z tela vyhnala únavu, natiahla som na seba toto najpohodlnejšie, čo mám, a so silnou kávou som sa usadila v ockovej

pracovní. Čierna knižnica naprataná knihami siahala až po strop, žalúzie boli spustené a zatiahnuté. Miestnosť mi bola taká dôverne známa, až ma pichlo pri srdci. V očkovej pracovni som mala vždy pocit, že sa ponáram do iných čias. Iba s orchideami, ktoré doslova zakrývali podokenice, som sa nevedela spriatelíť. Tie ich vytrčené pestrofarebné kvety mi pripadajú dosť obscénne. Ale aj ony sú tu odjakživa a k pracovni patria rovnako ako karafa s vodou na ockovom pracovnom stole.

Ako často som sa sem v minulosti potajomky vplichtila a zahrabala do všetkých tých hrubých kníh o medicíne a psychológii – len tak zo zvedavosti a aj preto, lebo jednoducho opakoval, že to nie je vhodné čítanie pre malé dievčatá. Teraz som sem však prišla, aby som zistila, či onedlho zošalím, alebo nezošalím. Bez preberania som z police náhodne vybrala zopár odborných príručiek. Na zelenom koženom gauči som sa zakuterala do mäkučkej deky a v obsahoch som pátrala po heslách, ako sú: *blúznenie a predstavy, halucinácie a počuť hlasy*.

O tri dlhé, vyčerpávajúce hodiny som musela priznať, že som ani o krôčik nepokročila. Ak by som brala drogy alebo mala za sebou kariéru alkoholika, riešenie by som našla po niekoľkých minútach.

Dodnes som si však nepotiahla ani len z cigarety, joint už vôbec neprichádzal do úvahy, a ani raz som nebola opitá – tajomstvo, ktoré pred Jenny a Nicole zubami-nechtami strážim a úspešne im občas predstieram, že mám naozaj pod čapicou. Na rováši mám aj etanolovú smrť všetkých rastlín v našom obľúbenom podniku či v klube, lebo som im do kvetináča tajne ponalievala všetky pивá, pálenky aj longdrinky.

Nie, ockove knihy mi nepomohli. Nech som na svoje dva zážitky s vnútornými hlasmi hľadela akokoľvek kriticky, nič z toho, čo som tu čítala, sa na ne nehodilo.

„Dokelu,“ zašepkala som a prsty som si zaborila do vlasov, ktoré sa mi na čerstvom vidieckom vzduchu znovu zvlhli. Žehličku na vlasy som ešte ani len nevybalila.

„Čo ťa trápi, Elisabeth?“

„Prepánajána, ocko!“ Knihy som sa snažila zakryť dekou. „Čo tu robíš?“

„Zabudol som si doma nejaké papiere,“ povedal s úsmevom a pružným krokom sa vybral k písaciemu stolu. „Tá deka je zbytočná. Už roky viem, že si spolužívateľom tejto pracovne.“

Fajn. Nehnevá sa. Ale čo mu mám povedať? Nemôžem mu predsa popozorávať, čo sa stalo, veď ani neviem, či sa to *naozaj* stalo. Možno trpím takou zvláštnou chorobou, o akej sa nepíše v nijakej knihe, ba možno dokonca ani nie je prebádaná.

So závideniahodnou ľahkosťou ocko vzal svoje *papiere*, poriadne tučné spisy, a posadil sa vedľa mňa na gauč. Koža pod jeho hmotnosťou zastenala a poddala sa.

„Ach, oci,“ vzlykla som. „Všetko je tu také iné a ja by som chcela vedieť...“

„Čo by si chcela vedieť?“

„Či sa tým nezmením aj ja.“ Je mi ľúto, ocko, ale viac ti nemôžem povedať, ospravedlňovala som sa mlčky.

„Samozrejme, človek je tu iný ako v meste. Je rozdiel, či žije v horách, pri mori, v meste, alebo na vidieku. Tu je život oveľa pokojnejší. Zmysly sa vycibria. A tie tvoje boli vždy veľmi ostré. Človek tu viac počuje aj viac vidí.“

Och, áno, rozhodne viac počuje. To môžeš povedať nahlas, ocko, vysmievala som sa mu v myslí.

„A...“ ocko si odkašľal a vyzeral, akoby premýšľal, či je múdre, aby hovoril, alebo radšej mlčal.

„A čo?“ spýtala som sa ho.

„Videl som, že si okolo okien trochu obstrihala šlahúne viniča.“

Teraz som si ja odkašľala. Tušila som, kam mieri.

„Čo? Vari to nesmiem?“ namietala som a pohrávala sa so strapcami na deke.

„Takže ten tvoj scenár ťa ešte stále máta?“ Och, aká dokonalá formulácia. Ocko sa nechal uniesť zaužívaným a zábavným tónom, ktorým príjemne navodzuje rozhovor a používa ho pri terapii. V tom je majster. Človek zrazu zatúži so všetkým sa mu zdôveriť. Povedať mu všetko, ba ešte čosi viac.

Dnes som sa však necítila dobre. Už roky sme o tom nehovorili. Ešte som mala v živej pamäti, ako som mu raz na jeseň, bolo to večer, so slzami

v očiach rozprávala o svojej hororovej vízii, ktorá ma vždy znovu a znovu máta, najmä v noci, keď som nevedela zaspáť: predstava, že mi po tele cieleno pobežuje pavúk, vlezie mi pod šaty, do vlasov, dotýka sa holej kože a nikto ho zo mňa nevie strhnúť a ja sama už vôbec nie. Je mi to také hnusné a odporné, až z toho odpadnem. Vtedy som od neho chcela vedieť, či možno cítiť taký hnus, až z toho človek stratí vedomie. A na moje zhrozenie pritakal: „Áno. Veru, je to možné. Je to však múdry ťah tvojho tela. Týmto trikom ťa chce chrániť a nechať ťa zabudnúť.“ Pri mojom bezhlavom úniku z telocvične sa táto hororová vízia takmer naplnila. Z údajných pavúkov sa síce vykluli iba vetché kosce (dlhými nohami veľmi pripomínajú pavúky), ale aj tak si nechcem predstaviť, čo by sa stalo, keby sa mi nepodarilo otvoriť tie dvere. Prestala som mrviť strapce a pozrela sa na ocka.

„Áno, ešte stále to mám,“ odpovedala som. „Lutujem. V tomto ohľade som jednoducho nedospela.“

Ocko sa zasmial a krátko si prešiel rukou po vlasoch.

„Elisa, sama vieš, že to s tým nemá nič do činenia. Strach nepozná vek. A nech ťa upokojí, že ľudia, ktorí trpia obavami či strachom, sú zvyčajne veľmi inteligentní a vynikajúci analytici. Je to výhoda, nie nevýhoda. Iba ju musíš vedieť využiť.“

„No, veľmi zriedka som to pociťovala ako výhodu,“ namietla som chabo. Vlastne nikdy, pomyslela som si. Často som si želala, aby som na ceste dejinami sveta bola trochu viac apatická.

„Zvykneš si tu, Elisa. Sľubujem ti to.“ Ocko ma priam zaprisahával a uprene na mňa hľadel tmavomodrými, hlboko zasadenými očami. „Stačí, ak budeš k sebe vždy úprimná a všetko ostatné sa samo poddá.“

Buď k sebe úprimná. Spomeň si. Buď iba sama sebou. Pomaly som už mala týchto rád plné zuby. Sú to predsa staré pravdy. A čo mi v živote pomohlo, keď som bola sama sebou? Čo som získala? Nič, okrem nepriateľského postoja, posmechu a nevráživosti.

Unavená som sa vyvliekla hore do svojej izby a znovu som si ľahla do postele. Keď som sa však prevalila na bok, aby som sa mohla schúlť do kľbka, náhodou som laktom zatlačila na diaľkové ovládanie. V tej chvíli sa zaplo rádio.

„Because of you...“ Kelly Clarkson. Ufff, prekliata, veľmi sentimentálna pieseň o bolesti v srdci. Skladba plná spomienok. Poslepiacky som stisla príslušné tlačidlo, aby som rádio vypla, ale už bolo neskoro. Refrén sa mi uhniesdil v hlave. Videla som pred sebou Grishu, ako na školskej slávnosti práve pri tejto piesni tancuje so spolužiačkou, obaja v úzkom objatí a zahĺbení jeden do druhého, a ja tam sedím a celý večer čakám, či so mnou niekto neprehovorí aspoň slovko, dve. Nespravím však nič, iba sledujem Grishu. Grishu a ostatných. Kým sa mi srdce od túžby a súženia nepremení na jednu veľkú ranu.

Mala som pocit, akoby to všetko bolo včera. Áno, vtedy som to bola ešte ja. A výsledok? Takéto situácie. Absolútna samota. Už na základnej škole som mala strach zo schodísk, kde sa všetko ozývalo, z pachu kriedy, mokrej špongie a čistiacich prostriedkov, no najmä z tých veľa duší okolo mňa. Skutočný teror sa však začal až na kolínskom gymnáziu. Tam mi už slzy nikto neodpustil. Pritom som neplakala kvôli sebe. Nemala som dôvod plakať. Aspoň nie taký, pre ktorý plakali iní. Mala som dobré známky, vo všetkých predmetoch a dokonca aj na telocviku som svoje chudé telo prinútila na slušné výkony.

Nie, plakala som pre iných, pre nespravodlivosť, zo zlosti. Plakala som, lebo kamarátovi z triedy v deň jeho narodenín auto zrazilo a usmrtilo psa. Zostal v to čierne ráno doma, ale ja som preňho plakala a nevedela som prestať. Cítila som jeho bolesť a nedokázala som prísť k tomu malému hrobu v záhrade, hoci on to už dokázal. Plakala som, lebo spolužiak mal rakovinu a ja som ako prvá vedela, že zomrie. Aj zomrel. Plakala som, lebo stále bili Sebastiána, ktorý zostal malý, nenarástol a nik mu nepomohol. Plakala som, lebo dievča, čo so mnou sedelo v lavici, hoci nás nespájalo ani len priateľstvo, ochladili kúskami ľadu, keď mala zápal ucha a ona od bolesti skuvíňala, a aj vtedy, keď si ju doberali, lebo nosila korzet.

A plakala som zo strachu. Z čistého, holého strachu, ktorého príčiny nik nepoznal – ani ja nie.

Odvrávala som učiteľom, keď boli nespravodliví, a sťažovala som sa, keď som ich známku nepovažovala za primeranú. Keď boli k spolužiakom bez dôvodu neféroví. Miešala som sa do sporov, do ktorých ma nič

nebolo, a teraz som zlá, tvrdá a nespravodlivá. Bola som tá zlá, ale aj suchárka, bifľoška a *plačka*.

„Plačka-mačka“ pokrikovali na mňa zborovo, keď sa mi z očí pustil ďalší prívál slz. Navyše, nevhodne som sa obliekala, mala som nevhodný účes a počúvala som nevhodnú hudbu. Považovala som sa za prichudú, čudnú a škaredú, hoci rodičia ma neúnavne presviedčali o opaku.

Dostala som sa do bodu, keď strach nadobudol gigantické rozmery. Každé ráno, keď som mala ísť do školy, mi bolo nevoľno od žalúdka zo strachu, že by som sa znovu rozplakala. Nejedla som, až kým sa škola konečne neskončila. Zachránili ma prázdniny, keď som iba spala, čítala a jedla. A snívala, že si ma raz Grisha všimne.

A jedného dňa som sa rozhodla. Zaumienila som si, že sa zmením. Prvý cieľ: už nijaké slzy. Niekedy som sa od tej hrče v hrdle išla zadusiť alebo som si musela vymyslieť výhovorku, aby som mohla opustiť miestnosť, ale už som neplakala. Moja zásada: tlmiť svoje city. Nepremýšľať o iných. Prestať precítiť ich obavy a bolesti. To bolo najťažšie.

Vtedy som vo svojej premene urobila megakrok vpred, takže som si mohla dovoliť byť aktívna. Všetko som sledovala ako pri pokuse a od druhých som sa učila. Nicole a Jenny som si vybrala za dôverníčky a vzory, lebo boli veľmi obľúbené a súčasne aj do istej miery sympatické. Neboli mi až také cudzie ako ostatní.

Vedela som, aké oblečenie sa im páči a akú hudbu počúvajú, a pre seba som si našla niečo, čo síce do bodky nezodpovedalo ich vkusu, ale blížilo sa to k tomu. Zabralo to – všimli si ma. A stali sa z nás priateľky. Ostatní sa na mňa začali pozeráť blahosklonnejšie. Nebola som už freak, ale priateľka dvoch najobľúbenejších dievčat v triede, takže to so mnou nemohlo byť až také zlé. Jednoduché ako facka.

Uľavilo sa mi. Konečne som sa stala súčasťou diania. Pozývali ma na večierky a na školských výletoch som sa už nemusela uspokojiť s najhoršou posteľou a najotrasnejšou izbou. V pravidelných intervaloch som písomky schválne napísala na trojku alebo na štvorku, aby som už nemala biľag bifľošky (kvárili ma pri tom priam telesné muky), a rovnako úmyselne som si občas zabudla porobiť domáce úlohy, aby som ich mohla od niekoho odpísať. Neposlušné vlasy som si žehlila a pomocou

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.